THERESA DALE
Madona cu părul de aur
ALCRIS
Romance
Capitolul 1

Sarah Beckett se foi în scaunul ei tare şi inconfortabil. Trenul în sfârşit încetinea. Scoase un oftat de uşurare. Proasta dispoziţie îi era amplificată de caniculă. îşi trecu degetele fine prin părul lung şi blond şi reuşi să-i zâmbească uşor chinuit lui Michael. Călătoria părea să nu mai aibă sfârşit. Hotărât lucru, căile ferate spaniole nu erau făcute pentru călătorii dificile! îşi zise ea.

Zări prin fereastră o clădire mică şi dărăpănată, înconjurată de nişte dealuri şi păşuni arse de soare. Probabil că era gara.

Ceilalţi membri ai grupului erau deja în picioare. Pălăvrăgeau între ei şi nu prea păreau afectaţi de neplăcerile călătoriei. Sarah se ridică, bucuroasă să-şi poată dezmorţi picioarele, dar neliniştită la ideea de a se întâlni în sfârşit cu Maestrul.

Atunci când tatăl ei îi propusese să-şi petreacă trei luni în Spania ca să se perfecţioneze în pictură sub supravegherea atentă a lui Miguel Cordova, ideea i se păruse excelentă. Perspectiva unei vacanţe destinate în exclusivitate picturii într-o vilă luxoasă de pe coasta însorită din sudul Spaniei i se păruse irezistibilă. Acceptase fără nicio ezitare.

Tatăl ei îl întâlnise pe artist cu ocazia unei mari recepţii. Impresionat şi de om dar şi de artist, domnul Beckett i-l descrisese totuşi în termeni destul de vagi. Miguel Cordova era cunoscut pe plan mondial şi, deşi destul de tânăr, era considerat unul din cei mai mari pictori contemporani. Probabil că avea între treizeci şi treizeci şi cinci de ani.

Cordova îi vorbise chiar el despre acel stagiu organizat la el acasă pe timpul verii. Studenţii selecţionaţi trebuia să plătească o cotizaţie destul de mare, dar erau cazaţi într-o reşedinţă splendidă din secolul XV: la Casa de las Flores.

Un singur incident umbrise bucuria lui Sarah: Catherine Burton, una din cele mai bune prietene ale ei, ar fi trebuit să vină cu ea, ceilalţi membri ai grupului fiind băieţi. Din nefericire, tânăra se îmbolnăvise cu doar câteva zile înainte de plecare.

Sarah râsese de ideea demodată de a fi însoţită neapărat de cineva. O găsea chiar de-a dreptul ridicolă, dar tatăl ei insistase: în Spania, această tradiţie era şi acum respectată. El şi don Miguel Cordova vor fi mai liniştiţi dacă ar fi ştiut-o însoţită de Catherine.

Aşadar, defecţiunea a trebuit reparată şi Michael Storer îi luase locul acesteia. În grupul astfel organizat, Sarah se trezi că era singura fată între cinci băieţi. Domnul Beckett nu era prea mulţumit de acel aranjament, în ciuda… sau poate chiar din cauza prezenţei lui Michael.

Tânărul era foarte îndrăgostit de Sarah. În orice caz, aşa îi spunea el ei de doi ani, de când ea îşi sărbătorise împlinirea vârstei de nouăsprezece ani. Dar ea nu reuşise niciodată să înţeleagă de ce avea atâtea reticenţe faţă de el. În definitiv, tânărul avea tot ce-şi putea dori o femeie de la un viitor soţ: avere, farmec şi un aspect plăcut. Însă, cu toate astea, ea încă ezita să facă planuri de viitor legate de persoana lui.

Oftă adânc, regretând că nu putuse să se bucure de frumuseţea peisajelor în timpul călătoriei. Programul fusese foarte încărcat. Sosiseră de la Londra cu avionul, apoi, fără să mai aibă răgazul de a se spăla sau de a-şi schimba hainele, luaseră de la Sevilla trenuleţul acela oribil. În Andaluzia primăvara era mult mai timpurie decât

în Anglia, cu toate că în ziua plecării lor, la Londra era o vreme extrem de plăcută.

În momentul acela, taiorul bleumarin i se păruse suficient de subţire, dar acum acesta devenea greu de suportat.

Spera să poată face o baie imediat ce ajungeau la San Gregorio. Se uită pe furiş la Michael. Acesta părea să aprecieze frumuseţea delicată a tinerei. Ca întotdeauna…

Chiar şi după călătoria lungă şi în ciuda obrajilor pe care căldura îi coloraseră cam tare, rămânea tot frumoasă. Faţa ovală, ochii luminoşi şi gura senzuală îi dădeau uneori înfăţişarea unui spiriduş. Lui Sarah nu-i plăcea acea asemănare, pentru că ea considera că are un caracter foarte puternic.

— Păreai proaspătă ca un trandafir… îi spuse el în şoaptă, ca să nu fie auzit de ceilalţi. Eu simt că mă coc de căldură!

— Mi-e cald şi mă simt plină de praf, se plânse ea. Călătoria asta a fost îngrozitoare!

— Da, n-a fost prea plăcută, recunoscu el.

Tânărul sări pe peron şi aruncă o privire de jur-împrejur înainte de a lua bagajele şi a o ajuta pe tânără să coboare. El îi strânse degetele cu afecţiune şi zâmbi.

— Ai rezistat extraordinar, ca întotdeauna.

Sarah se forţă să zâmbească. Călătoria luase în cele din urmă sfârşit. Acum era dominată de o senzaţie nouă, de curiozitate amestecată cu nerăbdare. Simţea că parcă i se pusese un nod în gât şi inima îi bătea puternic, intensificând şi mai mult culoarea roşie a obrajilor. Nici n-avu timp să exploreze împrejurimile că în spatele ei auzi o voce de bărbat făcând-o să tresară brusc. Vocea era groasă şi calmă şi vorbea în engleză cu un uşor accent. Sarah se întoarse cu faţa la el.

— Tu eşti domnişoara Beckett.

Era o constatare.

Rămasă mută de mirare, dădu doar din cap. Individul era fără îndoială gazda lor… sau cineva trimis de don Cordova să-i întâmpine la gară… Nu, n-avea aerul cuiva care fusese trimis de altcineva…

Nu văzuse niciodată vreo fotografie a lui Miguel Cordova. Nu-i plăcea să fie fotografiat. Cu toate astea, şi-l imaginase mereu de înălţime mijlocie, un pic bondoc, cu părul foarte negru, desigur, şi poate îmbrăcat în nişte haine „de artist”. Ei bine, bărbatul din faţa ei nu prea semăna cu cel pe care se aştepta să-l întâlnească.

— Ce mai faceţi, señorita Beckett? Sunt Miguel Valdaquez Cordova. Sper că aţi avut o călătorie plăcută.

El o salută scurt. Sarah abia apucă să şoptească: „foarte plăcută, mulţumesc” că el se şi întoarse spre ceilalţi membri ai grupului.

Se vedea că erau toţi foarte emoţionaţi şi îşi îngânară numele ca nişte băieţi cu ocazia primei lor zile de şcoală.

Sarah îl studia pe Miguel Cordova fără să-şi ascundă interesul pe care i-l stârnise. Era foarte înalt pentru un spaniol şi aspectul lui atletic şi zvelt te făceau să te gândeşti la o pisică sălbatică.

Avea tenul oacheş, aşa cum se şi aşteptase de altfel. îşi aminti că maurii ocupaseră Spania cu peste şapte sute de ani în urmă… Urmele acelei civilizaţii nu rămăseseră numai în arhitectură…

Ochii foarte negri, umbriţi de gene dese, ar fi putut oferi feţei lui un aer feminin, dar trăsăturile erau aspre şi arogante. îi admiră profilul cu nas drept şi bărbie voluntară.

Era tulburată şi uşor îngrijorată la gândul că va trebui să petreacă trei luni în preajma lui.

Tocmai se întreba cum de putuse tatăl ei să-i facă o descriere atât de vagă, când el se întoarse spre ea şi, cu

sprâncenele încruntate, spuse:

— Nu sunteţi însoţită, domnişoară Beckett! Nu e bine. Nu e bine deloc.

Sarah se uită la el mirată. Absenţa Catherinei părea să reprezinte o problemă. Era clar că lui Miguel Cordova nu-i plăcea acea situaţie. Aşadar, tatăl ei avusese dreptate…

— Din nefericire, Catherine n-a putut să vină cu noi. îmi pare rău, dar pentru mine acest lucru n-are nicio importanţă, ca şi pentru ceilalţi, de altfel, señor Cordova.

El se încruntă din nou. Tânăra începu să se întrebe dacă individul acela era vreodată mulţumit de ceva.

— Ba dimpotrivă, are o mare importanţă! în Spania, o tânără de familie bună nu călătoreşte neînsoţită în compania mai multor bărbaţi. Aşa ceva se practică probabil în Anglia, dar îţi amintesc, domnişoară, că acum eşti în Spania. Şi mai mult de-atât, eşti invitată în vila mea!

Simţind privirile tuturor însoţitorilor săi aţintite asupra ei, Sarah se înroşi la faţă. îşi aruncă părul pe spate, în semn de sfidare faţă de ei şi de acel individ.

— În cazul ăsta, señor Cordova, poate că aş face mai bine să plec imediat înapoi!

Aparent, el consideră sugestia ei ca fiind lipsită de interes, căci se întoarse spre ceilalţi.

— Domnilor, probabil veţi fi bucuroşi să aflaţi că restul călătoriei îl veţi face cu maşina.

Aruncă o privire peste umăr, spre trenul care se urnea cu greu din loc, tuşind şi scuipând. El zâmbi:

— Nu toate trenurile spaniole sunt ca acesta, sper să vă daţi seama. Veţi descoperi în curând că ţara noastră este plină de contraste.

— A fost o întreagă aventură! spuse Michael.

Sarah observă mirată zâmbetul fermecător al prietenului ei.

— A fost oribil! spuse ea. Nici cele mai proaste trenuri englezeşti nu sunt ca acesta! în viaţa mea n-am călătorit atât de inconfortabil!

Timp de câteva secunde, ochii lui negri o studiară în tăcere, apoi Miguel Cordova dădu din cap, ca şi cum prima impresie pe care i-o făcuse tânăra se confirmase acum.

— Ei bine, ai noroc, domnişoară Beckett!

Tânăra n-apucă să-i răspundă, pentru că el se şi întorsese şi-l chemă pe singurul bărbat din apropierea lor. Apoi se adresă membrilor grupului:

— Domnilor, sunt convins că şoselele noastre vi se vor părea cam periculoase, dar acesta este preţul pe care trebuie să-l plătiţi dacă doriţi să vedeţi nişte locuri necunoscute altor turişti.

Această declaraţie, făcută cu un uşor zâmbet pe buze, provocă râsetele politicoase ale asistenţei. Sarah se uită la colegii ei cu un aer dezgustat. Era evident că fuseseră foarte impresionaţi de celebra lor gazdă. Ca nişte discipoli devotaţi ce erau, îi vor sorbi fiecare vorbă…

— Priveliştea va compensa fără îndoială lipsa de confort, spuse unul din ei.

Miguel Cordova aprobă şi zâmbi din nou:

— Sper să fie aşa. Pe tot parcursul drumului veţi vedea nişte peisaje splendide.

Privirea lui Sarah fu atrasă de mâinile lui, deoarece le folosea foarte mult în timp ce vorbea. Avea palmele lungi şi fine şi degetele puternice. Deşi purta un costum deschis la culoare şi cravată, avea un aer uşor sălbatic, datorită tenului său bronzat şi staturii impozante. Fără voia ei, fu străbătută de un fior. Ochii lui negri o studiau din nou.

— Domnişoara Beckett va veni cu mine, anunţă el pe un ton care nu admitea nicio replică. La fel şi dumneata, domnule Clark. Şi domnul Blane. Pe ceilalţi îi rog să aibă

amabilitatea să-l urmeze pe José şi să urce în Bentley.

Nimeni nu îndrăzni să-l contrazică. Nici măcar Michael. Părea mai degrabă mulţumit că îşi abandonează prietena în mâinile acelui bărbat autoritar. Numai Sarah îl înfruntă pe pictor cu un zâmbet crispat, care prevestea antamarea unei discuţii în contradictoriu.

— Aş prefera să urc în Bentley, împreună cu Michael.

Cei cinci băieţi se uitară la ea, părând foarte stânjeniţi de încăpăţânarea prietenei lor. Miguel Cordova se încruntă şi o studie din cap până-n picioare:

— Am organizat totul respectând convenienţele, señorita. Dat fiind că n-ai venit cu o prietenă, prefer să te ştiu lângă mine până la sosirea la Casa de las Flores… unde mama şi verişoara mea vor răspunde de dumneata.

— N-am nevoie de însoţitor! Sunt în stare să am grijă şi singură de mine!

— Nu vreau să-mi asum niciun risc. Tatăl dumitale te-a lăsat în grija mea.

— Tatăl meu? Aţi luat legătura cu el?

— Nu, el a luat legătura cu mine, domnişoară Beckett. Mi-a cerut să veghez asupra dumitale.

Sarah rămase încremenită de uimire. Tatăl ei nici nu-şi putuse închipui consecinţele unei asemenea cereri! Miguel Cordova interpretase cuvintele lui întocmai… Şi trei luni de şedere în Spania în condiţii de mănăstire nu-i conveneau absolut deloc.

Rămânând în continuare tăcută, ea îl urmă, în timp ce el se îndrepta spre o zonă liberă din spatele gării. După ei veneau băieţii şi un bărbat scund şi bondoc care le căra bagajele.

De partea cealaltă a pieţei, sub umbra palmierilor, staţionau un Mercedes şi un luxos Bentley.

— Domnişoară Beckett!

Nu i se dădu voie să urce în Bentley lângă Michael, ci

fu invitată în mod politicos, dar cu fermitate, să se aşeze pe scaunul din faţă al Mercedesului. După câte se părea, gazda ei era hotărâtă să „vegheze asupra ei” în permanenţă. Lui Sarah îi venea încă de pe acum să-l sune pe tatăl ei şi să-i spună în ce situaţie se afla din cauza lui…

Miguel Cordova se sui la volan. Tânăra se crispă uşor când văzu mâinile lui lungi şi bronzate manevrând aparatura de la bordul maşinii. Din bărbatul acela se degaja o puternică senzaţie de virilitate şi forţă, care era de-a dreptul tulburătoare în spaţiul restrâns al habitaclului.

Din când în când privirea lui întunecată se fixa asupra ei, în timp ce rulau pe drumul îngust, urmăriţi îndeaproape de luxosul Bentley.

Vreme de câteva minute fu atât de absorbită de frumuseţea extraordinară a peisajului, încât nu se mai putu gândi la necazurile ei. Drumul era îngust şi abrupt, astfel că tânăra scotea uneori câte un ţipăt uşor, ţinându-se zdravăn de mânerul portierei.

Traversară un sătuc, apoi coborâră în vale, de unde o luară de-a lungul malului mării. Fură întâmpinaţi de o briză uşoară şi Sarah închise ochii când simţi mângâierea vântului rece pe obrajii încinşi de căldură.

Îşi aminti din nou despre influenţa maurilor asupra acelei ţări, prezentă în arhitectura caselor cu ziduri înalte, grilaje din fier forjat şi porţi arcuite. Toate acestea formau un tot unitar în jurul unui patio central, care nu era altceva decât o curte interioară foarte primitoare, plină de portocali şi plante exotice.

Nişte copii cu pielea oachesă, aproape goi, se jucau sub razele fierbinţi ale soarelui. Viile, cu complicatul lor sistem de irigaţii, forfoteau de bărbaţi şi femei care munceau într-un ritm lent, dar constant. Totul era atât de nou şi de frumos… Sarah se întoarse brusc spre bărbatul

de lângă ea şi zâmbi, cu ochii ei albaştri strălucind de plăcere:

— E superb! exclamă ea. Fantastic!

Privirea ei o întâlni pe cea întunecată a lui Miguel. Aceasta zâmbi.

— Sunt fericit, domnişoară, că în sfârşit eşti mulţumită de ceva!

Ea roşi uşor, jenată de ironia vorbelor lui, şi încântarea ei se mai domoli pentru moment. Se încruntă uşor.

— Dar aţi afirmat chiar dumneavoastră acest lucru! îi aminti ea.

— Şi acum, în sfârşit, mi-ai dat dreptate, nu-i aşa?

Da… Şi probabil că el avea întotdeauna dreptate, îşi spuse Sarah. Continuară să urce paralel cu Oceanul Atlantic, ale cărui valuri uriaşe se spărgeau de stânci în milioane de stropi care străluceau în soare.

Acesta nu semăna deloc cu oceanul cenuşiu care înconjura Anglia. Era oceanul de culoare albastru intens care urma să-şi unească apele cu cele ale Mediteranei în strâmtoarea Gibraltar… Totul era atât de minunat… de nou… Nu va da voie nimănui, nici măcar lui Miguel Cordova, să-i strice acea plăcere!

— Mai e mult? întrebă ea fără să întoarcă ochii spre el.

— Mai puţin de un kilometru.

— Ah!

Aşadar, Casa de las Flores, Casa Florilor, clădirea din secolul al XV-lea, era situată în acea regiune magnifică. Sarah era încântată că în sfârşit ajunseseră la destinaţie, dar începea să se întrebe dacă nu cumva acea călătorie anevoioasă şi obositoare nu reprezenta cea mai plăcută parte a sejurului ei aici…

Deşi parcurgeau un drum îngust şi plin de

serpentine, Miguel se întoarse spre ea:

— N-ai mai fost niciodată în Spania, domnişoară Beckett?

— Niciodată… E atât de diferit… Vreau să spun… Nu mă aşteptam la aşa ceva.

— Da? Cum adică?

Reacţia lui era justificată. Se temea probabil că tânăra va formula din nou o critică la adresa celor văzute. Era gata să-şi apere ţara cu orice preţ… Sarah nu se putu împiedica să zâmbească. Îşi alese cuvintele cu mare grijă.

— Nu ştiu cum să mă exprim… Totul mi se pare atât de… străin!

— Străin?

Cotiră şi trecură pe sub un portal flancat de două grilaje de fier. Rulară de-a lungul unei alei mărginite de tufişuri parfumate, palmieri, portocali şi lămâi. Marea abia se vedea dedesubt, dar priveliştea nu era mai puţin impresionantă. Ajunseră curând în faţa unui al doilea grilaj şi Miguel opri motorul maşinii înainte să-i răspundă.

— Aici, domnişoară Beckett, dumneata eşti străina.

— Oh! Da, ştiu asta… Dar voiam să spun…

Nu mai apucă să dea explicaţii suplimentare. Agil ca o pisică, el coborâse rapid şi, din câţiva paşi mari, dădu ocol maşinii. Deschise portiera şi-i întinse mâna ca s-o ajute să coboare. Sarah ezită câteva clipe, apoi îi acceptă oferta. Degetele lui lungi îi prinseră mâna cu o forţă cam mare, după părerea fetei. Acea strângere de mână avea asupra ei efectul unei mustrări pentru comentariile ei îndrăzneţe. Simţi că i se accelerează pulsul, ca şi cum ar fi început să-i fie teamă de el.

Grilajul se deschise în faţa lor scoţând la iveală una din cele mai frumoase grădini pe care o văzuse vreodată Sarah. Era o versiune şi mai spectaculoasă a curţilor interioare pe care le admirase de-a lungul drumului.

Casa era şi ea mare şi foarte frumoasă. Sarah simţi că este străbătută de un fior de plăcere când se trezi în faţa acelui decor feeric.

Miguel Cordova împinse grilajele la perete şi, fără să spună niciun cuvânt, o invită să intre în curtea interioară, pândindu-i orice reacţie.

Balcoanele şi arcadele păreau că sunt construite din flori. Existau pretutindeni, prin toate ungherele. Răsărind din nişte ghivece uriaşe din lut ars, porneau la cucerirea stâlpilor.

Cascade de plante atârnau de marginea bazinului fântânii care susura încet, răcorind atmosfera încinsă a după-amiezii.

Erau acolo trandafir roşii, roz şi albi, muşcate, bughenvilea, portocali care parfumau aerul şi nelipsiţii palmieri… Totul se armoniza pentru a încânta ochii şi a trezi simţurile. Sarah privea acea multitudine de culori cu ochii larg deschişi, strălucind de plăcere.

— Ţi se pare frumos?

Vocea gravă şi calmă se auzea din imediata ei apropiere. Se întoarse spre Miguel şi dădu afirmativ din cap.

— E atât de frumos! spuse ea cu respiraţia tăiată de emoţie. Nu mi-am imaginat niciodată că poate exista aşa ceva.

Vreme de câteva secunde, simţi atingerea degetelor lui lungi pe mâna ei. Mulţumit de răspuns, el zâmbi, dar nu spuse nimic. O clipă mai târziu, apărură doi servitori care le luară bagajele.

O femeie relativ în vârstă stătea în fundul grădinii urmărindu-i cu foarte mare atenţie pe servitori. Apoi se apropie şi ea de ei şi înclină capul. Ochii îi erau plini de curiozitate. Tinerei i se păru că prezenţa ei nu era prea binevenită.

— Ana, menajera mea, spuse Miguel Cordova. Ea va răspunde de confortul tău. Ana, Haga usted el favor! Fii drăguţă…

— Muy bien, señor… Imediat.

Femeia o luă înaintea grupului de studenţi şi a gazdei lor. Sarah continua să se minuneze de acel decor necunoscut până atunci. Mergeau pe o podea din mozaic multicolor.

La dreapta, printr-o uşă în arcadă, se putea intra în casă. În aparenţă, aceea nu era uşa principală. Totuşi, mica procesiune se opri în acel loc, cu excepţia servitorilor, care-şi continuar drumul.

— Un momento, Carlos!

Ordinul fusese dat pe un ton autoritar. Individul se opri şi se întoarse.

Urmă un schimb de cuvinte în spaniolă, din care Sarah nu înţelese decât numele ei, rostit o dată sau de două ori. Apoi, Carlos lăsă jos valiza ei şi intră în casă cu cea a unuia din colegii ei. Sarah se uită bănuitoare la gazda ei.

— Domnilor, spuse Miguel Cordova zâmbind, camerele cu vedere spre nord au fost puse la dispoziţia voastră pe toată durata sejurului. Cred că vi se vor părea răcoroase şi liniştite, dar dacă vă lipseşte ceva, spuneţi-mi imediat. Sala de mese se află în partea centrală a casei. Ana vă va conduce acolo atunci când veţi fi gata.

Zâmbi:

— …Probabil că orele noastre de masă vi se vor părea ciudate la început, dar după două-trei zile vă veţi obişnui şi cu siguranţă veţi şi aprecia acest program.

— Înainte să vin aici am citit un articol pe această temă, spuse Michael, adresându-i un zâmbet satisfăcut lui Sarah… Micul dejun numai dacă e absolut necesar, masa de prânz între orele paisprezece şi şaisprezece şi cea de

seară între orele douăzeci şi douăzeci şi două. Aşa este, señor Cordova?

— Aproape, domnule Storer. Totuşi, casa aceasta este bine administrată şi niciunul din noi nu va fi obligat să stea nemâncat, dacă nu reuşiţi să vă obişnuiţi imediat cu acest program. Domnişoara Beckett va înţelege probabil motivele atunci când se va bucura un pic de soarele Andaluziei…

Aşadar, nu-i scăpase zâmbetul triumfător al lui Michael adresat prietenei lui şi-i prinsese imediat sensul. Sarah îi spusese într-adevăr cu toată fermitatea, înainte să părăsească Anglia: în nicio ţară „civilizată" nu se serveşte masa de seară la ora zece!

Acum era obligată să constate că exact aşa se proceda în Spania… Rămase tăcută şi din nou Miguel Cordova acordă atenţie prietenilor ei.

— Fiţi amabili şi urmaţi-o pe Ana. Ea vă va arăta fiecăruia camera lui şi va vedea împreună cu voi ce vă mai lipseşte. Domnişoară Beckett, vino cu mine, te rog.

Sarah îl privi câteva secunde, apoi îşi înălţă bărbia în semn de provocare. Pentru nimic în lume nu se va lăsa despărţită de colegii ei! Prefera să stea cu ei şi avea de gând să-l facă să înţeleagă acest lucru. În mod politicos… dacă era posibil… Ea îi spuse cu răceală în glas:

— Aş vrea să rămân cu grupul, dacă n-aveţi nimic împotrivă, señor Cordova. Nu aştept să-mi acordaţi o atenţie specială numai pentru că sunt femeie.

— Dar eşti o femeie singură şi de aceea îţi acord un tratament special. Nu te pot lăsa să dormi lângă cinci tineri fără o supraveghere corespunzătoare. Mai sunt două femei în casa asta, domnişoară, şi dumneata vei rămâne cu ele, în aripa principală a reşedinţei mele.

— Păreţi a avea o părere foarte proastă despre moralitatea mea, señor Cordova! îi răspunse Sarah.

O sclipire de furie apăru în privirea lui.

— Deloc, îi răspunse el cu răceală, numai că pur şi simplu îmi place să respect codul bunelor maniere. Şi acum, eşti amabilă să mă urmezi?

— Dar nu vreau să fiu…

Cu un singur gest al mâinii, el îi ordonă să tacă.

— Totul este deja stabilit, señorita. Te rog să nu faci lucrurile şi mai dificile decât sunt. Tatăl dumitale aprobă felul cum am organizat lucrurile… Cred că nu doreşti să-i nesocoteşti dorinţele.

Dacă ar şti el de câte ori călcase pe alături! îşi spuse tânăra cu tristeţe. Dar tatăl ei nu era nici autoritar, nici arogant, ca acest individ plin de el.

Reflectă câteva clipe, întrebându-se dacă avea rost să mai insiste. Colegii ei stăteau în aşteptare, curioşi să afle ce-i va răspunde.

Se hotărî să-i dezamăgească şi scoase un oftat resemnat.

— Bine, dacă totul este deja aranjat…

Era supărată pe Michael care nu intervenise să-i ia apărarea şi-şi propuse să-i reproşeze acest lucru cu prima ocazie. Nimeni nu era de partea ei şi acest lucru o scotea din sărite.

Traversă curtea umbrită mergând în spatele lui Miguel Cordova. Părea că se forţează să meargă mai încet, ca ea să poată ţine pasul cu el. Cum va reuşi oare să suporte atâta aroganţă vreme de trei luni de zile?

Casa era superbă. Intrară într-un vestibul spaţios şi răcoros, în care domnea o linişte deplină. Era ora siestei şi toată lumea se odihnea. Acum înţelegea de ce servitorii i se păruseră nervoşi atunci când sosiseră.

Dintr-un motiv necunoscut, se înfioră uşor, aşa cum i se întâmplase şi pe peronul gării. Şi, tot ca atunci, observă că Miguel se uita la ea şi-i zâmbea. Lumea aceea nouă

răspândea în jurul ei un fel de aură de exotism, dar şi o senzaţie de nelinişte, aproape înspăimântătoare, care se potrivea cu mediul în care urmau să trăiască şi cu bărbatul care mergea alături de ea.

Îi evită privirea şi se uită de jur-împrejur, încercând zadarnic să-şi controleze bătăile rapide ale inimii. Bărbatul acela o tulbura foarte tare şi deşi avea o senzaţie neplăcută în prezenţa lui, un fel de instinct primar se trezise în trupul ei. Individul era periculos de atrăgător…

— Pe aici, domnişoară Beckett.

Vocea lui gravă îi întrerupse şirul gândurilor şi de aceea tresări brusc. O ţinea de braţ, ca şi cum i-ar fi fost teamă să n-o ia deodată la sănătoasa. Sarah îl urmă, sunetul tocurilor sale răsunând pe podeaua de mozaic ca ecoul unor castaniete.

Împotriva aşteptărilor tinerei, n-o conduse spre scara uriaşă care ducea la etaj, ci se îndreptă spre o uşă care ducea la camerele de la parter.

— Unde mă duceţi? întrebă ea cu vocea tremurând.

El zâmbi şi o strânse şi mai tare de braţ.

— Te voi prezenta doamnelor din casă. Începând din acest moment, nu mai am nicio responsabilitate în ceea ce te priveşte.

Capitolul 2

Sarah nu mai ştia ce va urma, când Miguel deschise uşa încăperii şi o invită să intre înaintea lui. Le observă imediat pe cele două femei şi simţi două perechi de ochi care o studiau cu curiozitate, una binevoitoare, cealaltă dimpotrivă.

Cea mai în vârstă dintre cele două femei se ridică în picioare şi veni spre ei. Înaltă, cu tenul măsliniu, părul negru, uşor încărunţit la tâmple, era foarte elegantă. Sarah ar fi putut să jure că e spanioloaică… dacă n-ar fi avut trăsăturile atât de fine şi ochii atât de albaştri.

— Madre, mi amada! Dragă mamă! exclamă Miguel zâmbind. Dă-mi voie să ţi-o prezint pe domnişoara Beckett. Domnişoară Beckett, dânsa este mama mea, doña Alicia Valdaquez.

Sarah se simţi extrem de uşurată când văzu în sfârşit şi un zâmbet prietenos.

— Bun venit în Casa de las Flores, domnişoară. Călătoria a fost plăcută?

— Am impresia că domnişoara Beckett n-a fost prea impresionată de eficienţa căilor noastre ferate.

Doña Alicia râse încet şi o conduse pe tânără la fereastră, în locul în care stătuse ea până la venirea acesteia.

— Nu-ţi iau în nume de rău părerea pe care ţi-ai format-o despre trenurile noastre. Într-adevăr, liniile locale lasă mult de dorit.

Vorbea o engleză perfectă şi mai puţin pedant decât Miguel Cordova. Nepotrivirea de nume dintre ei doi o nedumeri pe tânără, dar nu putu să facă nicio observaţie în momentul acela. Probabil că deja îi crease impresia lui Miguel Cordova că are un caracter nesuferit, aşa că nu dorea să agraveze şi mai mult lucrurile.

— Îmi era foarte cald şi eram foarte obosită, explică ea. Am fost probabil prea aspră în aprecieri. N-am avut intenţia să vă critic ţara, doña Alicia.

Îşi muşcă buza de jos:

— Îmi pare rău, nu ştiu cum să mă adresez dumneavoastră, señora.

De data asta Miguel râse şi tânăra se simţi mai în largul ei.

— Spune-mi doña Alicia. Sunt convinsă că vom fi bune prietene. Mama era englezoaică, mai adăugă ea, vizibil mândră de originea ei anglo-saxonă.

Râse din nou.

— …De aceea am ochii albaştri!

— Şi vorbiţi perfect englezeşte, comentă Sarah.

Doña Alicia aprobă, simţindu-se flatată de compliment.

— Oh!… Dar am uitat de bunele maniere, domnişoară!

Se întoarse spre o femeie ceva mai tânără şi Sarah simţi imediat privirea ostilă pe care i-o aruncă aceasta.

— Ines, draga mea, dă-mi voie să ţi-o prezint pe domnişoara Beckett. Vine din Anglia… Ines a fost soţia lui Carlos Valdaquez, vărul lui Miguel. Acum locuieşte la noi.

Când luă mâna lungă şi fină a lui Ines Valdaquez, Sarah trebui să recunoască faptul că acea femeie îi stârnise curiozitatea. Miguel Cordova pomenise despre ea ceva mai devreme ca fiind o verişoară a lui, dar de fapt era verişoară prin alianţă. După modul în care o prezentase doña Alicia, se părea că acea alianţă nu mai exista.

Tânăra era îmbrăcată în negru. Era oare văduvă? După cum îl privea pe Miguel Cordova, era evident că n-avea de gând să rămână prea mult timp în situaţia prezentă…

Avea în jur de treizeci de ani, dar putea să fie şi ceva mai tânără. Sarah auzise că femeile care trăiau în ţările cu climă caldă aveau tendinţa să îmbătrânească mai repede. Nu era prea frumoasă, dar avea multă prestanţă, ca şi doña Alicia, dată de tenul ei măsliniu şi ochii negri. Părul negru şi mătăsos era pieptănat după moda spaniolă, adică era strâns într-un coc uriaş la baza cefei. Ar fi fost mult mai frumoasă, îşi spuse Sarah, dacă faţa i-ar fi fost luminată de un zâmbet, în loc să afişeze o mutră veşnic încruntată.

— Como está usted? Ce mai faci?

Ines rostise acea formulă de politeţe cu o voce glacială, nefăcând niciun efort să vorbească limba engleză,

deşi probabil că o înţelegea perfect…

— Ţi s-a arătat camera, domnişoară Beckett? o întrebă doña Alicia, dornică să rupă tăcerea ostilă care domnea între ele după prezentări. Bănuiesc că aştepţi cu nerăbdare să faci o baie şi să-ţi schimbi hainele cu care ai călătorit!

— Oh, da! îmi este îngrozitor de cald şi mă simt foarte murdară. Nu prea sunt bună de prezentat cuiva.

Doña Alicia zâmbi cu îngăduinţă.

— Eşti foarte frumoasă, domnişoară şi taiorul ăsta îţi stă foarte bine. îţi scoate în evidenţă culoarea ochilor. Caballeros… cavalerii noştri… spanioli vor fi extrem de impresionaţi de părul blond şi ochii tăi luminoşi, sunt convinsă de asta. Va trebui să avem mare grijă, nu-i aşa, Miguel?

El stătea în picioare, sprijinit de un ghiveci uriaş din care se revărsau în cascadă muşcate cu un miros înţepător. Era la fel de viril şi de arogant. Sarah simţi din nou o frământare în stomac. El zâmbi uşor şi atunci când o privi în ochii lui negri apăru brusc o sclipire de ironie deosebit de periculoasă.

— Mamă, domnişoara Beckett este convinsă că poate să aibă singură grijă de ea, spuse el cu o voce foarte calmă… Evident, încă nu i-a cunoscut pe spanioli…

Privirea lui întârzie asupra siluetei ei zvelte şi înalte, studiind-o din cap până-n picioare. Tânăra avu senzaţia că este goală în faţa acelei cercetări amănunţite şi deodată se simţi foarte vulnerabilă.

Se uită în altă parte, fiind conştientă de faptul că el continua s-o studieze. Probabil că urma să se amuze pe seama stânjenelii ei evidente, îşi spuse ea. Mai ales că un val de sânge îi urcă în obraji, dovedind în felul acesta că inima i-o cam luase razna. Reuşi cu greutate să zâmbească doñei Alicia, dorindu-şi cu ardoare să nu fi lăsat să i se

vadă pe faţă emoţiile care o cuprinseseră.

— Aş vrea să fac o baie şi să-mi schimb hainele, doña Alicia, spuse ea cu o voce răguşită, destul de greu de recunoscut. Dacă se poate…

— Bineînţeles!… Îi voi spune Anei să te conducă la tine în cameră.

— Ana se ocupă de ceilalţi invitaţi, îi aminti Miguel. Tare mi-e teamă că va trebui să te mulţumeşti cu Rosa, domnişoară. Dar cred că ţi se va părea foarte pricepută.

Sarah se uită la el gata să-i dea replica, dar se abţinu: în primul rând pentru că ar fi supărat-o fără niciun rost pe doña Alicia şi în al doilea rând, nici nu mai avu când s-o facă. El trăsese deja un şnur, ca să cheme camerista.

— Ai timp suficient înainte de masa de seară, spuse doña Alicia zâmbind. Nu mâncăm înainte de ora nouă. Ştiai că programul nostru e puţin diferit faţă de al englezilor, nu-i aşa?

Sarah îl privi pe Miguel pe furiş. Îşi amintea modul cum interpretase zâmbetul ironic al lui Miguel ceva mai devreme. Întâlni doi ochi negri care o provocau să-şi spună părerea. În loc să se conformeze cererii lui mute, îi spuse doñei Alicia, zâmbind:

— Da, am auzit vorbindu-se despre asta.

— Domnişoarei Beckett nu-i place că masa se serveşte atât de târziu, spuse Miguel încet.

— N-am spus deloc aşa ceva, señor Cordova.

— A făcut-o domnul Storer în locul dumitale, insistă el.

Deodată, Sarah avu certitudinea că individul o provoca în mod intenţionat…

Auzise vorbindu-se despre temperamentul latin. După câte se părea, tipul ţinea să-i facă o demonstraţie. De ce? Ca să se amuze? Sau din alt motiv? Habar n-avea. Poate

pur şi simplu ca să-şi satisfacă răutatea pe care i se păruse că o descoperă în spatele măştii lui curtenitoare.

— Michael n-a spus aşa ceva, spuse ea cu fermitate.

— Uneori nu este nevoie de cuvinte, domnişoară Beckett, nu-i aşa?

Sarah nu era sigură dacă mai putea să se stăpânească mult timp. Răsuflă uşurată în momentul în care apăru camerista pe care o urmă, mulţumită că poate scăpa în sfârşit de atmosfera aceea apăsătoare.

Rosa era foarte diferită de Ana, menajera. Era mai tânără şi ochii îi străluceau atunci când Sarah îi zâmbi.

— Lucrezi aici de multă vreme? o întrebă ea.

Era o modalitate normală de a intra în vorbă cu cineva… Faţa Rosei se contractă câteva clipe, apoi fata îi răspunse cu timiditate:

— Şi señorita… por dos… de doi ani.

Tânăra se miră: Rosa nu părea să aibă mai mult de cincisprezece sau şaisprezece ani.

— Şi îţi place să lucrezi pentru doña Alicia?

Rosa se uită la ea uluită.

— Dar aceasta este casa lui don Miguel, señorita. Lucrez pentru don Miguel.

— Ah, înţeleg.

Deci nu se lăuda, atunci când vorbea despre casa lui… Probabil că doña Alicia era un fel de invitat permanent…

— Atunci, îţi place să lucrezi pentru don Miguel? întrebă ea fără să ştie prea bine de ce.

Fu mirată să vadă expresia de pe faţa Rosei.

— Ah, da, señorita! Muy mucho! spuse ea cu faţa măslinie luminată de un zâmbet larg… Muy mucho! Foarte mult…

Deci, exista cel puţin o persoană devotată stăpânului său în casa aceea, îşi spuse tânăra. Dar poate că mai erau

şi altele… Ea ar fi prima care ar recunoaşte că pornise cu stângul în relaţia cu Miguel Cordova, ceea ce ar explica prejudecăţile referitoare la acel individ, dar el încă nu făcuse nimic care să justifice vreun pic de simpatie din partea ei.

Oftă resemnată. Poate că totuşi relaţiile dintre ei se vor îmbunătăţi în cursul viitoarelor întâlniri… Dar cunoaşterea mai îndeaproape a lui Miguel Cordova s-ar putea dovedi şi o experienţă tulburătoare…

Camera ei era splendidă, luminoasă şi răcoroasă, plină de parfumul florilor. Balcoanele acesteia dădeau spre curtea interioară, trandafirii şi tufele de bughenvilea mov păreau că vor să dea buzna în camera ei. Era atâta linişte, încât se auzea susurul plăcut al fântânii.

Rosa zâmbi când văzu bucuria de pe faţa tinerei. Îi arătă baia mică dar luxoasă. Sarah se întrebă la un moment dat dacă şi colegii ei erau la fel de bine cazaţi. Probabil, îşi spuse ea, deoarece casa era mare şi organizată în aşa fel încât să poată primi studenţi pe durata celor trei luni de vară.

Rosa se uita în continuare la ea, cu capul uşor înclinat într-o parte.

— Mai aveţi nevoie de ceva, señorita?

Sarah dădu din cap în sens negativ, bucuroasă la gândul că se poate în sfârşit bălăci într-o cadă cu apă reconfortantă.

— Nu, mulţumesc, Rosa. De acum încolo mă voi descurca singură.

— Muy bien, señorita. Foarte bine.

Făcu o reverenţă şi zâmbi.

— …Gracias… Mulţumesc.

Ieşi din cameră închizând încet uşa în urma ei şi Sarah rămase câteva clipe nemişcată în mijlocul încăperii, inspirând aerul înmiresmat şi îmbătându-se de parfumul

miilor de flori din grădina din faţa balconului ei.

Dacă n-ar fi existat Miguel Cordova, ar fi fost fericită să petreacă trei luni în decorul de basm al Casei de las Flores.

Aşa cum i se spusese, a avut suficient timp la dispoziţie ca să se relaxeze înainte de masă. Se răsfăţă îndelung în baia parfumată cu esenţa ei preferată, apoi se înfăşură într-un prosop gros şi se machie uşor.

Îşi puse o rochie scurtă, de culoare verde, al cărui decolteu adânc lăsa să se vadă pielea ca laptele a umerilor şi cefei. Preţ de o clipă, se întrebă dacă gazda sa, care părea foarte pretenţioasă, va fi de acord cu ţinuta ei. În orice caz, cel puţin în privinţa mânecilor, spera ca el să nu aibă nimic de zis, pentru că-i veneau până la încheietura mâinii.

Nu îşi puse nicio bijuterie, dar, mânată de un impuls, culese un trandafir roşu de pe balcon şi şi-l înfipse în cocul uriaş de păr blond care-i atârna greu pe ceafă. Imaginea reflectată de oglindă exprima numai prospeţime şi rafinament, dar personajul pe care îl vedea nu mai semăna cu ea. Dacă n-ar fi avut pielea atât de albă, ar fi putut fi uşor confundată cu o tânără spaniolă…

Auzind voci în curte, plecă din faţa oglinzii şi se duse la fereastra uriaşă. Se aplecă peste balustrada sculptată cu măiestrie. Erau oare colegii ei care veneau la masă?

Lui Michael îi trebuiră câteva secunde până s-o observe prin mulţimea de trandafiri şi bughenvilea. Fluieră admirativ şi se opri în loc ca s-o admire.

— Eşti superbă! sopţi el.

Colegii ei zâmbiră complice.

— Pe curând, draga mea.

Fluieratul atrăsese atenţia lui Carlos, servitorul, care conducea grupul spre aripa principală a casei. Se opri şi el ca să se uite. Nu fluieră, însă privirea lui expresivă îi

aminti imediat lui Sarah de observaţiile lui Miguel referitoare la bărbaţii cu temperament latin.

Se retrase rapid în umbra camerei ei şi se întrebă îngrijorată dacă şi stăpânul casei va fi la fel de cucerit de felul cum arăta.

Sala de mese a Casei de las Flores era grandioasă şi lui Sarah i se păru că însoţitorii ei se îmbrăcaseră destul de neadecvat pentru locul acela care inspira foarte mult respect. Aparent, gazda lor nu dădea importanţă acelui fapt. Probabil se temea să nu-i jignească pe invitaţi cerându-le o ţinută pretenţioasă pentru seară. El însuşi purta un costum de culoare gri-închis. Cămaşa de un alb imaculat contrasta puternic cu tenul lui bronzat.

Încăperea mare şi răcoroasă era luminată de o lustră centrală care înlocuia încet-încet sclipirile amurgului care învăluia încă grădina.

Masa lungă, ca şi tot mobilierul, erau probabil foarte vechi. Tăblia ei din lemn negru strălucea ca o oglindă şi era plină de argintărie şi cristaluri. În centru se afla o vază uriaşă cu trandafiri roşii şi albi.

Doña Alicia îi zâmbi tinerei şi se aşeză în dreapta ei. Michael fusese aşezat în stânga lui Sarah, care bănui că aranjamentul i se datorează señorei Valdaquez. Lui Miguel Cordova nu i-ar fi trecutniciodată prin cap o idee atât de inspirată. În calitatea lui de stăpân al casei, el se aşeză în capul mesei. Lângă el stătea Ines Valdaquez.

Tânăra spaniolă era cea mai îmbrăcată dintre toţi. Purta o rochie lungă, neagră, fără niciun fel de decolteu, cu nişte mâneci din dantelă fină strânse la încheietură. Părul negru şi-l strânsese la spate într-un coc împodobit doar cu un superb pieptene din bagá, folosit de obicei pentru a prinde tradiţionala mantilla.

Părea prost dispusă, aşa arăta şi atunci când îi fusese prezentată şi tânăra se întrebă dacă femeia aceea ştia să

zâmbească… şi în alte împrejurări decât atunci când o privea Miguel Cordova. Sentimentele pe care tânăra le nutrea pentru el erau foarte clare, dar el se mulţumea s-o trateze politicos şi nimic mai mult.

Pentru prima oară de când sosise, Sarah avea ocazia să vorbească cu Michael. Încercă să-i acorde toată atenţia, fără totuşi a o ignora total pe doña Alicia. Nu fu nevoită însă să se ocupe prea mult de ea, deoarece mama lui Miguel stătu îndelung de vorbă cu Robert Blane, care stătea lângă Michael. Din când în când îi adresa tinerei un zâmbet plin de înţelegere.

Într-adevăr, Sarah şi Michael formau o pereche foarte elegantă. Amândoi erau blonzi cu ochii albaştri şi erau în aceeaşi măsură anglo-saxoni pe cât de tipic latin era Miguel. Contrastul deveni şi mai evident atunci când acesta veni la ei după ce luă masa.

Sarah nu-l văzuse apropiindu-se, fiind absorbită de discuţia cu Michael. Tresări brusc când auzi glasul lui Miguel Cordova în spatele ei.

— Eşti încântătoare, domnişoară Beckett.

Ea se întoarse repede spre el şi se trezi în faţa ochilor lui aroganţi. Deodată, decolteul i se păru indecent şi-şi duse mâna la umăr, ca să acopere măcar o parte din trupul ei expus privirilor tuturor.

— Rochia mea nu e prea…

Se opri, conştientă de privirea curioasă a prietenului ei şi expresia nedumerită de pe faţa lui Miguel.

— Nu le cerem invitaţilor să umble îmbrăcaţi ca la mănăstire, domnişoară. Rochia asta e perfectă. Din toate punctele de vedere…

— Vă mulţumesc, señor.

Ridică ochii spre el şi-l văzu că se încruntă.

— …Chiar mă întrebam… când am văzut-o pe señora Valdaquez… Vreau să spun…

— Verişoara mea este în doliu şi pe lângă asta, e o persoană foarte tradiţionalistă şi preferă să se îmbrace aşa cum o vezi.

— Înţeleg… Îmi pare rău.

El nu-i luă în seamă condoleanţele care, oricum, erau numai o formulă de politeţe. O privi intens. Misterioasa aură de aroganţă şi virilitate pe care o răspândea acel bărbat o tulbură din nou şi tânăra simţi că ritmul bătăilor inimii i se accelerează.

— Cred că n-ai auzit ce le-am spus celorlalţi în timpul mesei. Vom începe să lucrăm mâine dimineaţă prin efectuarea unui test. Aş vrea să văd de ce este în stare fiecare dintre voi.

— Perfect! exclamă Michael, foarte entuziasmat. E adevărat, n-am auzit când aţi făcut acest anunţ. Probabil că vorbeam cu Sarah.

— E foarte posibil.

Ochii negri şi strălucitori o fixară din nou pe tânără, studiind-o aproape cu insolenţă. Sarah se simţi străbătută de un fior, ca şi când pictorul ar fi mângâiat-o cu mâna, nu cu privirea. Obrajii i se înroşiră ca focul. Şi de data asta, Miguel înţelese ce simţea tânăra. Îi zâmbi şi-i spuse:

— Sper că Sarah n-o să te deranjeze de la lucru… De altfel, începând de acum, şi ea va avea foarte puţin timp liber de petrecut cu voi.

Soarele avea asupra lui Sarah efectul unui somnifer. Parcă plutea într-o plăcută toropeală. Se pregătea să înceapă să picteze, când deodată o mână lungă apăru din spatele ei şi-i smulse pensula. Miguel Cordova o plimbă prin faţa ochilor, ca şi când ar fi fost vorba despre vreo insectă scârboasă, mai întâi într-o direcţie, apoi în cealaltă… în cele din urmă o aruncă în cutia de lângă tânără cu o mutră nemulţumită.

Sarah era nervoasă la culme, nu numai din pricina

gestului şi intervenţiei lui brutale, ci şi din cauză că maestrul întotdeauna proceda la fel. Lucrau deja de două zile. Ridică ochii spre el şi se încruntă. Ştia dinainte expresia de pe faţa lui Miguel Cordova şi modul cum privirea lui întunecată îi descuraja orice obiecţie.

Stătea în spatele ei, cu trupul aproape lipit de al tinerei lui studente. Aşa făcea cu toţi şi Sarah suferea foarte tare, deoarece în felul acesta îi putea simţi căldura trupului. Purta o rochie subţire, fără mâneci. Degetele mâinii drepte a maestrului îi atinseseră braţul gol atunci când lăsă să-i cadă pensula. Ea tresări, de parcă suferise o arsură.

— Ai de pictat un tablou, domnişoară Beckett, spuse el cu o voce aspră, dar, ca de obicei, uşor enervată… Pensula asta e foarte bună pentru a-ţi aplica ojă pe unghii, nu vopsea pe pânză. Ţi-am mai explicat, muchacha, nu trebuie să-ţi fie frică de culoare!

— Dar nu mi-e frică, îi răspunse Sarah cu buza de jos tremurând de nervi.

— Atunci, foloseşte-o mai cu curaj, niña! se răsti el la ea. Pune şi un pic de emoţie pe pânză, parcă îţi este teamă să rişti. Eşti prea… timidă!

Îşi sublinie vorbele făcând gesturi largi cu mâinile. Ca întotdeauna, fu fascinată de efectul acestora şi fu nevoită să nu mai spună nimic. Parcă revenea la viaţă atunci când vorbea despre pictură, devenea mai puţin distant, dar nu şi mai puţin arogant.

— Pune mai multă culoare pe pânză, niña… Aşa cum un amant îi oferă un cadou iubitei sale… Fii mai generoasă, eşti mult prea prudentă!

— Probabil că de vină este educaţia mea anglo-saxonă, se apără ea. Noi nu avem un temperament prea exuberant!

— Madre de Dios!

Respira cu greutate şi-şi duse mâna la frunte, exprimându-şi astfel enervarea.

Tot grupul de studenţi se afla pe aleea care ducea spre casă. Umbra palmierilor îi apăra de căldura toridă a soarelui. Primiseră drept temă să reprezinte chiar casa din faţa lor, care era acoperită din loc în loc de vegetaţia luxuriantă din grădină. Dacă acel maestru autoritar n-ar fi fost înfipt în coasta ei, peisajul i s-ar fi părut lui Sarah foarte interesant.

Ceilalţi erau cufundaţi în munca lor, ca şi cum nu auzeau nimic din discuţia lor, dar Sarah ştia că de fapt nu le scapă niciun cuvânt... Rând pe rând, fiecare din ei fusese criticat de Miguel Cordova şi niciunul nu îndrăznise să formuleze vreo obiecţie. Acum îi venise şi ei rândul.

Tânăra ridică ochii spre maestru, care o domina de la înălţimea lui, şi se încruntă. Hainele lui de lucru erau mai puţin pretenţioase decât costumul imaculat în care-l văzuse îmbrăcat prima oară şi-i dădeau mai mult un aer de „artist”. Din nefericire, asta nu-l făcea mai puţin tulburător.

Pantalonii de culoare deschisă i se mulau pe coapse, scoţând în evidenţă lungimea picioarelor, şi cămasa albă deschisă larg la gât lăsa să i se vadă pieptul la fel de bronzat ca şi faţa. Mânecile cămăsii, foarte înfoiate, erau prinse la încheietură cu nasturi. Şi toate astea îl făceau extrem de atrăgător...

Îşi lăsă ochii în jos şi se concentră din nou asupra pânzei, sperând ca în felul acesta să-şi poată ascunde tulburarea.

— Aveam nevoie de pensula asta ca să fac liniile descendente. Este foarte fină...

— Eso es ridiculo! o opri el. Cunosc problema asta mai bine ca tine!

Părea că adesea se exprimă mai uşor în limba lui

maternă atunci când preda. Sarah observase de mai multe ori acest lucru şi-l adăugase la lista ei de reproşuri. De fapt, ea nu ştia nicio boabă de spaniolă. Uneori bănuia că era de-a dreptul bădăran. Probabil că rostea nişte vorbe pe care n-ar fi îndrăznit să le spună în engleză.

— Nu vă neg competenţa, îi răspunse Sarah. Doar încercam să vă explic de ce foloseam pensula aceea!

I se păru că pe faţa lui Miguel apăruse un uşor zâmbet. Peste o clipă, el atinse faţa tinerei. Oare să fi fost o întâmplare? Sau a făcut-o intenţionat?… îşi propuse să-şi stăpânească dorinţa irezistibilă de a-şi lipi obrazul de mâna lui. Era convinsă că fusese un gest involuntar… Dar reacţia ei o mira… şi o teroriza în acelaşi timp.

— Nu vreau explicaţii, porumbiţo! Fă doar ceea ce îţi cer!

Degetele lui lungi îi mângâiară din nou faţa. Privi spre

Michael pe furiş. Oare cum ar fi reacţionat dacă ar fi observat ce se întâmplă în spatele lui? Probabil că nu va spune nimic, dat fiind că era vorba despre Miguel Cordova…

— Nu pot să pictez dacă staţi proţăpit în spatele meu, spuse ea cu vocea uşor tremurând.

— Te deranjeaz?

Întrebarea, pus pe un ton calm, ar fi putut prea foarte nevinovat, dar Sarah sesiz un înţeles ascuns.

— Nu, nu-mi place să fiu urm rit.

El râse şi tân ra se înfior. Ceilalţi cu siguranţ nu auziser nimic.

— Atunci, te las’s lucrezi.

Se îndrept spre unul din colegii ei, lsând-o pe Sarah singur, trist şi tulburat.

Individul sta e de o r utate rar, îşi spuse ea. Cea mai bun dovad în acest sens era rânjetul pe care i-l adresase

atunci când o v zuse într-o situaţie jenant’.

Capitolul 3

— Îţi place aici? o întrebă Michael.

Sarah se uită la el, curioasă.

— Da, foarte mult. De ce?

El dădu din umeri.

— Nu, nimic. Voiam doar să ştiu dacă totul este aşa cum ţi-ai dorit…

Sarah se codea să discute deschis cu el despre Miguel Cordova. Michael îl admira foarte mult pe Maestru, dar ea putea să fie sinceră în legătură cu toate celelalte aspecte ale şederii lor acolo.

— Casa este încântătoare şi-mi place enorm şi peisajul.

— Dar ai totuşi nişte rezerve, nu-i aşa?

Sarah şovăi… Unde voia să ajungă Michael?

— Poate… Nimic nu poate fi perfect, nu-i aşa? în primul rând, n-am impresia că fac cine ştie ce progrese în pictură, care este de fapt principalul motiv pentru care mă aflu aici.

Doar dup o spt mân mi-am pierdut încrederea în mine. În condiţiile astea, şederea aici mi se pare o pierdere de timp şi de bani.

Michael d du din umeri. În aparenţ, nu era preocupat deloc de progresele prietenei lui.

— Dar îţi place aici, insist el.

O studia cu coada ochiului, ceea ce îi d du de înţeles lui Sarah c’ avea de gând’s abordeze un subiect delicat şi c’ nu-i va aprecia în mod deosebit sinceritatea.

Despre ce anume voia şi vorbeasc?…

De ceva vreme, era uimit’s constate cât de mult o enervau anumite defecte ale lui Michael.

— Bineînţeles, îmi place foarte mult aici. Ador casa asta şi gr dina ei splendid. N-am nimic de criticat în leg tur

cu acest subiect.

Ieşiser pe uşa curţii interioare şi se plimbau pe alee. Da… peisajul acela o încânta.

— Şi cei care te însoţesc? îi suger Michael.

Sarah se întoarse spre el cu o privire mirat şi un zâmbet nesigur. Ceva nu era în regul. Va afla imediat despre ce era vorba.

— Şi ei.

— Mai ales Robert Blane!

Deci, asta era! izbucni în râs. Michael era gelos!…

— Robert e foarte dr guţ, ca toţi ceilalţi de altfel. Avem noroc’s facem parte dintr-un grup atât de simpatic.

— Ţi se pare c’ Robert Blane e foarte simpatic, nu-i aşa?

Tânăra oftă. Ceva mai devreme, Robert Blane se apropiase de ea după masa de seară şi-i ceruse să facă împreună cu el o plimbare prin grădină. Observase foarte repede că tânăra era singură. Michael era cufundat într-o discuţie foarte serioasă cu gazda lui şi Robert profitase de acea situaţie…

Sarah nu-i spusese nimic lui Michael atunci când ieşise din sala de mese. În definitiv, nu era logodnicul ei şi deci era liberă să meargă unde voia atunci când avea chef. Era adevărat că se întorseseră destul de târziu şi tânăra se dusese direct la culcare, aşa că Michael nu avusese ocazia să vorbească cu ea până astăzi. Probabil că-l frământase problema toată ziua… Acum îi cerea nişte explicaţii.

În seara aceea situaţia era cu totul alta. Nu avea nimic de făcut, dat fiind că Miguel Cordova nu era acasă. Deci Michael avea tot timpul s-o ia înaintea lui Robert Blane… Nu-i va mai da ocazia s-o facă pe cocosul, ca data trecută… Totuşi, spiritul posesiv al lui Michael o enerva la culme pe Sarah.

— Am făcut câţiva paşi cu Robert pe alee, dacă asta

vrei să ştii. Tu erai ocupat cu altceva şi treaba asta ar fi putut să mai dureze. Am avut chef să fac o plimbare şi Robert mi-a propus să mă însoţească. Asta e tot.

— Şi te-ai dus la culcare imediat ce te-ai întors! o acuză Michael.

— Exact!

Ochii tinerei scăpărară de furie. I se cam acrise de ieşirile lui de mascul rănit! Totuşi, îi era mai uşor să discute cu el decât cu Miguel Cordova.

— Eram epuizată, voiam să mă culc. Te deranjează?

— Mă deranjez faptul că te-am văzut plecând la braţul lui Robert Blane. M-am simţit ca un idiot atunci când i-am întrebat pe toţi unde naiba puteam să te găsesc!

— Bănuiesc că lui señor Cordova incidentul i s-a părut foarte amuzant… Individul ăsta este complet lipsit de suflet!

— Spui numai prostii! îi răspunse Michael cu agresivitate în voce. Don Miguel nu era mai amuzat decât ceilalţi. Şi pentru numele lui Dumnezeu, spune-i pe adevăratul lui nume!

— După câte ştiu, folosesc numele corect… De altfel, are o grămadă! Rosa şi ajutoarea ei îi spun don Miguel. Carlos şi ceilalţi servitori par a se mulţumi cu un simplu „señor”. Numele de familie al doñei Alicia este Valdaquez. Când s-a prezentat el însuşi la gară, parcă l-am auzit rostind acest nume printre celelalte, dar nu sunt prea sigură.

— Miguel Valdaquez Cordova. Spaniolii adaugă întotdeauna la numele lor, pe cel de fată al mamei lor… şi Maestrul foloseşte numele de fată al mamei lui ca nume de artist. E totuşi destul de simplu.

— Şi eu sunt tot simplă! Şi dacă lui don Miguel… sau señor Valdaquez… sau cum i-o mai spune… nu-i place cum îi zic, de ce nu mi-a atras chiar el atenţia până acum?

— Poate că e prea politicos.

Sarah desfiinţă acest răspuns râzând.

— Îmi vine greu să cred aşa ceva! De fapt, mă miră că încă nu s-a luat de mine referitor la greşeala asta, ca o dovadă suplimentară de incompetenţă!

Figura cu trăsături regulate a lui Michael era tristă şi posomorâtă. Era sigură că era încă bosumflat din cauza incidentului din seara trecută… Sarah ar fi putut să continue discuţia, dar n-avea niciun chef de ceartă. Noaptea era prea frumoasă.

Deodată, tânăra îşi dori să se afle în altă parte şi alături de alţi oameni. Seara aceea nu era potrivită pentru o discuţie în contradictoriu cu Michael.

Era o noapte făcută pentru vise, pentru romantism. Ar fi vrut să se afle în braţele prietenului ei, sub un portocal cu parfum dulceag. El, cu vocea lui gravă, i-ar fi şoptit încet la ureche:

— Noaptea e atât de frumoasă, sopţi ea.

Încerca să-i transmită şi lui starea aceea de încântare.

Dar în loc să-i ţină isonul, el aruncă o privire mâinilor lor împreunate şi dădu cu piciorul în iarbă.

— Ca aseară…

— Oh, Michael…

Păru surprins de reacţia ei violentă! Apoi, înţelegând în sfârşit ce voia să spună prietena lui, încercă să redevină cel dinainte.

— Draga mea, dar n-am spus decât…

— Am înţeles perfect! Refuz să mă cert cu tine! Noaptea asta este prea frumoasă! Iar tu, dacă n-ai de gând să te porţi civilizat, pot să mă duc la plimbare şi singură.

— Sarah, nu e posibil…

Dar ea deja îi respinsese mâna care se întindea spre ea şi alerga de-a lungul aleii ca un mic faun cu picioare

înaripate, luminat de lună şi împins de o forţă ciudată şi incontrolabilă.

— Sarah! Vino înapoi!

Vocea se auzea de foarte aproape. Probabil c' alerga şi el. Ea începu's alerge şi mai repede şi-i strig peste um r:

— Întoarce-te în caz! Las-m în pace! Vreau să fiu singur!

— Sarah!

El o strig din nou, dar acum vocea lui era mult mai încep rtat, în timp ce trecea de grilaj şi o lua pe şoseaua îngust şi şerpuitoare care ducea în vale. Se opri câteva clipe ca's asculte, dar nu auzi zgomot de paşi. Răsufl uşurat. Faptul c' se g sea singur pe o şosea necunoscut n-o speria deloc. Era extrem de bucuroas c' reuşise's scape de Michael.

Aici atmosfera era calm şi paşnic, dar în aer plutea o senzaţie greu de descris, care o tulbura pe tân r inc de la sosirea ei la San Gregorio. În regiunea asta, pân' şi liniştea era cu totul altfel decât cea din Anglia.

Poate c' numai din pricina miresmelor exotice care umpleau aerul nopţii? Sau de vin era luna uriaş aşezat în mijlocul cerului pres rat cu stele? Prea c' zâmbeşte, ca şi cum ea ar fi v zut deja totul, ca şi cum ar fi acumulat deja toate cunoştinţele lumii.

Mai departe, în vale, se zreau nişte lumini. Acela era probabil satul. Tân ra se întreb dac în acel moment acolo se cânta şi se dansa flamenco, acel magnific dans tradiţional din Andaluzia despre care-i vorbise o dat Michael. Sarah tare avea chef's se duc pân' acolo, s vad cu ochii ei dac era aşa sau nu.

În seara aceea era într-o stare ciudat, dominat de o nervozitate stranie al c'rei motiv nu reuşea să-l înţeleag şi acea senzaţie misterioas o excita şi mai tare.

Sandalele ei fine nu erau prea potrivite pentru

mersul pe drumul acela plin de pietre. La început nu-şi d du seama ce greşeal f cuse pornind în necunoscut, dar dup câtva timp începu’s meargă mai încet. În cele din urm se opri lângă o stânc uriaş care prea c’ st pe marginea pe pastiei într-un echilibru destul de instabil. Panta spre mare era foarte abrupt.

F’r’s realizeze pericolul la care se expunea, îşi scoase sandalele şi se aşez, simţindu-se epuizat de efortul depus pentru a ajunge pân’ acolo. Din acel loc, avea în faţa ochilor o privelişte care-i t’le r suflarea asupra râpei întunecate şi misterioase care se pe v le-a în mare. Avea impresia c’ se afl în faţa unui lung coridor întunecat şi acea senzaţie de infinit se potrivea perfect cu starea ei sufleteasc.

R’mase aşezat pe marginea drumului, cu inima blându-i puternic, întrebându-se cum’s fac să se calmeze. Briza cald şi uşor îi scosese câteva şuviţe din cocul blond. Fusta, scurt şi creaţ, era de un roz aprins. îşi prinsese în glum în p r o floare de bughenvilea mov, care-i venea foarte bine, şi pata aceea de exotism îi în’rea impresia c’ nu mai era aceeaşi dintotdeauna…

Robert Blane o g sea frumoas, era conştient’de asta. Ar fi fost bucuros şi poate lua locul lui Michael, dac s-ar fi ivit ocazia. Totuşi, ea nu era prea convins c’ voia’s fie atât de diferit numai pentru a-i pl cea lui Robert Blane. De fapt, fusese străbătută de un fior glacial atunci când doña Alicia anunţase că fiul ei nu era acasă… De ce oare? Sarah nu-şi dădea seama, dar această reacţie o intriga şi o îngrijora în acelaşi timp.

Miguel Codova avea foarte mult talent şi succes. Nu va fi interesat niciodată de o fată insignifiantă ca ea, care îndrăznea să discute cu el în contradictoriu despre un subiect în care el era considerat un maestru de necontestat.

În plus, îşi asumase cu de la sine putere rolul de tată şi îşi lua sarcina foarte în serios. Mult prea în serios…

Îşi mângâie obrazul cu degetele şi-şi aminti degetele celelalte, lungi şi nervoase, care o atinseseră la fel. Dar gestul lui Miguel, scurt şi tulburător, fusese doar o provocare menită s-o deruteze, s-o facă să se simtă prost şi ea fusese atât de fraieră încât să se roşească la faţă ca o şcolăriţă… Miguel Cordova era un bărbat crud cu care nu putea să se măsoare, îşi spuse ea. Şi totuşi, trebuia să recunoască faptul că exercita asupra ei o fascinaţie irezistibilă.

Seara era foarte plăcută. Nici răcirea bruscă a aerului n-o făcu să realizeze de cât timp stătea acolo, cu ochii pironiţi asupra orizontului.

Stând cu sandalele în mână şi cu silueta zveltă profilându-se pe cerul întunecat al nopţii, semăna cu o Madonă cu părul auriu care domina şoseaua de pe piedestalul ei. Era cufundată în gânduri, când deodată zgomotul produs de o maşină o readuse la realitate. Întoarse capul, curioasă.

Farurile luminau copacii de pe marginea drumului. Pentru prima oară de când fugise de la vilă, îşi dădu seama că era total izolat în locul acela. îşi mai aminti şi de cuvintele cu dublu sens ale lui Miguel Cordova. Nu-i vorbise el oare despre firea pasional a compatrioţilor’s i? Şi despre posibilele urm îi ale unei plimb îi solitare pe timp de noapte? N-avea de unde-s ştie cine se afla la volanul maşinii. Oricum, acum nu mai putea face nimic.

Fuga nu era o soluţie, pentru c’ n-ar ajunge prea departe înainte de a fi ajuns din urm de maşin. În cazul acesta, ar fi fost mai bine’s r mân pe loc şi-s spere c’ nu va fi observat. Poate c’ va fi luat drept una din statuile de pe marginea drumului…

Automobilul o dep şi în vitez, orbind-o pe tân r cu

lumina farurilor. Sarah oft uşurat: nu fusese v zut …

Dar aproape imediat auzi un scrâşnet de frâne. Cu inima cât un purice, tân ra r mase nemişcat. Nici nu mai îndr znea’s mai respire. Ţinea sandalele în mân ca pe o arm şi era hoţ rât’s le foloseasc în caz de necesitate.

Maşina d du înapoi aproape la fel de rapid ca atunci când trecuse pe lângă ea. Sarah nu se uita la şofer, iar acesta o studia de pe partea cealaltă şoselei. Sub clarul de lun prea foarte mic şi palid. El zâmbi când îi vorbi.

— Una virgen dorada… constat Miguel Cordova cu vocea lui grav.

Sarah se întoarse brusc spre el, simţindu-se în acelaşi timp uşurat dar şi jenat de situaţia în care o gsise.

Ea nu spuse nimic şi r mase exact în locul în care se afla, cocoţat pe stânc şi stând cu sandalele în mân. El ieşi din maşin şi travers strada. R’mase şi el t’cut o bun bucat de vreme la câţiva paşi de ea, studiind-o cu atenţie. Apoi se apropie de ea.

Era foarte aproape, atât de aproape încât simţea materialul sacoului acestuia atingându-i pielea. Se înfior şi, f cându-i-se ruşine de reacţia ei, îşi întoarse privirea spre mare. Dar primele cuvinte ale lui Miguel destr mar orice iluzie de intimitate.

— Ţi-ai pierdut minţile muchacha?… De ce stai aici, pe marginea unei şosele pustii? Eşti nebun de legat!

— Deloc, îi r spuse ea.

Avusese o uşor senzaţie de decepţie, care-i trecu ins foarte repede… La ce putea’s se aştepte de la un asemenea om?!

— Atunci, de ce eşti aici?

Îi venea şi spun-n faţ c’ asta nu era treaba lui, dar îi r spuse pe un ton aproape copil ros:

— Voiam să fiu singur.

El d du din umeri. Tân ra nu mai avea nevoie şi văd

faţa ca’s ghiceasc ce exprima.

— B’nuiesc c’ te-ai certat cu cineva. De fapt, în aşteptam la un astfel de incident când te-am v zut asear plecând la braţ cu Robert Blane. Cred c’ ai f cut-o în mod intenţionat.

Nu era o întrebare, dar nicio acuzaţie, ci o simpiconstatare. Tân ra se întoarse brusc spre el, pentru a-i ar ta c’ se înşal.

— N-am f cut aşa ceva! Cum îndr zniţi sfaceţi o asemenea afirmaţie?

— Pentru că ăsta este adevărul, îi răspunse el la fel de calm. Lui Michael Storer nu-i place să te vadă cu altul, e gelos… Dar asta nu te-a împiedicat să te plimbi aseară cu Robert Blane. Eşti o cochetă, domnişoară Beckett!

— Nu ştiu ce înseamnă asta, dar bănuiesc că nu este un compliment. Oricum, nu este adevărat!

Clipi des din ochi, mirată să vadă chipul lui bronzat luminându-se de un zâmbet.

— Ba da, eşti…

— O… o…

— Coqueta, repetă el. În limba voastră cred că înseamnă fâsneaţă.

— Nu e adevărat! se apără Sarah, indignată la culme. Şi, oricum, asta nu te priveşte pe dumneata!

— Ba da… în cazul în care îmi deranjezi cursurile cu figurile astea ale tale. Şi chiar dacă nu te-ai certat cu Michael, dă-mi voie să-ţi spun că ai făcut o mare prostie că ai venit aici singură la ora asta.

— Nu e prea departe…

Şovăi înainte să continue, apoi se hotărî să spună tot:

— …Mă gândisem să mă duc până în sat.

Se aştepta la o reacţie violentă, ca răspuns la atitudinea ei provocatoare, dar nu-şi imaginase forţa cu care Miguel Cordova o plesni peste braţ. Ea scoase un

strigăt de durere.

— Sper că n-ai vorbit serios, spuse el cu o voce calmă.

Ea se întoarse spre el ca să-i dea replica pe care o merita, dar se abţinu când văzu expresia ochilor lui întunecaţi.

Străluceau ca nişte cărbuni încinşi în lumina lunii. Făcu ochii mari de mirare şi întredeschise buzele.

— Ba da… am vorbit serios, reuşi ea să spună. De altfel, nu văd de ce n-aş fi putut să mă duc.

— Dacă faci aşa ceva… Dacă doar ţi-ar trece prin cap vreodată, te-aş încuia în camera ta până când ar veni tatăl tău să te ia!… Ai înţeles, señorita?

O prinsese de umeri şi o zgâlţâia zdravăn. Privirea ochilor lui negri parcă îi ardeau pielea. El o privi din cap până-n picioare.

— Vrei să afli cum reacţionează spaniolii cu sânge fierbinte? Ăsta e motivul pentru care voiai să te duci în oraş? Am dreptate sau nu?

Ea îl privi drept în ochi şi dădu din cap. Mâinile şi picioarele îi tremurau… Ochii strălucitori ai lui Miguel Cordova exprimau destul de clar ce intenţii avea…

— Nu, şopti ea… Nu din cauza asta…

— Minţi!

Tânăra dădu să plece, dar ochii negri şi strălucitori păreau s-o hipnotizeze. Rămase pe loc, clătinând din cap, de parcă s-ar fi aflat în transă.

— Nu, nu mint! Nu mint!

El nu-i luă în seamă vorbele şi întinse cealaltă mână ca s-o tragă la pieptul lui. Sarah nu-i putu opune rezistenţă. Vreme de câteva clipe, el o privi în tăcere. Se lupta furioasă cu emoţiile care o copleşiseră şi nu ştia ce să facă.

— Dat fiind că eşti atât de curioasă, porumbiţa mea…

porumbelul meu, atunci îţi voi fi eu profesor. Aşa e mult mai bine.

Chiar dacă ar fi vrut, tot n-ar fi reuşit să scape din capcana întinsă de el. Dar deodată, îşi dădu seama că de fapt acela era evenimentul pe care-l aşteptase toată seara… Acela era momentul culminant al stării ei de exaltare, după ce fugise de Michael.

Venise aici… ca să aştepte.

Tremura ca o frunză în vânt. Miguel o strânse puternic la pieptul lui. Neîncălţată, îi ajungea numai până la umeri. Silueta lui înaltă acoperea clarul de lună.

În mod instinctiv, îşi puse ambele mâini pe pieptul lui Miguel. Palmele ei deschise erau sensibile la căldura corpului lui pe care o simţea prin pânza de mătase a cămăsii. îi simţi bătăile puternice ale inimii.

— Asta e prima lecţie, fetiţo… spuse el încet.

Se aplecă şi-i mângâie gâtul cu buzele. Inima lui Sarah o luase razna de tot. îi rezista cu foarte mare greutate. îi rezista încă… Dar o voce interioară îi spunea să nu se mai apere şi deodată totul i se păru normal. Era ceea ce aştepta de atâta timp…

Închise ochii în timp ce Miguel îi săruta gâtul, urechile, ceafa… Degetele puternice îi mângâiau umerii goi.

Breteaua rochiei alunecă încet. îi sărută pielea albă ca laptele şi gura lui fierbinte şi senzuală stârni în trupul ei un val de senzaţii care până atunci îi erau necunoscute.

Tocmai se pregătea să-i răspundă cu pasiune, dar deodată fu cuprinsă de panică.

Scoase un geamăt de protest şi vru să-l respingă, dar beţia exaltantă care-i domina simţurile nu putea fi controlată atât de uşor… Miguel pusese stăpânire pe buzele ei, sufocându-i şoaptele, astfel că în cele din urmă cedă.

Sărutul lui sălbatic, posesiv şi foarte dur îi aminti deodată cu claritate motivul pentru care el intrase în acel joc periculos: Miguel acţiona în calitate de profesor. El avea de gând doar să-i arate posibilele urmări ale iresponsabilităţii sale. Acum va şti la ce să se aştepte în cazul în care i-ar mai fi venit ideea nebunească de a coborî singură în sat.

Îi dădea numai o lecţie despre spanioli şi în felul acesta îşi dovedea încă o dată răutatea şi spiritul diabolic.

— Nu!

Reuşi în sfârşit să-şi elibereze buzele şi se şterse nervoasă la gură. Ochii îi străluceau de furie.

— Nu, te rog să-mi dai drumul!

Se zbătea cu disperare, lovindu-l cu pumnii în piept pe Miguel şi încercând să scape din braţele lui.

El îi dădu drumul puţin, dar nu de tot.

— Ah… am impresia că a fost cam mult pentru prima lecţie, nu-i aşa, porumbiţo?

Ea îi întâlni din nou ochii negri care străluceau ca nişte cărbuni încinşi.

— Oh! Bădăranule!… N-ai… n-ai niciun scrupul!

— Nu!

În vocea lui stăruia o notă dură, iar mâinile lui o prinseră din nou de braţ.

— …Señorita, am văzut că te-ai aşezat pe marginea drumului, sub clar de lună, aşteptând… Aşteptând pe cineva…

Voiai să cobori în sat ca să vezi cum se poartă compatrioţii mei atunci când întâlnesc o femeie frumoasă… După o asemenea demonstraţie, nu cred că mai poţi să faci pe inocenta!

— Nu fac pe inocenta! strigă Sarah, dispertă.

Ochii i se aburiră de lacrimi. Se simţea slăbită şi mâinile şi picioarele îi tremurau. Senzaţia de exaltare îi

dispăruse cu desăvârşire. Se simţea golită de orice sentiment.

— Voiam doar să merg pe jos. M-am plimbat pe şosea şi m-am oprit aici ca să admir marea. Nu… nu aşteptam pe nimeni!

Vocea ei şovăitoare o surprinse. Avea impresia că parcă ar vrea să se scuze, dar după părerea ei n-avea niciun motiv s-o facă…

Miguel nu spunea nimic, dar continua s-o fixeze cu o privire necruţătoare. Trăsăturile feţei lui începură să se destindă treptat.

— Şi cu toate astea, a venit cineva. Din fericire, am fost eu, Sarita.

— Din fericire! îl ironiză ea.

Înghiţi în sec şi lăsă ochii în jos, ca să nu-i mai vadă privirea plină de aroganţă.

— Dă-mi drumul! Vreau să mă întorc pe jos.

Dintr-odată, părea de-a dreptul epuizată. Dacă n-o va elibera imediat, simţea că va izbucni în lacrimi.

— Te vei întoarce cu mine, cu maşina, spuse el.

O ţinea în continuare de braţ, ca să nu poată fugi.

— Văd că încă n-ai tras învăţămintele necesare din lecţia mea, Sarita!

— Nu!

— Te rog’s nu te cerţi cu mine, ai înţeles?

Strânsoarea braţului se accentua şi ea scoase un ţip t de durere. El o conduse la Mercedes, care staţiona pe partea cealaltă şoselei.

— Hai’s mergem!

Deschise uşa şi o împinse în un tru. Sarah se pe v li pe scaun, într-o stare sufleteasc jalnic.

Luna str lucea în continuare deasupra oceanului liniştit şi stelele îndemnau mii de oameni s-şi construiesc vise minunate. Dar Sarah, aşezat cât mai departe de r

pitorul ei, regreta acum c’ nu r msese lângă Michael ca’s se bucure împreun cu el de acea sear splendid.

Cel puţin pe el îl cunoştea bine şi ştia ce sentimente avea pentru el. Din p cate, cu Miguel Cordova nu putea fi sigur de nimic…

Capitolul 4

Fâşia îngust de nisip auriu str lucea în soare. În spatele acesteia, un şir lung de stânci ascuţite se în lţau spre cer. Ici-colo se zreau nişte tufişuri verzi. Vilele albe st te-au cocoţate în mijlocul unor gr din luxuriante precum p stile pe sârm. Ca şi Casa de las Flores, erau şi ele înconjurate de palmieri, portocali şi tufe imense de muşcate şi bughenvilea.

Era magnific, aproape ireal… Spectacolul oferit de natur ar fi trebuit’s constituie un izvor de inspiraţie pentru orice artist.

Şi cu toate astea, Sarah st tea acolo de peste o or şi pânza din faţa ei r mânea alb. Îngrozitor de alb …

Tân ra îşi muşca îmbufnat coada pensulei, chipul ei exprimând proasta dispoziţie. Ar fi trebuit’s poate picta ca niciodat pân’ atunci, într-un asemenea decor… Din nefericire, nu-i ieşea nimic. Era total lipsit de inspiraţie.

De la sosirea ei la San Gregorio în urmă cu două săptămâni, nu făcuse nimic important. Nu se considerase niciodată altceva decât o amatoare dotată cu un oarecare talent care cel puţin era în stare să picteze nişte pânze care puteau fi arătate prietenilor ei.

Dar după două săptămâni petrecute sub îndrumarea lui Miguel Cordova… nu mai avea nimic de arătat! Punea fără şovăire acest eşec pe seama maestrului ei autoritar.

Îl evita pe Miguel Cordova cât putea, dar era obligată să-i audă vocea aspră în timpul cursurilor… şi să-i suporte criticile. Sensibilitatea ei la comportamentul lui i se părea ridicolă, dar începând din seara în care o găsise singură pe

marginea drumului, nu se simţise în stare să dea ochii cu el fără să-i vină să fugă şi să se ascundă undeva. O

Totuşi, el îi spusese foarte clar: era vorba despre o simplă lecţie… în niciun caz nu trebuia să se mai aventureze singură pe timp de noapte. Cu toate acestea, era conştientă de faptul că reacţionase un pic cam prea pasional la acea „lecţie”.

În privinţa ajutorului pe care i-l dădea pentru perfecţionarea tehnicii artistice… Miguel Cordova părea foarte hotărât s-o descurajeze. Cu două zile în urmă, chiar se întreba dacă n-ar fi fost cazul să-şi facă bagajele şi să se întoarcă acasă.

Michael o convinsese însă să se răzgândească. Sarah era convinsă că el nu ghicise motivele exacte ale intenţiei ei de a pleca şi din cauza asta se simţea cu sufletul mai împăcat.

Probabil că doña Alicia ar fi regretat plecarea ei atât de grăbită. Era convinsă de asta, deoarece bătrâna doamnă îşi arătase fără nicio rezervă afecţiunea faţă de tânără încă de la sosire. Ea i-ar fi înţeles cu siguranţ adevratele motive. Probabil c’ ştia ce efect avea comportamentul fiului ei asupra femeilor…

Nimeni n-o vedea pe Ines Valdaquez decât în timpul meselor zilnice şi Sarah nu suferea prea mult din cauza asta. Îşi putea imagina cu uşurinţ cum ar fi reacţionat acea femeie în cazul în care ar fi aflat despre incidentul petrecut pe marginea şoselei. Ines nu-şi ascundea sentimentele pe care le avea faţ de Miguel Cordova. Era evident din felul în care îl privea sau îi zâmbea c’ nu vedea în acel bărbat doar pe v rul soţului ei decedat. Dar ea nu primea niciun semn de încurajare din partea lui… cel puţin nu în faţa celorlalţi…

Sarah era uşor enervat de faptul c’ era atât de preocupat de Miguel Cordova. Într-adev r, nu putea şi

nege talentul, dar nu prea reuşea se înţeleag cum de-i suportau colegii lui comportamentul în timpul cursurilor. Ner bd tor, arogant, îşi ascundea cu greutate dispreţul faţ de ei. De ce oare nu se ap rău, aşa cum f cea ea? Supunerea de care d deau dovad accentua impresia c' i se f cea o nedreptate.

Michael o uimise în nenum rate rânduri prin faptul c' se ar tase a fi un bun cunosc tor al vieţii personale a gazdei sale, dar Sarah nu îndr znea să-l întrebe care era sursa informaţiilor lui. Îi spusese de curând c' don Miguel avea amante dintre cele mai frumoase şi mai cunoscute. Bineînţeles c' se gr bise's adauge, ca şi cum asta ar fi fost problema: Miguel Cordova era ins întotdeauna foarte discret. Nu provocase niciodat vreun scandal.

Această ultimă remarcă o făcuse să zâmbească în sinea ei. Poate că voise să le dea nişte simple „lecţii" unora dintre ele referitoare la riscurile pe care şi le asumau în cazul în care voiau să-l ispitească pe vreun spaniol. Era inevitabil, deoarece farmecul şi înfăţişarea lui făceau probabil ravagii printre femei.

Mai mult ca sigur că şi faima lui de artist era un atu suplimentar atunci când dorea să cucerească o femeie. Fusese solicitat să picteze un mare număr de portrete de femei bogate şi frumoase. Tablourile lui erau atârnate pe pereţii celor mai mari reşedinţe din toate colţurile lumii. Aşadar, nu era de mirare că se purta atât de arogant şi sigur pe el.

Oftă din nou resemnată şi fixă pânza goală pe şevaletul aflat în faţa ei. De câteva zile, reuşise să scape de supravegherea lui Michael şi se refugiase aici, în loc să stea împreună cu colegii ei. Se instalase pe stâncile care dominau marea şi se aştepta dintr-un moment în altul să-şi facă apariţia Maestrul.

Totuşi, astăzi, fuga de Michael în loc să-i ridice

moralul, mai mult o deprimase. Oftă din nou cu privirea pierdută în zare. Nu purta pălărie şi, deşi avea părul foarte des, acesta n-o apăra deloc de razele fierbinţi ale soarelui. Îşi miji ochii.

Stătea uşor aplecată pe scaunul ei pliant, cu picioarele fine încrucişate sub ea. Rochia scurtă din bumbac alb lăsa descoperită o mare parte a pielii ei bronzate şi la un moment dat începu să se întrebe dacă nu era cam riscant să stea pe canicula aceea fără niciun fel de protecţie.

— Deci aşa, niña! Nu numai că lipseşti de la cursuri, dar te expui şi prea mult la soare!

Se întoarse repede atunci când auzi vocea deja familiară şi-şi încruntă sprâncenele. Miguel Cordova stătea în spatele ei. Avea capul descoperit şi pe faţa lui se citea supărarea. Tânăra cunoştea acum foarte bine acea expresie: ea prevestea o remarcă nepoliticoasă. Sarah mai era tulburată şi de ritmul accelerat al bătăilor inimii sale şi brusc, descoperi cauza: era din nou împreună cu el. Simţea cum iezistibila senzaţie de excitare câştiga teren în dauna obişnuitului ei sânge rece şi de aceea se hotărî să lupte împotriva acelei forţe care părea de neînvins.

— Simţeam nevoia să fiu singură, îi răspunse ea repede.

El izbucni în râs.

— Mi se pare că mi-ai mai spus asta, niña.

— Ei bine, dar acesta este adevărul! insistă ea. Din când în când, simt nevoia să fiu singură şi în plus, văzută de aici, priveliştea este magnifică.

— Muy hermoso… E într-adevăr foarte frumos, aprobă el, dar trebuie să fii într-o ureche să stai sub soarele ăsta fără pălărie.

Îşi puse mâna uşor pe părul tinerei. Ea tresări, enervată.

— O să te îmbolnăveşti dacă nu-ţi pui ceva pe cap.

Ea îl privi pe furiş.

— Dar dumneavoastră nu purtaţi niciodată pălărie.

El zâmbi:

— Eu sunt obişnuit cu soarele, porumbiţo… Trebuie să te acomodezi treptat cu el. Nu sta aici fără nicio protecţie împotriva soarelui.

Era un ordin rostit pe un ton care nu admitea nicio replic, ceea ce provoc iritarea tinerei.

— Vreau să în bronzez. Acesta este unul din motivele pentru care am venit în Spania… ca’s în întorc acas foarte bronzat …

— Dar nu şi bolnav de insolaţie, presupun. Te rog ca pe viitor’s în asculţi, Sarah, şi-s nu mai fi atât de imprudent’. În plus, te afli aici pentru a-ţi perfecţiona talentul de artist. Priveliştea, într-adev r, este magnific, dar tat l t’u pl teşte nişte cursuri de care tu nu beneficiezi.

— El m-ar înţelege, dac ar fi aici. Ar şti cu siguranţ de ce uneori simt nevoia’s evadez aici.

— S evadezi?

El se încrunt’.

— …Dup câte v’d totuşi, subterfugiul acesta nu te-a prea inspirat…

Ochii lui Sarah se p rar de furie. Strânse mai tare pensula în mân.

— Am uitat de lecţia din dimineaţa asta, minţi ea.

— Înţeleg, dar nu e prima dar …

Sarah nu-i r spuse imediat. Se lupta cu un val de emoţii incontrolabile care i se înv lui şeau în minte.

De ce… de ce venise pe capul ei?

— Aşa este, am venit aici de mai multe ori, în râurişi ea în cele din urm.

Ochii lui întunecaţi se uitat intens la chipul ei. Ea l’s pleoapele în jos.

— De ce?

— Oh… nu… habar n-am!

Se ridică dând din cap şi părul ei lung şi blond îi acoperi faţa.

— …Toate astea mi se par inutile. Nu reuşesc să învăţ nimic.

El se încruntă din nou, părând mirat.

— Deci aşa… Crezi că nu mai ai nevoie de învăţat, nu-i aşa?

— Nu! exclamă ea. Doar că… în sfârşit… când vin la curs, n-am impresia că învăţ ceva.

— Şi-mi reprosezi mie treaba asta?

Ea dădu din cap, căutând cu grijă cuvintele potrivite, ca să nu fie nevoită să-l jignească.

— De unde să ştiu cui trebuie să-i reprosez? Ştiu doar că în loc să mă încurajaţi, mai mult mă timoraţi. N-am reuşit să lucrez cine ştie ce de când sunt aici.

— Şi cu toate astea, ai venit aici să înveţi, dar nu-ţi place să fii condusă de cineva, nu-i aşa, Sarah? Mai ales dacă acel cineva sunt eu, profesorul, aşa este?

— Nici vorbă de aşa ceva!

Sarah îl privi drept în ochi, încercând să se facă înţeleasă, dar în acelaşi timp regreta că se află atât de aproape de el, deoarece se simţea invadată de căldura şi de fascinaţia lui magnetică, ca de o forţă irezistibilă.

Ochii negri ai lui Miguel străluceau în mod periculos, ca şi cum ar fi ştiut foarte bine ce efect producea asupra tinerei şi voia să afle până unde putea să meargă. Ea se întoarse rapid cu spatele la el şi începu să privească din nou în zare pentru a se mai linişti.

— În cazul acesta, de ce îmi opui rezistenţ în permanenţ? De ce nu-mi dai voie’s te înv ţ’s pictezi?

— Încerc, don Miguel, dar…

El zâmbi cu tristeţe. Tân ra îşi d du seama c’ îi jignise

orgoliul prin inc p ţânarea ei.

— Ţi-am spus inc de când ai venit, trebuie s-o aduci aminte… şi date fiind progresele tale minore, poate ar fi fost mai bine’s te întorci acas …

Sinceritatea brutal ar spunsului o sup r cumplit pe tân r.

— V mulţumesc! În sfârşit, aflu şi eu adevrul! Sunteţi foarte amabil.

— Asta era ceea ce-ţi doreai, nu-i aşa?

— Şi dumneavoastr mi-aţi spus-o f r’s clipiţi. Inc de la început, am observat c’ v displace prezenţa mea aici.

— Nu e adevrat, şi tu ştii foarte bine asta, Sarita!

Degetele lui lungi îi mângâiar din nou obrazul, accelerându-i b t de inimii. Se întoarse brusc spre el.

— Nu e nimic adevrat în ceea ce spui, amada.

Deodat, vila i se p ru îngrozitor de departe şi tân ra se st pâni cu greu’s n-o ia la goan cât putea de repede. În loc de asta, se uit la el pe furiş şi z îi o sclipire de amuzament în ochii lui negri.

— Oh! Dumnezeule!…

Degetele i se crispar pe pensul şi aceasta se rupse în dou. Simţi înţep tura dureroas produs de o aşchie în palm. R’mase f r r suflare.

— Sarita! Te-ai rănit?

Brusc, părea extrem de îngrijorat. O prinse de mână.

— …Adesea, aşchiile pot fi periculoase, Sarita. Dă-mi să văd. Fragmentele de lemn căzură pe pământ, lăsând în urma lor nişte pete roşii.

— N-am nimic, îl linişti ea. Pot s-o scot şi singură.

Atunci când el îşi trecu degetul pe deasupra rănii, ea tresări.

— Ah!

El îi ridică mâna şi o sărută. Sarah se lupta cu senzaţia de panică ce se intensificase.

Stând în acea poziţie, cu capul aplecat asupra mâinii ei, se găsea la doar câţiva centimetri de ea şi de aceea îi simţea virilitatea şi căldura, la contactul buzelor lui cu mâna ei rănită.

Genele lungi şi dese îi umbreau chipul cu pielea oacheşă. Intimitatea şi blândeţea acelei atingeri îi provoca ameţeală. Ar fi vrut să întindă mâna şi să-i mângâie obrazul… dacă n-ar fi privit-o intens chiar în clipa aceea. El îi scoase o aşchie din palmă şi-i zâmbi.

— Gata, a trecut, niña. E mai bine, acum?

Sarah dădu din cap. Nu mai era stăpână pe vocea ei. În cele din urmă, reuşi să spună:

— Mulţumesc, señor.

— Nu mai sunt şi altele?

— Nu, nu, mulţumesc.

Ea vru să-şi retragă mâna. El îi dădu drumul cu regret.

— Cred c'… Acum în voi întoarce acas.

Tremura din tot trupul în timp ce îşi strângea şevaletul şi culorile. Miguel se aplec, lu' de jos se unelul pliant şi pânza neînceput.

— Nu te vei mai întoarce niciodat aici, spuse el pe un ton hoţ rât. Mai ales în timpul lecţiei mele şi f r p l de.

— Nu v promit nimic.

Nu era dispus's se lase dominat în halul acela, îndeplinindu-i ordinele f r's crâcneasc.

— Insist.

Sarah îi întoarse spatele şi se îndrept spre aleea care ducea la vil.

— Şi eu insist. Voi veni aici ori de câte ori voi avea chef.

— Nu-ţi voi da voie.

— În acest caz, îmi voi face bagajul şi în voi întoarce acas!

— Aha!

Prea c’ ultima propunere îl nemulţumeşte pe deplin şi se întreb dac într-adev r acesta era rezultatul pe care dorise să-l obţin.

— Deci, preferi s-o abandonezi studiile în loc’s asculţi de sfatul cuiva. Ar fi trebuit s-au închipui c’ vei proceda aşa. Eşti prea inc p ţânat ca’s asculţi de cineva, nu-i aşa?

— Nu! Nu sunt inc p ţânat! strig ea sup rat.

Se întoarse brusc ca să-l înfrunte pe interlocutorul ei, dar se împletici pe panta stâncoas. Ar fi c’zut cu siguranţ dac el n-ar fi întins braţul şi n-ar fi prins-o de mân. Vreme de câteva secunde trupurile lor se atinser şi inimile le b tur la unison, una lângă cealaltă.

— Eşti foarte încăpăţânată, repetă el. O bătaie bună în copilărie te-ar fi ajutat probabil să ai altă reacţie, dar, ca majoritatea femeilor din ţara ta, eşti încăpăţânată şi iresponsabilă! Nu ştii să stai în banca ta.

— Să stau în banca mea?

Sarah îşi smulse braţul din mâna lui. Înainte de orice, voia să stea cât mai departe de acel om, deoarece o domina cu mare uşurinţă. Studia ochii negri şi strălucitori care o priveau intens…

— Da, pequeña mía, exact cum ai auzit!

Era uşor înfuriat sau amuzat.

— Îi mulţumesc lui Dumnezeu că n-am crescut într-o ţară care trăieşte încă după regulile Evului Mediu. În ciuda a ceea ce gândeşti dumneata despre noi, englezii sunt oameni civilizaţi, señor!

— N-am spus că n-ar fi aşa, dar tu eşti… altfel. Nu poţi nega acest lucru, Sarita, şi din cauza asta bărbatul devine, în mod firesc, dominator.

Sarah privi în altă parte, ca să nu mai vadă provocarea din ochii lui negri şi strălucitori.

— Probabil că îl duci de nas pe tatăl tău aşa cum vrei

şi bănuiesc că acesta nici măcar nu e conştient de treaba asta.

— Nu e nevoie să-i „duc de nas” pe oameni! Mă simt în stare să-mi asum responsabilităţi fără să trebuiască să exercit presiuni asupra celorlalţi, inclusiv asupra tatălui meu!

— Cu condiţia să obţii ce doreşti! De aceea vorbeşti despre abandonarea cursurilor şi întoarcerea acasă.

— Nu este adevrat!

— Ba da… Şi, dat fiind c’ nu-ţi reuşeşte tactica şi cu mine, preferi’s te întorci acas, lsând totul balt şi refuzând se înveţi.

Aceeaşi’s geat o atinse pe tân r drept în inim. Se întoarse spre el strângând din dinţi. Ea se opri. El f cu la fel. Soarele îi ardea f r mi-l ceafa şi r sufla cu greutate, pe de o parte din cauza urcuşului abrupt şi pe de alta din cauza frmântrilor emoţionale care riscau’s explodeze într-o criz de isterie.

— Bine, spuse ea în cele din urm. Voi r mâne pân’ la sfârşit. N-aveţi decât’s în provocaţi cât vreţi, v voi dovedi c’ n-aveţi dreptate. N-o’s în dau b tut din cauza reproşurilor dumneavoastr. Voi r mâne şi v voi demonstra nu numai c’ sunteţi un adevrat c’l’u, dar mai sunteţi şi plin de prejudecăţi!

El râse uşor şi o mângâie pe obraz.

— Eram sigur c’ aşa o sfaci…

*

* * *

Mesele comune reprezentau momente prielnice taifasului şi acum, ca de obicei, uriaşa sal de mese r suna de discuţii aprinse. Toţi vorbeau deodat. Sarah îi zâmbi lui Robert Blane şi observ c’ lui Miguel, aşezat în capul mesei, nu-i se pase schimbul lor de priviri.

Insistenţa lui Robert o amuza pe tânără, care se

întreba dacă acesta va avea vreodată curajul de a veni să se aşeze lângă ea, pe scaunul ocupat de obicei de către Michael. În cazul în care acest incident ar fi avut loc, bănuia că gazdei lor nu i-ar plăcea în mod deosebit.

După cearta cu Miguel Cordova din dimineaţa aceea, avea o stare de agitaţie. Se simţea în continuare stânjenită în prezenţa lui şi acest gând o enerva la culme. Purtarea lui faţă de ea era programată. Era o campanie deliberată de a se distra pe seama ei, într-o manieră cât se poate de crudă.

Ştiind că este sensibilă la farmecul lui, făcea totul ca s-o cucerească, pentru ca peste câteva clipe s-o ameninţe, ca şi cum ar fi fost un copil răsfăţat. Încă de la început, se convinsese de cruzimea lui, iar întâlnirile ulterioare doar confirmaseră acea primă impresie. Oftă adânc. Încă două luni… Săptămânile care vor urmă vor fi probabil insuportabile…

În timp ce mânca, Michael se gândi s-o întrebe unde fusese în dimineaţa aceea. îi vorbea la ureche, astfel că vorbele lui se pierdură în vacarmul generat de vocile din jurul lor.

— Unde ai fost?

Sarah dădu din umeri. Se vedea nevoită să fie destul de evazivă referitor la apariţia inopinată a lui Miguel Cordova, ba chiar ar fi preferat să nu vorbească deloc despre el.

— Ţi-a fost dor de mine? îl întrebă ea ca să schimbe subiectul discuţiei.

— Bineînţeles… ca şi de Maestru, de altfel…

Prietenii lui foloseau acest termen puţin cam preţios pentru a-l desemna pe profesorul lor f r un motiv anume şi acest lucru o enerva pe tân r, care nu se putea hoţ rî să-l foloseasc şi ea.

— Aşa m-am gândit şi eu atunci când a venit’s în ia.

Nu-l privea în momentul acela pe prietenul ei. Lu’ o buc ţic de zarzuela de pescado, adic de „simfonie” de peşte, cu foarte mare atenţie. Încerc’s vad ce fel de peşte se afla în sosul de unt şi verdeţuri înainte de a-l mânca.

— Dumnezeule! se mir Michael. Dar unde naiba ai fost?

— La cap tul potecii, pe stânci. Încercam’s lucrez… dar e inutil cred s-o mai spus c’ n-am reuşit.

— Dar de ce, draga mea? Ai înnebunit de tot?

— E posibil, recunoscu ea, dar aş fi preferat’s fi înnebunit decât’s suport o predic plicticoas. N-aveam chef’s vin la curs.

El p ru uluit şi lui Sarah i se f eu mi-l de el. Michael nu va înţelege niciodat dorinţa ei de a se pa de criticile permanente ale lui Miguel Cordova. Nu va fi niciodat tulburat de bărbatul Miguel Cordova, aşa cum fusese tân ra. Şi toate astea, din nefericire, nu i le putea explica lui.

— Sarah, iubito, spuse el rar, uitând pentru câteva clipe şi de mâncarea apetisant’din faţa lui, doar nu vrei’s spui c’ ai lipsit de la curs în mod intenţionat?

— Ba da, am f cut-o dinadins şi n-a fost pentru prima dar. Nu ţi-a fost dor de mine?

— Ba da… îi răspunse el neatent.

Nici acum nu reusea să înţeleagă: lipsise intenţionat de la cursuri?!

— …Şi el a pornit în căutarea ta?

— Da.

— Ce ţi-a spus?

— Ce putea să spună?

Sarah începea să se distreze. Era convinsă că nimeni n-ar fi îndrăznit să vorbească atât de liber despre „marele” Miguel Cordova. Reacţia lui Michael o făcuse să-şi recapete încrederea în ea.

— Ne-am certat. L-am ameninţat că-mi fac bagajele şi

plec.

— Oh, nu!

Părea cumplit de dezamăgit, dar ei îi venea să râdă. Era oare trist pentru că urma să plece sau era doar îngrijorat de insistenţa ei de a-l contrazice pe marele maestru?

— Dar mi-ai promis zilele trecute că rămâi, îi aminti el. Ai promis, iubito.

— Ştiu, dar tu nu ştii câte trebuie să îndur din partea acestui om! Nu-mi place să fiu luată de fraieră. Dar stai liniştit, m-am răzgândit.

Se aplecă spre ea şi o sărută uşor pe ureche.

— Mă bucur că ai luat această hotărâre. Nu trebuie să fii atât de bănuitoare, iubito.

— Bănuitoare?

Îl privi cu reproş, dar se stăpâni. Michael nu va înţelege cât era de vulnerabilă în faţa unui om ca Miguel Cordova.

— M-am hotărât să rămân şi să-i arăt de ce sunt în stare… în pofida sadismului şi lipsei lui de tact!

— Sarah!

— Aşa este cum spun! insistă ea.

Vorbea cu o voce slabă, ca să nu fie auzită de doña Alicia. Nu voia s-o facă să sufere pe femeia aceea, chiar dacă ştia că spune adevărul. Întoarse capul şi dădu peste ochii albaştri ai lui Michael măriţi de uimire. Încercă să-şi stăpânească furia. El nu va înţelege niciodată de ce îl ura atât de mult pe acel individ! De altfel, nimeni nu bănuia sentimentele contradictorii pe care i le stârnea Miguel Cordova.

— Îmi pare rău, dar eu nu-ţi împărtăşesc adoraţia oarbă faţă de el, spuse ea mai calmă.

— Nu e adoraţie oarbă. Toată lumea îi recunoaşte talentul, draga mea…

— Bănuiesc că el şi-l recunoaşte totuşi mai mult ca toţi ceilalţi, îi răspunse ea pe un ton amar.

Regretă imediat observaţia ei impertinentă.

— E un artist strălucit, iubito, insistă prietenul ei.

— Ştiu!

Oftă adânc.

— …dar asta nu-l îndreptăţeşte să descurajeze în stilul ăsta eforturile amatorilor. Ar trebui să fie, dimpotrivă, chiar mai tolerant şi mai înţelegător, pe când el se poartă ca un bădăran numai pentru că noi nu ne putem compara cu el.

Michael o luă cu un braţ pe după umeri şi zâmbi:

— Nu te descuraja, iubito. Zău aşa, tablourile tale nu sunt deloc rele.

— Mulţumesc. Poate aş fi crezut, dacă mi-ai fi spus-o mai înainte.

Se concentră din nou asupra mâncării gustoase din farfurie, dar întrebările nu-i dădeau deloc pace. Abia dacă ştia ce mânca. Nu numai că era obligată să-şi măsoare forţele cu Miguel Cordova vreme de încă două luni de-atunci încolo, dar era măcinată şi de curiozitatea de a afla dacă avea sau nu calităţi artistice.

Căzută pe gânduri, nu-şi dădu seama că era urmărită. Ines Valdaquez o privea atentă, cu ochii ei negri plini de ostilitate. Două săptămâni nu fuseseră de-ajuns pentru atenuarea sentimentelor tinerei spaniole faţă de ea. Sarah ajunsese să se întrebe dacă nu cumva Ines cunoştea felul în care se purta Miguel Cordova cu ea. Poate că bănuia ceva…

Era evident că relaţiile lor nu aduceau deloc cu o aventură. Totuşi, iubirile lui Miguel cu toate femeile celebre nu mai erau probabil un secret pentru nimeni din familie. Tânăra o simpatiză pentru prima oară pe acea femeie.

Adoraţia ei pentru vărul soţului său decedat era evidentă. Probabil că Ines suferea cumplit atunci când Miguel făcea curte altei femei, fără să-i acorde ei nicio atenţie. Încă un semn de cruzime… îşi spuse Sarah. Aşadar, prezenţa fetei în vilă complica şi mai mult situaţia. Probabil că femeia aceea ar fi fost încântată s-o vadă făcându-şi bagajele încă de pe acum.

— În după-amiaza asta vom relua problema perspectivei, spuse deodată Miguel Cordova.

Sarah fu smulsă brusc din reverie. El se adresa întregului grup, dar privirea îi era aţintită asupra fetei.

— …Dacă sunteţi toţi de acord, adăugă el.

Ceilalţi aprobară în cor, dar Sarah rămase tăcută, jenată de subînţelesul vorbelor lui. Ochii lui negri o studiau cu atenţie. O provoca să lipsească de la curs în după-amiaza aceea şi ea ştie asta.

— Domnişoară Beckett?

Vocea lui calmă îi provocă un fior prin tot trupul. Zâmbi şi ridică o sprânceană.

— Eşti şi dumneata de acord?

Ea strânse mai tare cuţitul în mână şi simţi că i se înroşesc ochii. Toate privirile se întorseseră spre ea. Probabil că prietenii ei savurau gluma „Maestrului”… Până şi Michael zâmbea…

Era foarte tentată să-i răspundă obraznic, dar nu vru să-i facă asemenea plăcere. Dădu din umeri şi răspunse indiferentă:

— Cum doriţi, señor, dacă socotiţi că este necesar…

Urmă o tăcere plină de mirare. Era sigură că toată lumea putea să-i audă bătăile neregulate ale inimii… Fără să ştie de ce, tânăra aruncă o privire doñei Alicia, prin care parcă îşi cerea iertare. Fu mirată să descopere în ochii acesteia o umbră de amuzament.

— Nu vrei să-ţi îmbunătăţeşti cunoştinţele de

perspectivă?

Miguel vorbea calm, dar în voce i se citea o anumit duritate. Sarah se lupta cu ritmul b tilor inimii sale din cauza c'ruia risca's paralizeze.

— Ştii oare totul despre acest subiect?

— Nu, n-am zis aşa ceva.

Tremurul din glas dovedea cât de nervoas este, dar acum nu mai voia's dea înapoi. Continua's vorbeasc, privind în jos şi jucându-se cu piciorul paharului din faţa ei.

— Voiam's spun doar c'... M rog... nu pot se înv ţ nimic dac primesc numai... critici tot timpul!

— Înţeleg.

Sorbi o înghiţitur de vin, dar n-o se p din ochi.

— E destul de ciudat, nimeni altcineva nu pare deranjat atât de tare de comentariile mele. Poate eşti prea sensibil, domnişoar?! Nu cumva nu reuşeşti's lucrezi din cauz c' nu-ţi acord destul atenţie? Dac aşa stau lucrurile, vreau s-o propun o soluţie.

Înclin capul cu ironie.

— ...Dac eşti de acord, bineînţeles.

Sarah avu senzaţia c' ameţeşte, hipnotizat de privirea lui întunecat.

— Sunt... sunt de acord cu orice propunere, dac vi se pare util, spuse ea.

Pe buzele lui ap cu un zâmbet r u-prevestitor... La fel ca atunci când se întâlniser prima dat, i se p ru c'seam n cu o pisic's lbatic.

— Bine. Atunci îţi voi da seara nişte lecţii particulare.

Sarah se uit la el uluit. Nu-i venea s-şi cread urechilor!

Pân' şi Michael prea surprins, dar nu îndr znea să-l contrazic. Ea ar fi dorit's protesteze, dar privirea care o fixa îi interzicea acest lucru.

— Dar…

Înghiţi în sec şi duse mâna la gât, cu ochii în riţi şi privirea nesigur.

— Cred c’ nu este necesar, don Miguel. Pot foarte bine’s urmez cursurile la fel ca toţi ceilalţi.

Trebuia s-şi închipuie c’ nu se va l să impresionat de refuzul ei…

— Sunt profesorul t’u, îi aminti el, şi acesta cred c’ este motivul pentru care nu înregistrezi progrese. E clar c’ nu poţi se înveţi în cadrul unui grup. S-ar putea’s fii deranjat de prezenţa colegilor din jurul t’u…

Îi arunc o privire plin de subînţelesuri lui Michael, dup care conţinu:

— În consecinţ, eşti prea sensibil la criticile mele… Soluţia cea mai potrivit mi se pare a fi lecţiile private.

— Nu, v rog, nu…

El îi spulber toate obiecţiile.

— M aflu aici ca’s te înv ţ tehnica picturii, domnişoar. Deci o voi face cât voi putea de bine. Cred c’ vom începe de mâine sear.

— V rog!

El nu lu’ înseam rug mintea fetei.

— Eşti aici ca să munceşti. În ultima vreme ai lipsit de la mai multe lecţii. Ai de recuperat destul de mult.

Ea păru mirată. Era evident că, spre deosebire de ceilalţi, observase că lipseşte.

— Îţi închipui cumva că absenţele dumitale au rămas neobservate? o întrebă el parcă ghicindu-i gândurile… Mă jigneşti, señorita!

— Vă rog să mă iertaţi.

Încă o umilinţă, să fie nevoită să-şi ceară scuze în faţa tuturor! Trebuia cu orice preţ să-l facă să se răzgândească în legătură cu lecţiile particulare. La gândul că se va afla din nou singură cu el, se simţea şi îngrozită…

dar şi excitată. În niciun caz sentimentul din urmă nu trebuia să devină mai puternic decât celălalt.

— Vă promit că nu voi mai lipsi de la cursuri. Vă promit, don Miguel. Nu va fi necesar să-mi daţi lecţii particulare.

El clătină îndărătnic din cap, stând cu buzele strânse şi cu o expresie aspră pe faţă.

— Am luat deja această hotărâre. Vom începe mâine seară, aşa cum ţi-am spus mai devreme, dar acum, deoarece voi preda un curs colegilor tăi, vei veni şi tu şi vei face tot posibilul să-l urmăreşti.

Sarah, dominată şi de furie şi de ruşine, nu-şi mai găsea cuvintele potrivite pentru că dacă ar fi vorbit atunci, risca să regrete mai târziu. Cu ochii aburiţi de lacrimi, îşi muşcă buza de jos.

Doña Alicia o prinse de mână.

— Îţi vrea binele, niña… Ascultă-mă pe mine.

Încurajată de îndemnul ei blând, care o împiedica să răspundă impulsiv, Sarah spuse:

— Ştiu. Vă mulţumesc, doña Alicia.

Totuşi, lui Ines Valdaquez nu-i prea convenea situaţia creată. Stătea lângă Miguel, cu spatele drept şi sprâncenele negre îmbinate deasupra ochilor ei sclipitori. Insistând să-i dea lecţii particulare, Miguel Cordova tocmai făcuse din spanioloaică o duşmancă de moarte a fetei.

— Eu nu cred că domnişoara Beckett este atât de rămasă în urmă, spuse ea pe un ton sec. N-are nevoie de lecţii suplimentare. După părerea mea eşti injusto, Miguel, nu crezi?

— Ştiu foarte bine ce fac, îi răspunse el cu răceală. Domnişoara Beckett este conştientă de lacunele ei, nu-i aşa, domnişoară?

— Nu mi-aţi dat niciodată ocazia să mă îndoiesc de acest lucru, îi răspunse ea cu tristeţe în glas.

Era supărată şi pe prietenii ei, care o priveau cu milă. Oare ce părere avea maestrul de talentul lor artistic? …

— Dumneavoastră sunteţi expert în materie, don Miguel.

— Vezi? îi spuse el verişoarei lui. Domnişoara Beckett este de acord cu mine.

— Din păcate, în seara asta am alte planuri, spuse Sarah amintindu-şi vag despre o întâlnire programată cu Michael.

Stabiliseră să meargă la Cádiz cu autocarul. Dar până şi Michael părea hotărât să-i facă în ciudă. Pentru binele prietenei lui, era gata să renunţe la excursie. Vorbi foarte hotărât:

— Oh, draga mea, nu-ţi face griji pentru mine! Nu e nicio problemă, mai ales dacă acest curs te poate ajuta să înregistrezi progrese.

Toate speranţele lui Sarah se spulberară. Singura portiţă de scăpare îi fusese închisă cu desăvârşire.

— Dar nu vreau…

Miguel Cordova îi anihilă din nou obiecţiile cu nepăsare:

— Vezi şi tu cum stau lucrurile… Michael este gata să renunţe la o seară împreună cu tine ca să te poţi ţine de învăţătură.

Îşi alesese probabil cu multă grijă cuvintele, cu intenţia vădită de a o provoca…

— Din câte înţeleg, n-am de ales, îi răspunse ea resemnată.

Lăsă rapid ochii în jos, ca să nu apuce să vadă sclipirea de triumf din ochii negri ai tiranului ei. Ridică paharul de vin şi-i goli conţinutul dintr-o înghiţitură.

Se înfioră fără să vrea. Dintr-odată, simţi cum spaima punea încet-încet stăpânire pe ea.

Capitolul 5

Toată ziua, Sarah se rugă la Dumnezeu să se întâmple ceva, în aşa fel încât Miguel Cordova să se răzgândească. Dar speranţele ei se spulberară atunci când, în seara următoare, plecă de la masă însoţită de Michael.

Simţi că o mână o prinse de cot şi se întoarse repede spre cel care, deşi încă nu-l văzuse, ştia deja cine era…

— Oh!

Michael nu observase nimic. îi zâmbi profesorului şi-i strânse mâna.

— Oh, sigur, draga mea… Ai de lucru în seara asta, îţi aminteşti?

Don Miguel o strânse tare de mână.

— Ai uitat, domnişoară?

Ea clătină din cap cu un aer bosumflat.

— Speram să fi uitat dumneavoastră!

El se uită urât la ea, cu sprâncenele încruntate.

— Eu îmi ţin întotdeauna promisiunile. Mă jigneşti dacă gândeşti altfel despre mine.

— Într-adevăr, n-am ştiut acest lucru, mărturisi Sarah.

Era răutăcioasă şi ştia că e nedreaptă, dar voia să întârzie cât mai mult posibil momentul în care vor rămâne singuri faţă în faţă.

— Ăă… Mă rog… speram că v-aţi răzgândit, don Miguel.

El o privi în tăcere preţ de câteva secunde bune.

Michael se uita când la unul, când la celălalt fără să înţeleagă nimic. Probabil se întreba dacă nu cumva prietena lui îşi pierduse minţile.

— Fireşte că don Miguel nu s-a răzgândit, draga mea. Nu-i aşa, señor?

Miguel Cordova zâmbi în stilul lui enigmatic, ceea ce o tulbura întotdeauna.

— Nu revin niciodată asupra hotărârilor mele.

— Mă gândeam totuşi că…

— Sperai… o opri el cu o voce mieroasă.

O strânse şi mai tare de braţ.

— Hai, Sarita, să nu mai pierdem timpul.

În privirea lui apăruse o sclipire necruţătoare care-l sperie până şi pe Michael. Acesta râse uşor nervos, ca şi cum n-ar fi părut prea liniştit s-o lase pe prietena lui să plece cu don Miguel.

— Iubito, dacă nu…

— N-am obiceiul să fiu lăsat să aştept, le spuse don Miguel. Să mergem, te rog. Adios, domnule Storer. Avem mult de lucru.

— Da, da, desigur…

Nehotărât, Michael se uită la Sarah, apoi zâmbi, vizibil mai liniştit. îi strânse mâna în semn de încurajare şi o sărută pe obraz.

— Pe curând, amada. Adios, señor!

Sarah îl urmări cum pleacă împreună cu ceilalţi colegi în grădină. Nu mai avu răgazul de a-şi plânge de milă, că o mână insistentă o făcu să se întoarcă şi o conduse în sala de mese.

— Domnul Storer învaţă limba spaniolă? o întrebă don Miguel.

Sarah scutură din cap, mai îngrijorată de soarta ei decât de a lui Michael.

— Habar n-am… Probabil… Mi se pare că foloseşte destul de des cuvintele spaniole în ultimul timp, dar înţelesul a circa jumătate din numărul lor cred că îi rămâne necunoscut…

I-o datora lui Michael, pentru că o părăsise la greu!

— Nu te bate gândul să înveţi limba noastră, Sarita?

Întrebarea era pusă pe un ton duios şi senzual, care stârni în trupul ei o mulţime de emoţii.

— Nu prea. N-am talent pentru limbile străine şi nici n-am chef să mă joc de-a băştinaşii.

— Înţeleg.

Părea că a înţeles încotro bătea săgeata ei, deoarece o zgâlţâi uşor de braţ, ca pentru a o aduce la ordine.

— Nu fi supărată pe el că te-a părăsit. E prea înţelegător şi pentru asta ar trebui să-i fii recunoscătoare.

— Mi-ar plăcea s-o fac, dar din păcate nu înţelege niciodată nimic!

— Aşa crezi?

O strânse şi mai tare de braţ.

— Ei bine, d-nii voie s-o spun c' eu unul nu sunt deloc sigur c' te înţeleg pe tine, Sarita!

— Îmi pare nu dac vi se pare c' sunt nerecunosctoare.

— Deci îţi dai seama de asta! Înseamnă c' eşti pe drumul cel bun. Cu riscul de a-ţi prea c' sunt un înfumurat, trebuie s-o spun c' majoritatea tinerilor artişti s-ar considera onoraţi sia lecţii particulare de la Miguel Cordova. Pe când tu pari c' le iei drept o pedeaps.

Sarah îndr zni în sfârşit să-l priveasc în ochi. Ce spunea era adevrat şi ea recunoştea acest lucru. Aşa cum îi spusese ceva mai înainte, avusese noroc c' obţinuse acea atenţie special. Şi cu toate astea, ar fi preferat's nu fie singura care beneficiaz de acea „onoare". Poate c' era cam pretenţioas … dar, dup ultima lor întâlnire, nu mai credea c' este motivat numai de dorinţa de a o ajuta's descifreze tainele meseriei de artist…

— În privinţa asta, cred c' aveţi dreptate. Alţii n-ar fi se pat aceeaşi ocazie.

Încerca în zadar's nu observe senzaţia de c'ldur produs de prezenţa mâinii lui pe braţul ei şi de mersul atletic al bărbatului de lângă ea.

— …Da, majoritatea ar fi foarte… onoraţi.

— Tu nu?

Ea nu r spuse imediat.

— N-aş spune chiar aşa. Apreciez atenţia pe care mi-o acordaţi.

El oftă adânc văzând reticenţa fetei şi deschise o uşă pe care ea nu mai intrase niciodată. Era ascunsă într-un colţ al sălii de mese şi dădea într-un coridor lung, îngust şi tăcut ca o mănăstire. Pereţii erau goi, în afară de prezenţa unui crucifix uriaş din bronz. La picioarele lui, un buchet superb de trandafiri parfuma atmosfera.

— Acum ai lua-o la fugă, dacă s-ar ivi ocazia, nu-i aşa, Sarita?

Ea nu răspunse. În noile împrejurări se simţea cam nedumerită, dar şi uşor îngrijorată de ceea ce va urma. Coridorul îngust cu ferestre ovale şi arcade în care domnea o tăcere apăsătoare i se părea asemănător cu cel al unei mănăstiri. Fu cuprinsă de senzaţia că fusese luată prizonieră şi de aceea, aproape instinctiv, se agăţă de braţul lui Miguel.

— Unde mă duceţi?

Se uită atent în ochii ei, ca şi cum i-ar fi cunoscut toate reacţiile. Această idee păru s-o amuze.

— În atelierul meu.

O conduse spre o scară foarte îngustă.

— …Sper că nu ţi-e frică…

— Să merg în atelierul dumneavoastră? Nu, nu!

— Atunci, să mergem!

Voia să opună rezistenţă acelei mâini ferme şi dominatoare care o împingea înainte, dar în adâncul sufletului curiozitatea… şi un alt sentiment a cărui forţă nu dorea s-o cunoască… o determinau să meargă înainte.

Avea un atelier la parterul casei unde îi ducea uneori pe elevii lui. Acolo se aştepta s-o ducă pentru a se apuca de lucru. Această nouă revelaţie o tulbura.

— Credeam… credeam c’ aveţi atelierul la parter.

— Nu mergem în atelierul acela. Vii odat’s ne apuc în de treab? Sau ai de gând’s dai bir cu fugiţii ca o şcol riţ care nu şi-a f cut temele?

Jignit la culme, Sarah se îmbujor la faţ. Se hoţ rî şi r spună la provocare. Dup câteva secunde îi spuse, aruncând o privire spre uşa de la cap tul scrilor.

— Nu sunt o şcol riţ timid, don Miguel. Dac atelierul dumneavoastr se afl acolo sus, fireşte c’ o svin.

— Bueno!

Merse împreun cu el spre scar, dar, chiar de la prima treapt, se împiedic şi c’zu. Într-o fracţiune de secund el o prinse şi o sprijini. În mod instinctiv, tân ra îşi lipise palmele de pieptul musculos al lui Miguel.

Situaţia de faţ îi aducea aminte de un incident recent. Se aflaser în aceeaşi poziţie în ziua în care venise şi o gsise la cap tul aleii. Atunci o ţinuse în braţe şi ea putuse şi simt prin palme b t de inimii. Închise ochii câteva clipe, cu intenţia de a-şi alunga din minte acea amintire… Ca şi atunci, fu cuprins de un val de dorinţ.

— Te-ai r nit?

Îi pusese întrebarea pe un ton foarte firesc. Sarah se uit la el, surprins şi jenat de indiferenţa lui.

— Nu…

Se desprinse din braţele lui.

— Nu, nu m-am r nit.

— Eşti sigur?

Deşi îi vorbise cu r ceal, nu prea dispus şi dea drumul.

Ea îşi duse mâna la gât.

— Absolut sigură. Mulţumesc, don Miguel.

Făcând un efort uriaş, reuşi să-şi stăpânească emoţia şi aruncă o privire scurtă spre scara neluminată.

— E în capătul scării?

El dădu afirmativ din cap şi-i oferi braţul ca s-o ajute să urce.

— Ai grijă de data asta, niña.

Ea i-o luă înainte. Se opriră în faţa unei uşi. Miguel o reţinu pe Sarah pentru câteva clipe şi tânăra se întrebă dacă nu cumva se răzgândise, dar el dădu din umeri fără niciun motiv aparent şi deschise uşa.

O împinse uşor în faţa lui, ca şi cum încă i-ar fi fost teamă că va fugi. Sarah rămase câteva secunde în prag, privind în jurul ei. Nu prea ştia la ce trebuie să se aştepte, dar fu cuprinsă brusc de o stare de excitaţie…

Miguel Cordova era un om orgolios şi ciudat de rezervat. Cu toate astea, dintre toţi elevii lui, n-a invitat-o în atelierul lui decât pe Sarah Beckett… Atelierul lui… Niciunul din elevii lui nu reuşise să-l vadă.

Chiar dacă n-ar fi ştiut, i-ar fi atribuit în mod instinctiv acea încăpere lui Miguel Cordova. Atelierul era impregnat de personalitatea lui, puternică şi dominatoare. Aici îşi găsea izvorul inspiraţiei care se concretiza în frumuseţea tablourilor sale…

În camera aceea picta numai ce-i plăcea… Ca de exemplu pânza aceea, agăţată pe peretele din faţa ei, care atrase imediat atenţia lui Sarah. Era reprezentarea unei coride ale cărei detalii atingeau perfecţiunea sub penelul maestrului. Deşi subiectul tabloului o dezgusta, tânăra se simţi foarte emoţionată în faţa lui.

Încăperea mirosea a vopsele pentru pictură şi terebentină. Celelalte tablouri, unele terminate, altele doar începute, stăteau sprijinite de perete. Camera era uriaşă şi avea un aer specific spaniol, ca şi restul casei de altfel. Pe o latură a ei, o fereastră fusese mărită foarte mult şi de aici priveliştea era impresionantă: revedea marea şi stâncile pe care era cocoţată vila.

Datorită ei, atelierul căpăta un aspect mai ospitalier

şi în timpul zilei bănuia că era extrem de luminos. Pereţii albi reflectau lumina şi, chiar şi la ora aceea târzie aveai impresia că te afli în centrul unei forţe luminoase necunoscute. Era o senzaţie extrem de tulburătoare.

În centrul atelierului era instalat un şevalet şi lângă fereastră se găsea un fotoliu aşezat pe un mic postament. îmbrăcat în mătase, acesta părea total lipsit de expresivitate. Sarah se întrebă cine o fi stat acolo ultima oară.

Îl privi pe furiş pe Miguel Cordova şi întrebarea fără cuvinte i se citi pe faţă.

— Nu spui nimic, niña? zise el în cele din urmă pe un ton blând care-i provocă imediat accelerarea bătăilor inimii.

Încercă să se elibereze din strânsoarea lui fără să i se observe emoţia.

— Sunt foarte impresionată. E o cameră… ciudată. E foarte frumoasă, într-un anumit sens, dar…

— Dar?…

Ea oft. Dac ar fi exprimat prin cuvinte ce simţea, îi era te-am c’ acesta ori s-ar fi amuzat, ori s-ar fi înfuriat. Se dep rt de el el ţinând din cap, refuzând’s mai fac şi alte comentarii.

Dar evadarea ei dur foarte puţin, deoarece el veni lângă ea imediat.

— Dar?… Spune-mi, porumbiţo, ce impresie îţi face atelierul meu?…

— Nu… nu sunt prea sigur …

Închise ochii şi deodat se simţi zguduit de un fior puternic atunci când simţi c’ o mângâie pe p r.

— E… tulbur tor. Nu pot sv explic în cuvinte!

— Camera… asta… te tulbur?

Nu prea nici sup rat, nici amuzat. Îi d du la o parte p rul de pe spate şi o mângâie pe ceaf.

— …Dar din ce cauz? Nu ştii?

Râse încet.

— …Sau nu vrei s-au spui?

— Nu-mi dau seama, în râurişi Sarah cu o voce îngroşat de emoţie.

— Nu-ţi dai seama?

În tonul vocii lui se simţea o uşor ironie şi fata i-ar fi dat imediat replica dac în momentul acela n-ar fi z rit un portet aşezat pe şevalet.

Tabloul era pe jutate acoperit cu o bucat de pânz, dar partea descoperit era suficient de mare pentru a-ţi da seama pe cine înf ţişeaz. Tr sturi întunecate şi mândre, ochi strălucitori, expresia feţei arogantă… Nu mai era nicio umbră de îndoială… Şi fără să-l poată vedea în întregime, Sarah era acum sigură că ştie cine fusese ultima persoană care stătuse pe fotoliu. Ines Valdaquez…

În mod inexplicabil, fata fu cuprinsă de un sentiment de vinovăţie. Avea impresia că tânăra spanioloaică se află în atelier, împreună cu ei şi-i privea cu ostilitate. Într-adevăr, artistul surprinsese admirabil trăsăturile de caracter ale văduvei şi Sarah se întrebă dacă modelul chiar aprecia la justa valoare eforturile acestuia. Tabloul, aproape crud prin profunzimea percepţiei, o jena cumplit pe tânără.

Îşi dădu părul pe spate şi îndepărtă mâna pictorului de pe ceafă. Se apropie de sevalet, ca să vadă mai bine tabloul, şi întinse mâna ca să dea jos pânza care acoperea cea de a doua jumătate a lui. Dar o mână viguroasă o opri. Ea se dădu înapoi.

— N-am voie să-l văd?

— Nu.

Vorbea pe un ton aspru, care nu admitea replică.

— Încă nu este terminat.

— E foarte frumos, spuse ea ca să-i dea de înţeles că

remarcase deja persoana care-i pozase.

Vreme de câteva secunde o mai ţinu de mână, după care-i dădu drumul şi se încruntă.

— Mă simt măgulit că-ţi place, dar cred că nu poţi comenta un tablou în deplină cunoştinţă de cauză fără să-l vezi în întregime…

Ea d du din umeri, nedumerit. Mulţi pictori nu voiau s-şi arate lucrurile înainte de a le termina… Dar cu toate astea, îşi d du deodat seama c' Miguel Cordova avea cu totul alte motive's nu i-l arate. Oare se amestecase f r's vrea într-o afacere foarte personal?

Poate c' acel portret era o oper executat din dragoste şi nu pentru bani? Poate c' nu-şi petrecea timpul numai pictând atunci când modelul lui st tea în fotoliu. B'nuia c' Ines Valdaquez era tratat aici cu mai puţin compasiune rece, ceea ce ar explica sclipirea pasional care-i ap rea în ochi atât de des?

— Îmi pare r u.

Deodat, simţi nevoia s-o ia la fug, dar nu apuc's fac niciun pas spre uş c' mâna lui o opri. Miguel o f cu sdea înapoi.

— Unde te duci, Sarita?

— Nu… nu ştiu.

St tea în picioare în mijlocul camerei uriaşe, numai cu el, evitând cu inc p ţânare's priveasc în ochii lui negri.

— Nu voiam să fiu indiscret, spuse ea cu o voce nesigur.

El zâmbi.

— N-ai fost deloc indiscret. E o curiozitate firească … dar nu permit nim nu-i s-au văd lucrurile înainte's le termin.

— Nici în car señorei Valdaquez?

De ce îi pusese acea întrebare?

El zâmbi într-un mod straniu, ca şi cum ar fi vrut's se

conving c’ era într-adev r vorba despre o curiozitate „firească”.

— Nici măcar señorei Valdaquez. De ce?

— Nu ştiu. Mă gândeam totuşi că…

— Gândeşti prea mult, porumbiţa mea.

Îi făcu semn spre un taburet din lemn de pe latura cealaltă a camerei.

— Acum poţi să iei loc. Voi pune pe sevalet o pânză nouă, după care vom putea începe.

Sarah privi spre soarele care apunea şi se încruntă.

— Nu e un pic cam târziu să vă apucaţi de pictat?

— Ce-ai spus? Vrei cumva să mă înveţi cum să-mi fac meseria?

— Nu, absolut deloc… Vă…

— Ia loc, te rog, şi?

Se îndreptă docilă spre taburetul înalt şi se cocoţă pe el, cu călcâiele sprijinite de suportul acestuia, deoarece nu putea să ajungă cu picioarele pe podea.

Îi vâjâia capul. Se lupta cu o mulţime de emoţii contradictorii în timp ce-l privea pe Miguel. Ceea ce o îngrijora cel mai mult era un fel de tresărire permanentă pe care o simţea în dreptul inimii, care aducea cu beţia.

Rămase nemişcată în timp ce el lua portretul lui Ines Valdaquez, îl sprijinea cu foarte multă grijă de perete şi-l înlocuia cu o pânză nouă. Nu spunea nimic, aşa că Sarah putu să-l studieze în voie pe maestru.

Mâinile lui musculoase erau foarte pricepute atunci când umbla cu instrumentele artei sale. Ţinuta capului exprima aroganţă. Chiar şi atunci când era liniştit, Miguel Cordova părea plin de orgoliu, lucru care, împreună cu graţia lui de pisică sălbatică, făcea parte din magnetismul său. Trupul zvelt, cu picioare lungi, dădea impresia de forţă.

Era de-a dreptul fascinant. Fără să-şi dea seama,

zâmbi şi se sprijini de zidul din spatele ei, cu ochii închişi, sperând ca în felul acesta el să nu poată observa ce gândeşte.

Trecură câteva minute până termină pregătirile, după care se întoarse rapid spre ea. îi remarcă aerul visător, senzualitatea din ochi şi gura frumos conturată. Vreme de câteva secunde o privi în ochi, răspunzând în felul acesta – invitaţiei inconştiente a fetei. Deodată, Sarah se trezi la realitate. îşi netezi fusta cu mâinile tremurânde.

— Qué es este, Sarita? o întrebă el cu o voce blândă.

Sarah dădu din cap. Nici nu ştia ce o întrebase.

— Eram căzută pe gânduri... Noi, englezii, atunci când avem starea asta, spunem că parcă suntem „căzuţi din lună”.

El zâmbi.

— Eu nu gândesc, porumbiţo!

Tânăra încerca în zadar să-şi stăpânească bătăile inimii şi să adopte o expresie supărată.

— Şi acum, ce trebuie să fac? Să pictez sau să mă uit la dumneata?

În privirea lui apăru o sclipire periculoasă, ca şi când s-ar fi aşteptat s-o audă că se opune hotărârii lui.

— Date fiind eforturile pe care le-ai depus până acum, nu văd de ce te-aş mai pune să pictezi şi eu să te corectez pe măsură ce avansezi în muncă. Mai ales dacă nu suporţi observaţiile mele.

— Nu sunt prea orgolioasă ca să învăţ, dar nu-mi place să vă ştiu în spatele meu, gata să-mi faceţi ţăndări tot ce-am lucrat. Cel puţin verbal...

— Aşa cum spuneam şi mai înainte, nu suporţi să-ţi fac observaţie.

— Aşa este. Nu mi-a plăcut niciodată.

El se întoarse cu spatele la ea.

— Deocamdată doar te vei uita la mine cum pictez.

Voi încerca să-ţi arăt unde greşeşti, punct cu punct.

— Am înţeles.

Răspunsul ei nu exprima nimic special, dar el sesiză un oarecare dezinteres. Dădu din cap supărat.

— Se pare că nici metoda asta nu-ţi convine, dar o vom pune totuşi în aplicare. Acum… te rog să-mi acorzi cea mai mare atenţie.

Tânăra coborî de pe taburet, dar, în loc să traverseze încăperea ca să ajungă la el, se îndreptă spre fereastră şi rămase acolo câteva clipe cu privirea aţintită asupra valurilor mării care abia se mai vedeau din pricina întunericului care începuse să se lase.

— De aici, priveliştea este minunată.

El îi aruncă o privire pe deasupra şevaletului şi zâmbi. Trăsăturile i se mai destinseseră puţin.

— Aşa este, dar tu te afli aici ca să înveţi să pictezi, niña, nu să admiri peisajul.

Ea nu se clinti din loc, dar îi vorbi peste umăr.

— Cred că n-o să putem face mare lucru. S-a făcut deja aproape noapte şi lumina va dispărea foarte repede.

— Acesta este un motiv în plus să ne grăbim. Avem destulă lumină pentru ceea ce trebuie să facem. De altfel, luminozitatea excesivă nu duce neapărat la pictarea unor tablouri bune.

— Ştiu, dar…

— Sarita!

Ochii lui negri o priveau cu asprime. Începuse să-şi piardă răbdarea.

— Vino lângă mine, îi ordonă el. ¡mediatamente!

Pentru o clipă, lui Sarah îi veni să nu-i asculte ordinul, dar în cele din urmă dădu din umeri şi plecă de la fereastră cu regret. Stătea în picioare lângă el, privind pânza cu atenţie, pentru a nu-i întâlni privirea aspră. El continuă:

— Fii atentă!

Era fascinant să-l vezi cum lucrează. Desena cu măiestrie şi încă de la primele linii obţinu un rezultat uimitor. Ea nu va ajunge niciodată la o asemenea perfecţiune… Simţindu-se demoralizată, oftă adânc. El luă oftatul drept un semn de plictiseală şi se întoarse repede la ea, cu sprâncenele încruntate.

— Îmi pare rău că privitul ţi se pare obositor, dar o vei face atâta cât va fi nevoie. Tatăl tău a plătit ca să faci progrese în pictură, señorita. Văd că nu-ţi prea pasă de faptul că-i cam iroseşti banii… Eu am mai mult respect pentru ei decât tine. Acum, urmăreşte-mă cu atenţie!

Ea se îmbujora la faţă, apoi strânse din pumni, abţinându-se cu greu să nu-i tragă câteva peste ceafă.

De ce oare trebuia s-o necăjească chiar în momentele în care, pentru prima oară, îi admira măiestria?

— Si, señor… La ordinele dumneavoastră!

Ştia că acest răspuns obraznic va provoca o ripostă dură şi avu confirmarea imediată a acelei presimţiri când văzu sclipirea furioasă din ochii lui Michael.

— Ciudado!… Fii atentă, señorita… Nu-mi place să fiu ironizat, nici măcar atunci când este vorba despre o tânără superbă ca tine! Lecţia asta o facem spre binele tău, nu al meu! De ce te-aş mai fi adus în atelierul meu, dacă nu pentru a te învăţa secretele unui meşteşug artistic despre care tu crezi că ştii deja tot?

Modul cum pusese întrebarea era clar o încercare premeditată de a o face să se simtă prost. O provoca din nou să spună ce gândeşte. Cuvintele, privirea pătrunzătoare şi întunecată, chiar şi modul în care îi vorbea, dominator şi agresiv, erau special regizate pentru a o face să se simtă stânjenită. Şi Sarah trebuia să recunoască faptul că strategia îi reuşise de minune!

Se simţi dintr-odată foarte vinovată şi uşor puerilă.

— Îmi pare rău, spuse ea încet, cu ochii plecaţi… Eu… apreciez foarte mult atenţia pe care mi-o acordaţi, don Miguel. Vă sunt foarte recunoscătoare.

— Dar încă mai ai îndoieli, nu-i aşa?

— Da, un pic.

F'cuse f r voia ei acea în râurisire. Urm o t'cere ap stoare, plin de subînţelesuri. Atmosfera începuse şi se par de nesuportat, când el întinse mâna şi o forţ's se uite în ochii lui.

Îi studie chipul îndelung, f r's spun niciun cuvânt. Umbra genelor ei lungi îi ascundea şi acum expresia ochilor.

— Asi hermosa… Eşti atât de frumoas aşa…

— Don Miguel…

Ezit câteva secunde. Nu prea ştia ce-i va spune. Voia numai's scape de senzaţia de ameţeal care o cuprinsese din nou.

— Nu. Serios, nu putem's facem mare lucru în seara asta. E prea întuneric, vreau să spun…

— Iar încerci's în înveţi meserie?

Se întoarse ca's vad apusul soarelui printr-o ferestruic montat în perete.

— E o sear minunat, Sarita, nu-i aşa?

— Da… De ce îmi spuneţi mereu Sarita?

Miguel zâmbi.

— Pentru c' acesta este numele t'u. Folosesc diminutivul din limba mea. Te deranjeaz?

— Nu, e dr guţ.

— E foarte dr guţ, aprob el cu o voce blând.

Lumina soarelui devenea din ce în ce mai ar mie. Ziua se stingea încet. Sarah privi pe fereastr şi râse uşor nervos, încercând s-şi p streze mintea limpede.

— Curând, nu va mai fi niciun strop de lumină.

— Şi crezi că nu se poate picta decât la lumina

soarelui, nu-i aşa?

O întoarse cu faţa la el şi mâinile lui coborâră de-a lungul pieptului ei, lipind-o apoi de trupul lui. Fiecare fibră a tinerei răspundea apăsării mâinilor lui şi ea încerca disperată să-şi alunge din minte un gând care nu-i mai dădea pace: o mai ţinuse o dată în braţe în felul acela şi atunci o sărutase.

— Nu sunt chiar atât de ignorantă.

Îşi dădu capul pe spate ca să-i poată vedea faţa. Ochii ei albaştri străluceau în mod provocator, iar gura exprima un reproş ironic.

El continua s-o studieze, fără să spună niciun cuvânt. Tânăra îi simţea căldura trupului prin pânza subţire a cămăşii.

— Dacă te-aş fi pictat aşa cum arătai adineauri, ai fi semănat cu o Madonă aurie. Cu faţa cufundată în umbra înserării şi părul ăsta magnific care reflectă ultimele raze ale soarelui... Te voi picta chiar aşa, Sarita.

— V... vreţi să-mi faceţi portretul?

El o sărută pe frunte.

— Trebuie, îi răspunse el cu o voce stranie, ca şi cum s-ar fi luptat cu propria lui slăbiciune. Vei fi celebră, niña! Madona cu părul de aur de Cordova...

— Miguel!

Probabil că-i simţise tremurul involuntar al trupului. Era sensibilă la forţa braţelor lui puternice care o înconjurau şi la b t de regulate, dar cam rapide, ale inimii lui. O prinse de p r şi îi d du capul pe spate.

— Pentru mine, vei fi şi mai frumoas!

Ea închise ochii. Gura lui Miguel o cerea pe a ei şi urm un s rut fierbinte care-i şterse din minte orice alt gând. Fu invadat de dorinţa imperioas de a fi a lui pe loc.

Câteva clipe mai târziu, el o respinse cu violenţ. Asupra tinerei, gestul lui avu efectul unei g leţi cu ap

îngheţat r strunat peste sânii ei înfierbântaţi. Se uit la el cu ochii în riţi de uimire. Buzele ei erau vi guite dup acel’s rut pasionat şi probabil c’ pe trup inc mai avea urmele braţelor lui care o strânseser puternic la pieptul lui. Şi cu toate astea, el îi întoarse spatele cu nep sare şi-şi netezea cutele inexistente ale costumului lui impecabil…

— Oh!…

Nu mai reuşi’s secat niciun cuvânt în afar’ de un geam t uşor, ca o jalnic imitaţie a unui hohot de plâns. El se întoarse spre ea cu o faţ întunecat şi hoţ rât. Dintr-odat, prea foarte îmb trântit.

— Te rog’s în ierţi pentru felul cum m-am purtat.

Sarah el tin din cap, inc buim cât de felul în care fusese adus din nou cu picioarele pe pmânt.

— Nu! Nu trebuie s-o ceri scuze!

El insist totuşi şi ea îşi l’s ochii în jos. îşi ţinea mâinile împreunate, ca să nu se văd c’-i tremur îngrozitor.

— Mereu uit c’ temperamentul englezilor nu este obişnuit cu comportamentul nostru latin. Poate c’ gestul meu a fost interpretat greşit.

— Oh! Te rog, n-ai de ce s-o ceri iertare!

Avea impresia c’ primise o palm uriaş şi din cauza asta simţea c’ i se pusese un nod în gât.

— Eu… nu… nu prea reuşesc se înţeleg.

Deschise ochii, dar îi l se în jos imediat pentru c’ simţea c’ e gata’s izbucneasc în plâns… şi nu voia şi dea ocazia s-o văd plângând…

— M bucur c’ eşti atât de înţelegtoare, Sarita.

De ce continua şi spun aşa? în felul acesta, n-o ajuta cu nimic s-şi recapete calmul!

— …Tu eşti foarte tân r. Purtarea mea e cu atât mai blamabil cu cât ar trebui şi ţin locul tat lui t’u aici. îmi pare sincer r u.

Fu cuprins de un val de furie şi umilinţ. Sarah

strânse din pumni şi se întoarse spre el cu ochii plini de lacrimi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai umili atât! îi spuse ea pe un ton aspru. Doar în seara asta am fost să rutat!… Şi nu de altcineva, decât de tine!

— Sarita!

Vocea lui o urm îi în timp ce ea o rupsese la fug f r’s vad nimic înaintea ochilor şi cobora scrile înguste şi abrupte împleticindu-se pe trepte.

Miguel nu se lu’ dup ea şi tân ra oft uşurat. Nu-i prea nu c’ îşi continua drumul singur …

Capitolul 6

— Ah, domnişoară Beckett!

Întreruptă din visare, Sarah se întoarse repede, dar zâmbi atunci când văzu cine o strigase.

— Bună dimineaţa, doña Alicia. Azi e tot o zi frumoasă.

Bătrâna doamnă zâmbi şi dădu din cap aprobator.

— Încă nu te-ai obişnuit cu soarele nostru. În Anglia mi se pare că nu aveţi parte de prea mult noroc.

— E adevărat! Dar acum trei săptămâni când am plecat din Londra, timpul era foarte frumos. Era o zi minunată de primăvară.

Sarah stătea singură în curtea interioară, după ce refuzase invitaţia lui Michael de a merge la o coridă. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva, dar refuzase în mod instinctiv acel gen de distracţie.

În grădină era umbră şi răcoare şi parfumul florilor era de-a dreptul ameţitor. Doña Alicia veni să se aşeze lângă ea pe un scaun din fier forjat, la umbra unui portocal. Ca întotdeauna, era sobră şi elegantă, îmbrăcată într-o rochie de culoare închisă şi părul cărunt strâns într-un coc. Era o femeie blândă şi amabilă. Sarah se întreba uneori cum de putuse o femeie ca ea să dea naştere unui

fiu ca Miguel Cordova.

Nicio urmă de aroganţă nu se putea observa în comportamentul doñei Alicia. Sarah era sigură că femeia aceea n-ar fi putut niciodată să fie răutăcioasă sau cel puţin nu în maniera subtilă… şi diabolică… a lui don Miguel.

— Nu-ţi place corida? o întrebă ea pe tânără.

— N-am fost niciodată la o asemenea manifestare, mărturisi Sarah, dar sunt sigură că nu mi-ar plăcea.

Doña Alicia zâmbi înţelegătoare.

— Semeni foarte mult cu mama mea. Evident, e cam ciudat să spun aşa ceva unei tinere ca tine, dar sunt convinsă că o să mă înţelegi. Mama a trăit cincizeci şi opt de ani în Spania, dar n-a pus niciodată piciorul la o coridă!

— Aveţi dreptate, mi-aţi spus încă de când am venit că era englezoaică… Îi semănaţi, doña Alicia?

— Mi-e teamă că destul de puţin. În afară de ochii albaştri, pot spune că sunt foarte spanioloaică. Din păcate, n-am moştenit faimoasa piele a englezilor. Mi-am dorit adesea să am o fiică. Poate aş fi reuşit să-i transmit unele trăsături de caracter ale mamei…

Clătină încet din cap.

— Poate că aş fi pe undeva consolată în cazul în care Miguel…

Zâmbi.

— Visez, domnişoară Beckett. Asta este distracţia preferată a unei bătrâne mame.

— Nu e numai a dumneavoastră. Şi eu visam atunci când aţi sosit aici. Vă rog… vă rog să-mi spuneţi Sarah, nu „domnişoară Beckett”, care sună atât de protocolar.

— O voi face cu plăcere, draga mea.

Doña Alicia o privi cu atenţie.

— Fiul meu îţi spune Sarita, nu-i aşa?

Sarah păru surprinsă şi nedumerită. Nu ştia cât de

mult aprecia doña Sarita familiaritatea fiului ei faţă de o elevă a lui. Spaniolii erau foarte tradiţionalişti.

— Uneori… dar don Miguel este, din păcate, prea adesea înclinat să acţioneze ca tatăl meu şi îşi ia acest rol mult prea în serios, după părerea mea. Mă tratează ca pe o fetiţă!

Bătrâna doamnă părea foarte amuzată de vorbele tinerei. O bătu uşor pe mână.

— Nu e adevărat, Sarita.

— Oh, ba da! insistă fata. îmi vorbeşte de parcă aş fi un copil de patru ani, şi uşor retardată pe deasupra!

— Şi din cauza asta eşti furioasă?… Uneori, şi bărbaţii foarte inteligenţi pot fi îngrozitor de proşti, draga mea. Trebuie să-l ierţi… de dragul meu.

Se uită la Sarah într-un mod care o intrigă pe tânără, apoi spuse:

— Vrea să-ţi facă portretul, ştiai?

Tânăra era uimită. Doña Alicia părea foarte informată în legătură cu planurile fiului său.

— Da, mi-a pomenit cândva despre acest lucru. Acumvreo săptămână… dar… probabil că de atunci s-a răzgândit…

— Fiul meu nu se răzgândeşte niciodată, o asigură doña Alicia zâmbind. Mai ales în ceea ce priveşte munca lui. Are de gând să-i serveşti drept model, Sarita.

La gândul că va fi nevoită să stea în fotoliu singură cu don Miguel în atelier, lui Sarah îi veni ameţeală. Nu va suporta niciodată să stea ore în şir nemişcată în faţa lui pentru că bănuia că îşi va da imediat seama ce efect are prezenţa lui asupra ei…

— Sunt sigură că s-a răzgândit, insistă ea. Şi, oricum, nu pot să-i pozez, doña Alicia.

— Draga mea copilă…

Doña Alicia o luă din nou de mână.

— …Ce s-a întâmplat? De ce n-ai acceptat să faci decât o singură lecţie particulară cu Miguel?

Sarah ridică ochii spre ea. Era foarte tentată să-i explice incidentul anterior şi motivul pentru care nu putea rămâne singură cu don Miguel.

— Nu v-a spus nimic?

— Nu. Decât… Mă rog, vrea neapărat să te picteze. Vei fi Madona lui cu părul de aur.

— A fost o… glumă, protestă Sarah, a cărei inimă bătea din ce în ce mai repede.

Oare acea „glumă" putea deveni realitate?

— …Vă asigur că nu vorbea serios.

— Atunci, de ce era atât de convins că o va face?

Bătrâna doamnă se încruntă.

— …Şi de ce eşti atât de reţinută când vine vorba să-i pozezi? Nu ţi-ar plăcea ca fiul meu să-ţi facă portretul?

— Ştiu că ar fi o mare onoare pentru mine, dar e cam… dificil.

— Dificil?… Sarita, spune-mi te rog şi mie ce s-a întâmplat între tine şi Miguel?

Întrebarea îi fusese pusă într-un mod ciudat de intim. Sarah dădu din umeri, stânjenită.

— Nimic, doña Alicia.

Dar bătrâna doamnă înţelesese că lucrurile stăteau exact pe dos. Strânse cu afecţiune mâna tinerei, reproşându-i că nu vrea să-i spună tot adevărul.

— Nu eşti sinceră cu mine… Nu cumva v-aţi certat, Sarita?

De fapt, nu fusese vorba de o ceartă, deşi discuţia fusese urmată de fuga tinerei. Începând din acea seară, îl evitase pe Miguel cât putuse, dar asista în mod regulat la cursuri.

— Nu, nu prea, spuse ea încet. A fost vorba mai degrabă de o… neînţelegere.

— Şi din cauza asta n-ai mai luat lecţii particulare?

Sarah dădu din cap afirmativ şi oftă adânc.

— Păcat, continuă doña Alicia. Sunt convinsă că ai fi făcut progrese mari.

Tânăra zâmbi cu tristeţe.

— Într-adevăr, cred că sunt un caz lipsit de speranţă. Nu voi fi niciodată o mare artistă.

— Sunt sigură că te înşeli.

Sarah clătină din cap.

— Întrebaţi-l pe don Miguel, o sfătui ea. Vă va spune cât de jalnic pictez! Mie mi-a dat foarte des de înţeles acest lucru!

— O, scumpa mea!

— Aşa este! spuse Sarah râzând, hotărâtă să nu se lase impresionată de constatarea ei. Şi deşi nu-mi place deloc să recunosc, trebuie să admit că poate are dreptate.

Doña Alicia oftă adânc, ca şi cum fiul ei ar fi adus-o la exasperare.

— Uneori este îngrozitor de prost pentru un om inteligent ca el. Cred că nu prea reuşeşte să înţeleagă temperamentul englezesc.

— Ba dimpotrivă!

— Şi eu care speram să am în cele din urmă o noră englezoaică! Cred că în privinţa asta voi fi foarte dezamăgită.

— Tare mi-e teamă că aşa va fi, amada!

Cele două femei se întoarseră brusc, cu un aer uşor vinovat, în timp ce subiectul discuţiilor, încă ascuns în spatele unei tufe de bughenvilea, se îndrepta spre ele. Doña Alicia zâmbi şi-i întinse mâna fiului său.

— Fiule… în Anglia… se spune cam aşa: „Cine ascultă pe la uşi…”

Ea se întoarse spre Sarah, cerându-i ajutorul pentru completarea frazei aproape uitate. Tânăra îi răspunse

zâmbind:

— „Cine ascultă pe la uşi nu aude nimic bun despre el!”

Ochii lui negri fixaţi asupra ei sclipiră în mod periculos. Ea lăsă privirea în jos.

— În cazul de faţă, nici bârfitoarele nu vor avea o soartă mai bună. În consecinţă, trebuie să vă spun că, atunci când mă voi căsători, pentru că se pare că trebuie s-o fac pentru a perpetua numele familiei, nu voi lua de nevastă o femeie palidă şi timidă. Voi alege o latină cu temperament pasional, care să fie în stare să se măsoare cu al meu!

Se uită la mama lui şi zâmbi uşor încordat.

— Te mulţumeşte acest răspuns la întrebare, mi querida madre?... mămică scumpă?...

— Miguel!

Ochii albaştri ai „mămicii scumpe” îi aruncară fulgere de reproş, dar Sarah putea spune că se aşteptase la un astfel de răspuns.

Miguel luă mâna mamei lui şi o duse la buze.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, dragă mamă.

Doña Alicia clătină din cap, privind cu tristeţe chipul fiului său.

— Nu-ţi reproşez numai faptul că mă dezamăgeşti, Miguel, spuse ea cu blândeţe. îi datorezi scuze domnişoarei Beckett pentru comentariul tău jignitor.

El stătea între tânără şi soare. Sarah, stând în umbră, nu-şi dorea decât un singur lucru: să se ridice şi s-o ia la goană, dar n-avea cum să plece fără a o supăra pe doña Alicia. Se hotărî să nu ia în seamă dispreţul manifestat de don Miguel faţă de femeile din ţara ei şi schiţă un zâmbet.

— În ciuda lipsei de consideraţie evidente a lui don Miguel, sunt sigură că stirpea englezească va supravieţui...

Aruncă apoi o privire maliţioasă către doña Alicia:

— …în plus, probabil că don Miguel a uitat un lucru foarte important: originile sale anglo-saxone.

— Aşa este, Miguel, îi aminti mama lui. Chiar ai uitat de ele?

Ochii lui negri o priveau în continuare pe Sarah, ca şi cum ar fi fost sup rat c' amintise de originile lui. Era evident c' ar fi preferat's fie şut la şut spaniol…

— Sunt spaniol, ca şi tat l meu. Apariţia în familia noastră a bunicii Cordova a fost… o glum a destinului.

Îi zâmbi cu tandreţe mamei lui.

— …dar eu o iubeam foarte mult.

— Ştiu, spuse b trâna doamn.

Ea îl lu' de mân. Pur şi simplu îl adora pe unicul ei fiu. Preţ de câteva clipe, lui Sarah îi fu mi-l de ea: oare ce se va întâmpla cu ea dac se va c's tori cu v duva v rului's u? Cele dou femei erau atât de diferite una de alta… în cazul în care Ines Valdaquez ar fi devenit st până Casei de las Flores, viaţa doñei Alicia ar fi devenit mai puţin pl cut.

— Tocmai îi spuneam Săritei cât de mult îmi aminteşte de mama.

Don Miguel se încrunt'.

— Nu e adevrat. Nu e nicioasem n-are între ele.

— O regsesc mereu pe mama în Sarita… în felul ei de a fi… Şi cred c' eu am cunoscut-o mai bine ca tine, amado.

Vorbea cu blândeţe, dar Sarah îşi d du seama deodat c' b trâna doamn putea fi t'ioas ca un diamant în cazul în care era convins c' are dreptate.

Privirea lui întunecat şi str lucitoare se fix din nou asupra tinerei şi o f cu sse înfioare din creştet până-n t'lpi.

— Nu v'd decât un singur punct comun, spuse el în cele din urm. Abuela Cordova nu era nici ea amatoare de coride.

Sarah simţi că i se îmbujorează obrajii. Doña Alicia înţelegea foarte bine repulsia tinerei pentru acel sport

naţional, dar fiul ei era mai puţin tolerant.

— E o problemă de gust, don Miguel, îi răspunse ea, îngrozită de tremurul din vocea ei. Oricum, sunt bucuroasă că am cel puţin acest lucru în comun cu mama doñei Alicia. Probabil că era o femeie încântătoare.

— Încântătoare?!... Era o femeie cu un temperament aprig, altfel cred că bunicul nici n-ar fi luat-o de nevastă... Era un spaniol pursânge căruia nu-i plăceau deloc creaturile şterse şi insipide!

— Miguel!

Vocea tăioasă a doñei Alicia îl opri brusc şi, după câteva secunde, schiţă un salut în direcţia lui Sarah cu o figură întunecată, aşa cum nu-l mai văzuse niciodată până atunci.

— Îmi pare rău domnişoară. Mă văd nevoit să-mi cer scuze încă o dată. Iartă-mă şi tu, mamă.

Înclină politicos capul spre mama lui şi plecă.

Doña Alicia îl urmări cu privirea fără să spună niciun cuvânt. Sarah se străduia să-şi controleze agitaţia sufletească. Bătrâna doamnă părea foarte surprinsă de izbucnirea lui şi tânăra se întrebă dacă ea cunoştea adevărata cauză a producerii acesteia.

Rămaseră multă vreme în tăcere. În cele din urmă, doña Alicia se întoarse spre Sarah cu ochii plini de curiozitate.

— Nu ştiu ce să mai spun, Sarita. Cum aş putea să explic purtarea lui Miguel? Nu l-am văzut niciodată reacţionând în felul acesta. Gestul lui este de neiertat.

— Vă rog, doña Alicia!

Sarah îşi aşează o mână pe braţul bătrânei doamne, cu ochii plecaţi, ca să nu i se vadă tristeţea din privire. Dispreţul prelimeditat din tonul lui don Miguel o mâhnise cumplit.

— ...Vă rog, nu mai fiţi supărată. Eu... eu nu iau în

seamă părerea lui don Miguel despre mine. Tare mi-e teamă că am greşit încă de la început… acceptând să fiu singura fată într-un grup de cinci băieţi. Cred că tradiţiile dumneavoastră sunt destul de sobre şi de restrictive…

— Aşa este, dar asta nu scuză purtarea fiului meu faţă de tine. Acum înţeleg de ce nu vrei să lucrezi cu el seara. Nu poţi tolera un tratament atât de nepoliticos în lipsa cuiva care să te apere.

— Dar nu din cauza asta…

Sarah îşi muşcă buza de jos. În cinci cuvinte, probabil că îşi trădase secretul. Deja privirea doñei Alicia se înăsprise.

— Asta nu mă priveşte pe mine, nu-i aşa? Dar dacă l-ai putea ierta pe Miguel, sunt sigură că ar fi bucuros să reia lecţiile particulare cu tine.

— Oh, nu!

Sarah scutură energic din cap.

— Nu, e imposibil, doña Alicia.

— Dar cu Madona cum rămâne? îi vei da voie s-o picteze? Cred că pentru el e foarte important.

— Nici nu mă gândesc!

Cum putea oare să-i mai pozeze? La fiecare întâlnire, el îşi exprima dispreţul faţă de talentul ei… sau încerca s-o seducă. Nu era sigură nici pe ea, nici pe el…

— Nu, doña Alicia! Nu pot!

— Nici dacă stau şi eu cu tine?

Sarah se uită la ea mirată.

— Dumneavoastră? Vreţi să staţi cu mine? Dar…

— Proiectul acesta înseamnă foarte mult pentru Miguel, îi răspunse doña Alica ca şi cum o ruga pe tânără să-i facă o favoare… Eu îl cunosc bine, Sarita, mai bine decât oricine altcineva, şi ştiu cât de important este pentru el să picteze acest tablou. Nu ţi-o va cere el însuşi, aşa că o fac eu în locul lui.

Sarah rămase nemişcată, cu mâinile pe genunchi şi capul plecat, luptându-se cu dorinţa arzătoare de a-şi vedea propriul portret pe şevalet, în locul celui al lui Ines Valdaquez. Nu înţelesese cât fusese de serios Miguel atunci când îi vorbise despre problema asta. Acum doña Alicia era gata să petreacă ore în şir stând lângă ea în atelier în cazul în care ar fi acceptat să fie modelul fiului său.

— Dacă este atât de important pentru el… răspunse ea în cele din urmă.

Doña Alicia zâmbi.

— Atunci, acceptţi!

Mai adăugă câteva cuvinte, şoptite în spaniolă. Sarah ridică în sfârşit privirea spre ea şi o întrebă curioasă:

— De ce este acest lucru atât de important pentru el?

Vreme de câteva clipe, bătrâna doamnă continuă să zâmbească. Se vedea că şovăie şi că pare a-şi căuta cu grijă cuvintele pentru a se explica.

— Sarita, nu te-am întrebat până acum de ce religie eşti, dar cred că nu eşti de-a noastră, pentru că n-ai asistat niciodată la vreo slujbă de când ai sosit.

Sarah ridică din umeri, nehotărâtă.

— Aparţin… unei confesiuni creştine. Sunt o grămadă în Anglia.

Bătrâna doamnă nu luă în seamă tonul de scuză din vocea ei.

— Biserica din San Gregorio a avut foarte mult de suferit în timpul războiului civil. Iglesia de la Virgen Dorada este acum reconstruită din temelii şi Miguel trebuie să picteze un tablou care să fie atârnat în spatele altarului. A promis că-l face, dar încă nu l-a început.

— Înţeleg.

— Înţelegi? E o lucrare foarte importantă, Sarita. Biserica noastră este foarte bogată şi fiecare element al ei

trebuie să fie magnific. Madona lui Miguel se va găsi acolo şi peste o mie de ani. Pentru el, e foarte important.

— Înţeleg.

Era uşor dezamăgită. Aşadar, tabloul nu era pictat pentru plăcerea şi satisfacţia lui personală.

— Cum se traduce numele bisericii?

— Biserica Fecioarei aurite. După cum vezi, tu eşti exact modelul potrivit pentru tablou. O madonă cu părul de aur…

— Da… Bine, doña Alicia, voi poza pentru fiul dumneavoastră, în cazul în care mai doreşte acest lucru…

— Sunt sigură că vrea, niña!

— Vă cred. Sunt convinsă că nu mi-ar fi cerut-o şi a doua oară.

Doña Alicia o bătu uşurel pe mână. Ochii îi străluceau de bucurie.

— N-o să te întreb de ce ai acceptat, dar ştiu că Miguel îţi va fi foarte recunoscător. Poţi să fii sigură de asta.

*

* * *

— Nu ştiam că eşti amatoare de biserici vechi, draga mea, spuse Michael atunci când Sarah îl rugă s-o însoţească în sat ca să viziteze Iglesia de la Virgen Dorada.

Ea zâmbi.

— Nu eşti obligat să vii cu mine dacă n-ai chef, dar vreau foarte mult s-o văd.

Rostirea foarte corectă a cuvintelor spaniole îl mirase. Nu putea şti cât timp îi luase prietenei lui ca să înveţe să le spună atât de bine.

— Bravo! De la cine ai învăţat să vorbeşti cu accentul ăsta spaniol?

— De la doña Alicia. Ea mi-a vorbit despre biserică şi mi-a spus povestea ei. A fost reconstruită din temelie după

războiul civil.

— Serios?

O prinse de braţ şi o răsuci spre poarta din fier forjat a grădinii.

— …Aşadar, o luăm din loc?

— Nu aşa, îi răspunse Sarah. Mă duc să mă schimb şi să-mi iau o eşarfă pentru păr.

Michael oftă adânc şi se aşeză pe marginea fântânii.

— Bine, dar nu sta toată ziua. Biserica e destul de departe.

Ea izbucni în râs şi se îndepărtă alergând spre camera ei.

Încă de dimineaţă îi vorbise doñei Alicia despre intenţia ei de a vizita biserica. Bătrâna doamnă o sfătuise să-şi pună o rochie cu mâneci lungi şi o eşarfă pe cap.

Alese o rochie cu guler bărbătesc de culoare verde închis. Nu se aşteptase s-o poată purta pe canicula din Andaluzia, dar pentru acea ocazie era fără îndoială îmbrăcămintea ideală. Acum avea o cu totul altă problemă. Ce să-şi pună pe cap? îşi adusese o singură eşarfă galbenă, imprimată cu nişte flori uriaşe de culoare roşie…

În lipsă de altceva, se hotărî s-o ia la ea şi ieşi pe palier.

Tocmai se pregătea să coboare scările, când auzi glasul doñei Alicia. Se întoarse repede ca să-i răspundă.

Bătrâna doamnă se îndrepta spre ea. Ţinea în mână o ţesătură subţire, de culoare neagră.

— Trebuie să-ţi acoperi capul, Sarita. Ai luat vreo eşarfă la tine?

— Din păcate nu o am decât pe asta, mărturisi ea arătându-i baticul galben. E cam ţipătoare.

— E foarte frumoasă, dar, după părerea mea, asta e mai bună. Ai mai purtat vreodată o mantilla?

Sarah negă făcând un semn din cap şi luă din mâinile

doñei Alicia dantela neagră.

— Mantilla este superbă, doña Alicia. S-ar putea s-o pierd sau s-o stric…

— Da’ de unde!

Luă mantilla şi o aşează pe părul auriu al tinerei… Marginile acesteia, cu broderie fină, îi încadră faţa cu trăsături delicate.

— Eşti splendidă… Ca Madona lui Miguel!

— Mă şi simt foarte frumoasă, mărturisi Sarah zâmbind. Întotdeauna le-am invidiat pe spanioloaice pentru aceste mantillas ale lor.

Tânăra se strădui să pronunţe cuvântul cu accentul corect, dar bătrâna doamnă zâmbi.

— Mantilla, o corectă ea. Dacă pui un „s” la sfârşit, schimbi sensul cuvântului.

— Oh! Îmi pare rău!

Doña Alicia o linişti.

— Nu-ţi face probleme, dar, dat fiind că văd că eşti oarecum interesată să foloseşti cuvinte spaniole, simt nevoia să te corectez.

— Vă mulţumesc.

Ochii ei albaştri îi zâmbiră, plini de curiozitate.

— Te duci singură să vizitezi biserica?

Sarah clătină din cap.

— Oh, nu! Mi-ar fi frică, îi răspunse ea fără să se gândească prea mult…

Se grăbi apoi să dreagă lucrurile:

— …Vreau să spun că… Mi s-a spus să nu mă duc singură în sat.

— Cred că nu domnul Storer ţi-a transmis o astfel de informaţie… După felul în care te-ai exprimat, acesta pare a fi fiul meu. Am ghicit?

Sarah aprobă din cap şi zâmbi.

— M-a ameninţat că mă încuie în casă şi mă trimite

de unde am venit, îi răspunse ea cu sinceritate. Aşa că mă duc cu Michael.

— Îl interesează şi pe el bisericile vechi? o întrebă bătrâna doamnă, ca şi cum ar fi cunoscut deja răspunsul.

— Nu prea, dar e gata să sufere pentru mine.

— Te iubeşte.

Această constatare simplă şi firească o emoţionă profund pe tânără.

— Da… Dar…

— Eşti tânără, Sarita. Bucură-te de tinereţea ta înainte să iei o hotărâre.

O bătu uşor pe mână.

— Şi acum… ai face bine să te grăbeşti, până nu-şi pierde răbdarea de tot domnul Storer.

Într-adevăr, atunci când îl întâlni în grădină, Michael era foarte neliniştit. El îi observă îmbrăcămintea sobră şi mantila, abordând un aer mirat, fără însă să-şi poată ascunde admiraţia.

— Îmbrăcată aşa, parcă ţi-ar scrie pe frunte „proprietate privată”, îi spuse el.

Ea se învârti prin faţa lui, ca să-i obţină aprobarea.

— …Dar te face să ai un aer de sfinţenie, lucru foarte adecvat unei vizite la o biserică.

— Mă simt foarte bine aşa, îi spuse Sarah mângâind dantela neagră. Probabil că datorită mantilei. E splendidă, nu-i aşa?

— De unde o ai?

— Mi-a dat-o doña Alicia în momentul în care mă pregăteam să plec.

— În ultima vreme, am impresia că aţi devenit foarte bune prietene.

— E o femeie minunată şi ţin la ea foarte mult.

— Pun pariu că nu vei spune acelaşi lucru şi despre Ines Valdaquez. Cred că ştii că nu prea face parte dintre

admiratoarele tale.

— Nu sunt nevoită s-o văd prea des.

În timp ce treceau de gardul de fier forjat şi o luau pe aleea din grădină, Sarah rupse un trandafir.

— …Dar mi-am dat seama că nu-i prea place de mine. Nu ştiu din ce cauză.

— Chiar nu ştii? Eşti foarte frumoasă, iată motivul, şi din cauza asta Ines Valdaquez te urăşte din principiu. În plus, se şi vede în ipostaza de soţie a Maestrului.

— Serios?

Afirmaţia lui o puse pe gânduri. Cum de ştiau cei cinci băieţi atât de multe despre viaţa particulară a gazdei lor? Ea, deşi locuia în corpul principal al clădirii, şi venea deci în contact mai des cu membrii familiei, ştia mult mai puţine. Dar doi dintre prietenii ei vorbeau fluent limba spaniolă şi probabil avuseseră nenumărate ocazii de a sta de vorbă cu servitorii…

— Aşa credem… spuse Michael cu un zâmbet complice… Dar nu suntem prea siguri de poziţia bisericii catolice referitor la această problemă: poate oare un bărbat să se însoare cu văduva vărului său? După părerea noastră, acesta ar fi unicul impediment.

— Poate că aveţi dreptate.

Sarah rămase tăcută pe tot parcursul drumului. Nici măcar peisajul de culoarea cuprului şi valurile care se spărgeau de mai n-o mai încântau ca de obicei. Se gândea la Ines Valdaquez şi încerca să şi-o imagineze instalată în Casa de las Flores, preocupată permanent să-i intre în graţii lui Miguel Cordova. Ce se va alege atunci de toate amantele lui splendide şi celebre?

Biserica avea o poziţie uşor retrasă faţă de mica piaţă a satului. Piatra netedă, sculptată cu rafinament, fusese probabil lucrată după modelul vechii clădiri. Era o biserică mică, dar foarte bine proporţionată şi până şi Sarah, care

nu se prea pricepea la arhitectură, trebui să recunoacă faptul că era foarte frumoasă.

În interior, răcoarea şi liniştea de aici îi amintiră de Casa de las Flores, aşa cum şi casa o făcea adesea să se gândească la o biserică. Aceeaşi atmosferă şi aceeaşi senzaţie de bogăţie domnea şi aici. Mobilierul era sculptat cu măiestrie de nişte artişti care investiseră mult timp şi dragoste în munca lor.

Pe altar ardeau câteva lumânări. Lui Sarah îi atrase imediat atenţia peretele alb de deasupra acestuia. Acolo urma să fie agăţată Madona cu părul de aur de Miguel Cordova, atunci când va fi în sfârşit terminată. Se uită îndelung la spaţiul gol, încercând să-şi imagineze cum va arăta tabloul.

— Sarah, draga mea!

Vocea lui Michael o făcu să se trezească la realitate. El îi zâmbi, uluit.

— Ce s-a întâmplat, iubito? Parcă erai vrăjită… ca şi când ai fi avut o vedenie.

— N-a fost o vedenie, spuse încet tânăra.

Ridică privirea spre peretele alb.

— …Michael… Îţi poţi imagina un tablou acolo sus?

— Da, bănuiesc că da… În general, spaniolii pun întotdeauna un astfel de obiect decorativ în spatele altarului, nu-i aşa? De ce mă întrebi?

— Va fi destul de mare…

Pentru prima oară, se întrebă cum ar reacţiona Michael dacă ar afla vestea.

— …Don Miguel vrea să-i servesc drept model pentru acest tablou.

— Tu?

Michael o privi drept în ochi. Oare prietena lui îşi pierduse minţile?

— …Dar de ce? O femeie cu pielea oacheşă ar fi mult

mai potrivită. De ce tu?

Sarah îşi duse mâna la păr, zâmbind.

— Pentru că este vorba despre Biserica Fecioarei Aurite, spuse ea pe un ton blând. Miguel Cordova vede în mine pe Madona cu părul de aur.

În timp ce rostea acele cuvinte, îşi dădu seama de însemnătatea acestora, care dădeau evenimentului o conotaţie foarte personală. Michael se uita în continuare la ea, cu sprâncenele încruntate.

— Oare Ines Valdaquez te va lăsa să joci acest rol? Sper că da, pentru că ar fi spre binele tău. În caz contrar, rişti să te trezeşti în faţa unei femei cu o stare de spirit explozivă!

Capitolul *1*

Nu-şi prea dădea seama ce impact avusese vestea asupra lui Michael. O asigurase că trebuia să se simtă onorată de propunere. Ar fi o experienţă minunată să fie pictată de unul din cei mai mari artişti ai lumii. Cu toate astea, în sinea ei, tânăra bănuia că prietenul ei nu era prea încântat de idee. Cu prima ocazie, îi va cere să-i dea nişte explicaţii referitoare la acest subiect.

Se apropiase ora cinei atunci când sosiră din sat, deoarece, la întoarcere, plimbarea durase mai mult. Lui Sarah îi rămăsese cam puţin timp să se schimbe pentru masă, de aceea urcă scările în fugă. Deodată, când ajunse la ultima treaptă, fu reţinută de un braţ puternic. Ea tresări şi scoase un strigăt de spaimă.

— Sarita!

Pulsul i se accelerase şi era convinsă că nu din cauza alergăturii.

— Don Miguel! spuse ea încercând să se liniştească. Nu te-am văzut!

Purta şi acum mantila neagră, prinsă de păr. Privirea lui Miguel se opri asupra acesteia. îi plăcea ce vedea.

Rochia de un verde închis îi scotea în evidenţă pielea bronzată şi – podoaba tradiţională spaniolă îi venea de minune.

— Mantilla îţi stă foarte bine.

Tânăra vru să şi-o scoată, dar el o opri.

— Nu! Las-o acolo!

— Nu e a mea, îi explică Sarah cu o voce în care i se citea emoţia… Mi-a împrumutat-o doña Alicia.

Chipul sumbru al pictorului fu luminat de un zâmbet.

— Ah, da? Ai fost să vezi biserica? Ai văzut locul în care urmează să fie aşezat tabloul meu?

— Da… îi lipseşte, într-adevăr ceva. O Madonă s-ar potrivi perfect.

— O Madonă Aurită, şopti el. Acesta este motivul pentru care am nevoie de tine ca model. Mi-a spus mama că ai acceptat. Vreau să-ţi mulţumesc, Sarita.

Nu putea să reziste tentaţiei. Pe faţa lui umbrită de amurg descoperi o tulburătoare expresie de bunătate.

— Pentru că ţi s-a cerut să-mi mulţumeşti?

Pe fruntea lui apărură câteva cute adânci. De pe faţa lui dispăru orice urmă de bunăvoinţă.

— Nu, niña, ci pentru că eu cred că trebuie s-o fac.

Era nedreaptă şi puerilă cu el, şi tânăra ştia acest lucru.

— Îmi pare rău.

— Serios?

— Da… N-ar fi trebuit să fiu atât de… rea.

— N-ai fost rea.

— Nu? îl întrebă ea privindu-l printre gene. Cu toate astea, probabil că ai o părere jalnică despre mine, dacă e să mă iau după afirmaţiile tale de ieri după-amiază. Dacă îmi aduc bine aminte, ai spus despre englezoaice că sunt nişte „creaturi şterse”, acesta fiind numai unul din nenumăratele lor defecte…

De ce se purta dintr-odată atât de obraznic cu el? Nu ştia prea bine, dar putea fi vorba de un fel de mecanism de apărare împotriva comportamentului acelui individ. Ca de obicei, era terorizată de acelaşi vârtej ameţitor de emoţii care o făcea să reacţioneze anormal.

— Am spus eu asta?

— Da.

— Atunci o să mă crezi, dacă o să-mi exprim regretul pentru cele petrecute?

Ea zâmbi şi în ochi îi apăru o sclipire jucăuşă.

— Nu sunt prea sigură. Eşti un personaj extrem de imprevizibil, don Miguel.

— Am fost sincer atunci când ţi-am cerut scuze.

Schiţă o grimasă.

— Ieri am fost foarte nepoliticos. Probabil că o să te bucuri când îţi voi spune… care e expresia potrivită?… Am fost muştruluit?

— Ah, da?

Sarah se uită la el câteva clipe, apoi izbucni în râs, simţind că nu se mai poate stăpâni. Avusese oare cineva curajul să-l „muştruluiască" pe bărbatul acela mândru şi arogant? Era convinsă că numai doña Alicia ar fi fost în stare de aşa ceva! Ochii tinerei străluciră de o plăcere maliţioasă şi-şi dădu capul pe spate, continuând să râdă în hohote. Gâtul ei de culoarea laptelui contrasta cu verdele închis al rochiei.

— Aş fi vrut s-o văd şi pe-asta! spuse ea.

— Serios?

El o privi intens, oprindu-se asupra buzelor tinerei. Apoi îi luă faţa între mâini şi o ridică spre el.

— Ţi se pare nostim să-ţi închipui scena în care cineva mă muştruluieşte?

— Da!

— După părerea ta, merit să fiu… pus la punct? Asta

e ceea ce vrei?

— Oarecum, mărturisi tânăra.

El rămase nemişcat şi ea putu să-i simtă în acel moment toată forţa şi puterea. Apoi degetele lui lungi o prinseră de obrajii.

— Pequeña salvage! şopti el cu asprime.

— Nu!

Ea încercă să se elibereze, dar nu reuşi decât să scoată un ţipăt de protest.

— Te-ai bucura să mă vezi pedepsit, aşa e? Ţi-ar plăcea să mă vezi cerându-mi iertare în genunchi, ca un criado?

— Observ că te porţi iarăşi cu mine ca un bădăran! Mi-ai spus „pequeña" nu ştiu cum…

— Micuţă sălbatică!

— Nu e drept! exclamă ea.

— Ăsta este adevărul. Îţi place să mă ştii lipsit de apărare.

— Miguel!

— Voiam să-ţi mulţumesc pentru că ai acceptat să-mi pozezi, spuse el printre dinţi, neluând în seamă strigătele ei de protest. Voiam pur şi simplu să-mi exprim recunoştinţa! Aşa cum orice pictor ar fi recunoscător unei fete care este de acord să-şi consacre o grămadă de timp pentru a-l ajuta în munca lui.

Ea scutură din cap, neavând posibilitatea să-i răspundă.

— …Refuzi să mă laşi să-ţi mulţumesc. Nu reacţionezi niciodată aşa cum mă aştept s-o faci. Ai apucături de femeie, nu de fată tânără!

Vocea lui devenise o şoaptă aspră şi răguşită:

— Îţi baţi joc de mine, mă ironizezi cu ochii ăştia, până când… Madre de Dios! Ce-o să mă fac eu cu tine?

Izbucnirea lui bruscă şi neaşteptată o miră, dar asta

nu-i micşoră deloc dorinţa de a-l strânge în braţe. Dacă era să fie sinceră, trebuia să recunoască faptul că nu putea nega adevărul spuselor lui. Îl provocase cu bună ştiinţă. Şi-ar fi dorit să se poată face mică şi să dispară când îşi imagină efectul pe care probabil îl avusese purtarea ei asupra unui bărbat ca el.

Vru să scape din braţele lui, dar el n-o luă în seamă.

— Mă doare! Don Miguel, te rog, dă-mi drumul!

El o fixă cu privirea câteva clipe, după care lăsă mâinile să-i cadă de-a lungul corpului.

— Îmi pare rău.

Părea deodată foarte vulnerabil şi, în mod instinctiv, ea îşi întinse braţele spre el.

— Miguel!

El scutură din cap ca şi cum ar fi încercat să-şi alunge din minte ultimele secunde din viaţă.

— Trebuie să-mi cer scuze încă o dată faţă de tine, spuse el cu o voce mai calmă, dar glacială. îi promisesem tatălui tău că o să veghez asupra ta cât stai aici… şi eu mă fac că am uitat că eşti o studentă care mi-a fost dată în grijă.

Sarah îşi strânse pumnii. Acum, în ochii ei nu se mai putea citi niciun strop de amuzament.

— Te rog să nu-mi mai vorbeşti ca unui copil tâmpit! spuse ea pe un ton aspru. Nu răspunzi absolut deloc pentru faptele mele, don Miguel. De altfel, nimeni altcineva nu răspunde pentru mine. Sunt o femeie adultă şi mă simt perfect capabilă să-mi asum responsabilităţile care-mi revin… în ciuda tuturor înţelegerilor dintre tine şi tatăl meu.

Faţa lui întunecată fu luminată de un uşor zâmbet.

— Eu sunt un om de cuvânt, Sarita. Dacă am promis că… o să veghez asupra ta… atunci chiar asta voi face.

— Şi eu îţi repet: e absolut inutil!

Se simţea umilită de faptul că o pusese la punct ca pe un copil obraznic, după câteva clipe de intimitate. Bănuia că atitudinea lui Miguel era motivată nu numai de buna lui credinţă, dar şi de dorinţa de a o pedepsi.

El nu-i răspunse imediat, dar o studia printre gene. Stând sprijinit de balustrada din fier forjat, părea aproape indiferent la ceea ce se întâmpla.

— Bănuiesc că acum o să refuzi să-mi mai pozezi, nu-i aşa?

Sarah uitase complet de Madonă pentru câteva clipe, dar când el îi aduse aminte, nu se simţi prea dispusă să cedeze acel rol altei femei. Mai ales dacă acea „altă" femeie ar fi trebuit să fie Ines Valdaquez… Dădu încet din cap, în sens negativ, frecându-şi obrajii cu vârful degetelor.

— Nu. Voi poza, dacă vrei.

El o privi o vreme, apoi faţa lui aspră se lumină de un zâmbet.

— Ah… Evident, acum ai o ducña, adică o doică.

— Doña Alicia a promis că stă cu mine. Dânsa mi-a făcut propunerea. N-a fost ideea mea.

Din expresia feţei lui, deduse că el ştia exact de ce doña Alicia se oferise să-i ţină de urât.

— Şi dacă nu ţi-ar fi propus, bănuiesc că n-ai fi venit.

— N-aş fi putut.

— Sau n-ai fi vrut…

Sarah ridică ochii spre el, gata să discute acea problemă, dar el făcu un gest cu mâna.

— …Cred că ar trebui să ne pregătim pentru cină. E aproape ora mesei şi încă nu ţi-ai schimbat hainele. Vrei să cobori aşa, Sarita?

— În ţinuta asta?

Se uită la rochia verde închis răscroită la gât şi cu mâneci lungi, puţin prăfuită după drumul lung parcurs în ziua aceea.

— Zău, nu pot aşa… E plină de praf…

Preţ de câteva secunde, el păru gata s-o contrazică. Probabil că se răzgândise, pentru că în cele din urmă dădu din umeri şi-i întoarse spatele.

— Faci cum vrei… Adios, Sarita.

— Când are de gând să înceapă tabloul? o întrebă Michael.

După tonul din vocea lui, nu părea entuziasmat de idee.

— Nu prea pari să te bucuri, ca şi ieri, când ţi-am adus la cunoştinţă planurile Maestrului.

— Asta nu te-a împiedicat să iei singură o hotărâre, nu-i aşa?

— Dar chiar tu mi-ai zis că trebuie să mă simt onorată de propunere, îi aminti ea. Că ar trebui să mă simt fericită să fiu imortalizată de marele Cordova.

El dădu din umeri.

— Şi acum gândesc la fel, dar cu mine cum rămâne?

— O să ne vedem, ca şi acum. A anunţat că poate îl va începe săptămâna viitoare, dar probabil că totul va depinde de cum vor evolua evenimentele…

— Ce evoluţie? Care evenimente?

Sarah se întoarse cu faţa la mare. Crestele valurilor reflectau auriul razelor soarelui care stătea să apună. Totul era atât de frumos, atât de minunat… I se părea stupid să se certe cu Michael, aşa cum erau pe cale s-o facă în acel moment.

— Oh… evenimente…

Se gândea la portetul lui Ines Valdaquez, ascuns de Miguel Cordova, şi la propria ei interpretare a relaţiilor dintre ei. Nu-i vorbise niciodată lui Michael despre acel tablou; nu voise să răspândească acea informaţie în rândurile colegilor ei. Intenţiile gazdei lor de a se căsători rapid cu văduva vărului său, reprezenta un indiciu

suplimentar.

Michael n-o forţă să se explice, dar continuă să se plângă.

— Şi atunci când veţi începe lucrul la tablou, bănuiesc că n-o să te mai văd deloc!

— Ba da, Michael!

— Când? Dacă se apucă de o lucrare importantă, o să dureze o veşnicie! Şi dacă lucrează numai seara, Dumnezeu ştie cât timp o să-i ia. Poate ani de zile…

Era un aspect al problemei care până atunci nu-i trecuse prin cap tinerei şi trebuia să recunoască faptul că Michael avea dreptate. Mai erau numai două luni până la terminarea sejurului lor în Casa de las Flores. Cu siguranţă, tabloul lui Miguel Cordova nu va fi terminat în acel moment.

— Nu ştiu de cât timp va fi nevoie, spuse ea în cele din urmă. Dar din câte înţeleg, va trebui să lucreze cât mai mult posibil înainte de plecarea mea. Poate va reuşi să continue după aceea, ghidându-se după schiţe…

Michael o privi supărat.

— Îi cunoşti metodele de lucru?… Ca să fiu sincer, draga mea, mi se pare că nu prea ştii mare lucru despre pictură!

— Ei bine, ai dreptate, nu ştiu cum consideră el că se poate proceda, îi răspunse ea cu răceală în glas.

Începuse să se sature de certurile cu Michael… De la o vreme, deveniseră o obişnuinţă.

— De altfel, continuă Michael, chiar dacă ar lucra numai seara, tot n-o să mai apuc să te văd… Doar ca să poată termina la timp blestematul ăla de tablou!

— Îmi pare rău, Michael.

Deodată, se simţi foarte mică şi vulnerabilă… Michael era supărat pe ea. Miguel o trata cu o politeţe rece care o rănea şi mai mult. Ar fi dorit să se poată

întoarce acasă chiar în acel moment şi să dea totul uitării. Tânăra oftă.

— …Te rog să mă ierţi, draga mea. Nu trebuia să mă port atât de urât cu tine, dar ştii foarte bine că aşteptam foarte multe lucruri de la acest sejur. Şi acum, va trebui să stai zi şi noapte închisă în nenorocitul ăla de atelier!

— Exagerezi, îl certă tânăra cu un zâmbet trist, dar toată treaba asta ne va lua foarte mult timp. Acum nu mai pot să dau înapoi. Nu numai că i-am promis lui don Miguel să-i pozez, dar am făcut-o şi faţă de doña Alicia. Nu pot s-o dezamăgesc.

— Nu, bineînţeles.

Michael îşi păstră braţul petrecut pe după umerii ei şi o trase mai aproape de el.

— Te înţelegi foarte bine cu acea doamnă bătrână, nu-i aşa?

Sarah scutură din cap.

— N-aş spune „doamnă bătrână”, Michael. Atunci când l-a născut pe Miguel, era foarte tânără. E o femeie foarte… bună.

— Ai spus „bună”?

Păru uluit.

— E nevoie să fie „bună”, draga mea? De ce?

— N-ai înţelege…

Răspundea evaziv, nevrând să-i spună de câte ori o apărase doña Alicia.

— Uneori… mă rog, îmi vine în ajutor când iubitul tău Maestru mai face pe nebunul.

— Cu tine?

— Da.

Nu era prea bucuroasă de întorsătura pe care o luase discuţia.

— …Ştii foarte bine că se poartă ca un adevărat tiran, dacă i se oferă cel mai mic prilej.

— Mi-ai mai spus asta. E un diavol arogant, dar asta face parte din temperamentul lui spaniol. Nimeni nu-i acordă atenţie, în afară de tine!

— E un tiran, insistă Sarah. N-ai fost mereu acolo ca să-ţi dai seama cum stau lucrurile… N-o face în mod sistematic, e adevărat, dar mă jigneşte destul de des pentru a-i mulţumi lui Dumnezeu că doña Alicia alături de mine.

— Ah, înţeleg… Habar n-am avut. Nu ştiam că se poartă atât de dur cu tine. Parcă ai face parte din familie, dacă spui că doña Alicia ţi-a luat apărarea de atâtea ori.

— N-aş merge chiar atât de departe cu presupunerile, dar cred că mă iubeşte foarte mult. Iar eu o ador.

Michael zâmbi cu tristeţe.

— Ai grijă să nu te laşi amestecată prea mult în povestea asta, draga mea. Ştii foarte bine că Miguel Cordova are un succes uriaş la femei…

— Mi-ai mai spus asta, îi spuse Sarah cu răceală în glas.

El o privi uluit.

— Am glumit, iubito… Nu prea te văd îndrăgostindu-te de un latin!

O sărută afectuos pe ureche, râse şi-şi cufundă capul în părul mătăsos al tinerei.

— Ţie îţi place tipul anglo-saxon, ştiu eu… Cu părul blond şi ochi albaştri… Nu-i aşa, îngeraşule?

— Exact.

De fapt, începuse să se întrebe cât de exact era… Fusese într-un mod foarte periculos tulburată de farmecul latin al lui Miguel Cordova…

*

* * *

— Sarita!

Tânăra se pregătea să se ducă la cursuri împreună cu Michael. Se întoarse şi o zări pe doña Alicia venind spre ea. În mod instinctiv, îl căută din priviri pe Miguel, dar nu-l văzu. Probabil că plecase din sala de mese prin uşa care dădea în atelier.

Inima tinerei tresări. Bănuia de ce o chema doña Alicia. Venise probabil momentul îndelung aşteptat… şi ea îl întâmpina cu un straniu amestec de sentimente contradictorii. Reuşi să zâmbească totuşi, privind-o pe doña Alicia.

— Voiaţi să-mi spuneţi ceva?

Se opri şi Michael în drum şi o privea pe bătrâna doamnă cu un aer încruntat.

— Sunt mesagerul fiului meu. Cred că aveţi un program stabilit pentru după-amiaza asta. Veţi lucra singuri.

— Aşa este, señora, răspunse Michael.

Lui Sarah nu-i plăcu deloc tonul cu care vorbea prietenul ei, de parcă ar fi ştiut deja ce va urma şi acest lucru nu i-ar fi făcut nicio plăcere.

Doña Alicia o privi cu atenţie pe tânără.

— Miguel mi-a cerut să te conduc în atelierul lui în după-amiaza asta, Sarita.

Sarah zâmbi.

— Sigur, doña Alicia. Trebuie să vin chiar acum?

— Te rog.

Doña Alicia părea mai uşurată când auzi răspunsul ei afirmativ.

— …Numai o oră sau două, Sarita. Miguel îţi va fi foarte recunoscător.

Michael părea încremenit, cu ochii măriţi de uimire. Miguel Cordova să-i fie recunoscător lui Sarah? Ideea i se părea de-a dreptul jignitoare… Sarah dădu din cap. Inima îi bătea într-un ritm accelerat şi, fără să vrea, îşi încrucişă

braţele pe piept.

— Veniţi… veniţi şi dumneavoastră, doña Alicia, nu-i aşa?

Bătrâna doamnă zâmbi.

— Bineînţeles, niña, îi răspunse ea cu blândeţe. Doar ţi-am promis.

— Ai nevoie de o însoţitoare? o întrebă Michael.

— Ştii foarte bine, Michael, că în ţara asta aşa se obişnuieşte.

Se rugă în gând ca doña Alicia să n-o contrazică… La ducña se mulţumi să-i zâmbească blând.

— În sfârşit… spuse Michael.

Dădu din umeri, resemnat.

— Ne vedem la cină, iubito.

O sărută apăsat pe buze şi Sarah văzu în acest gest un act de provocare: Sarah era prietena lui, chiar dacă în acel moment don Miguel avea prioritate.

— Bineînţeles, răspunse fata… Bănuiesc că voi avea dreptul să şi mănânc între şedinţele de pozat.

Doña Alicia nu păru supărată de acel apropo.

— O să am eu grijă, Sarita. Putem să mergem?

Michael le privi până când dispărură în spatele uşii sălii de mese. Nu se simţea prea fericit, dar nu era în stare să aducă vreun argument valabil pentru a se opune. Doña Alicia rămase tăcută în timp ce mergeau de-a lungul culoarului îngust care ducea la atelier. La un moment dat se întoarse spre Sarah şi-i zâmbi.

— Nu-ţi pare rău, Sarita?

— Nu, deloc… Dar…

Îşi căută cuvintele potrivite. De câteva minute, o nedumerea ceva.

— …Mă întrebam de ce v-a trimis pe dumneavoastră don Miguel să mă luaţi. De ce n-a venit chiar el?

Doña Alicia nu răspunse imediat, dar tânăra reuşi să

zărească în ochii ei albaştri o sclipire de amuzament.

— Poate că se temea să nu-l refuzi?

— Ah… da, înţeleg.

— Eu cred că n-o să-l laşi baltă, şi părerea asta i-am împărtăşit-o şi lui. Dar el nu este atât de sigur… Nu l-ai fi refuzat, nu-i aşa, Sarita?

— Nu. N-aş fi putut face aşa ceva o dată ce am promis.

— Asta i-am spus şi eu lui Miguel.

— Don Miguel are o părere foarte proastă despre mine…

— Oh, nu!

Bătrâna doamnă îşi puse mâna pe braţul tinerei, privind-o îngrijorată.

— …Nu, Sarita, te rog să mă crezi!

Zâmbi şi ciocăni în uşa atelierului înainte să intre.

Capitolul 8

Sarah o urmă pe doña Alicia în încăperea luminoasă pe care o ştia deja foarte bine. îl văzu pe Michael stând în picioare în faţa şevaletului, cu spatele la uşă. Stătea cu o mână în şold şi cu cealaltă se scărpina în barbă, cu un aer gânditor.

Când le auzi intrând, se întoarse spre ele şi-i zâmbi mamei lui.

— Adelante, madre! Intră!

Mâinile lui expresive făcură semn spre un fotoliu uriaş. Era o nouă achiziţie, făcută după ultima vizită a lui Sarah…

Miguel părea extrem de înalt şi negru la faţă, în contrast izbitor cu luminozitatea atelierului. Când se uită la el, inima începu să-i bată mai accelerat… Ochii lui negri se uitară insistent la fată preţ de câteva zeci de secunde, după care zâmbi.

— Muchas gracias, Sarita.

Vreme de o clipă, avu impresia, prostească de altfel, că după acele cuvinte de mulţumire va urma un sărut. La acest gând, inima îi tresări nebuneşte. îşi fixă privirea asupra ferestrei.

— Nu mă aşteptam să vin aici astăzi. Nu ştiu dacă îţi convine rochia pe care o port.

El studie rochia scurtă, fără mâneci. Pânza imprimată cu flori mari în culori vii, îi scotea în evidenţă culoarea pielii şi silueta zveltă. Părea foarte tânără. El zâmbi încântat.

— Îţi vine foarte bine, dar în faza asta de execuţie a tabloului, îmbrăcămintea nu prea are importanţă. Mai târziu, o să-ţi cer să-ţi pui din nou mantila. Dantela neagră pe părul tău blond produce un efect extraordinar.

— Mă vei picta cu mantilă?

— În tablou nu va semăna cu o mantilă, pequeña…

— Ah…

O ajută pe mama lui să se aşeze în fotoliul confortabil, înainte să se ocupe de Sarah. Apoi îi dădu nişte explicaţii, cu un aer uşor ironic, de parcă s-ar fi aşteptat să-i conteste hotărârea.

— În prima fază, voi face numai ni se schiţe. Voi căuta să identific diferitele expresii ale chipului tău, îţi voi descoperi trăsăturile şi poziţiile capului. Am multe de învăţat despre tine, Sarita.

— Înţeleg. Locul în care voi sta are vreo importanţă?

— Nu. Dacă te văd bine.

Sarah aruncă o privire spre doña Alicia, care îi zâmbi încurajator. Se aşeză pe un taburet şi-şi încrucişă picioarele sub ea. În felul acesta, putea să se bucure de privelistea minunată a fâşiei înguste de nisip fierbinte şi arămiu şi a oceanului nesfârşit.

Îşi puse bărbia pe o mână. Profilul feţei i se detaşa pe fundalul cerului albastru şi soarele îi ardea pielea. Părul ei

lung şi blond reflecta razele soarelui. îi dăduse drumul din elastic. Se gândise că lui Miguel îi plăcea mai mult aşa…

După puţină vreme, el o chemă:

— Sarita! E prea cald ca să stai în bătaia soarelui. Pleacă de lângă fereastră.

— N-am nimic. Nu mi-e cald.

Figura lui întunecată şi aspră apăru deasupra sevaletului. El încetă să mai deseneze.

— Fă ce ţi-am spus.

Deşi stătea într-o poziţie incomodă, tânăra ar fi rezistat, dacă n-ar fi întâlnit privirea îngrijorată a doñei Alicia. N-avea niciun chef s-o supere pe doamna aceea pentru un fleac, aşa că se ridică oftând adânc şi dându-şi părul pe spate.

— Unde trebuie să stau, don Miguel?

— Lângă fereastra dinspre vest.

Sarah nu protestă. Se îndreptă spre locul indicat şi se aşeză pe pervazul din piatră al ferestrei. Acela era locul în care stătuse în seara în care venise aici cu Miguel. Când se uită la el, simţi aceeaşi senzaţie de lumină fierbinte ca şi atunci.

— Nu te mişca!

Ea tresări, apoi se încruntă. Tonul lui imperativ îi displăcea. îi venea să-i amintească faptul că se afla aici pentru a-i face un serviciu, dar se abţinu.

— Te rog să mă ierţi.

O vreme, el lucră în tăcere. Sarah se străduia să rămână cât mai mult timp nemişcată admirând soarele care începea să dispară încet-încet de pe cerul albastru. Era un mod cam static de a-şi petrece după-amiaza, aşa că începuse să i se facă somn. La un moment dat a vrut să se mişte puţin pentru a-şi relaxa ceafa înţepenită, dar fu oprită printr-un „ţţţ!” categoric. îl privi furioasă pe Miguel, apoi o zări pe doña Alicia şi zâmbi.

În cele din urmă, bătrâna doamnă puse capăt şedinţei adresându-se lui Sarah.

— S-a făcut târziu, Sarita, spuse ea neluând în seamă protestele fiului său. Poate că vrei să te schimbi înainte de cină, nu-i aşa?

— Nu te mişca! îi ordonă Miguel când vru să se întoarcă pentru a-i răspunde doñei Alicia.

— Biata Sarita e extenuată şi probabil că e moartă de foame, mi hijo. Trebuie să-i dai voie să mănânce!

— Condenar!

Înjură printre dinţi şi ochii lui negri îi întâlniră pe cei ai lui Sarah.

— Eşti drăguţă să ne laşi puţin singuri, madre amada?

Doña Alicia căută privirea lui Sarah înainte să răspundă, dar tânăra se întorsese cu spatele şi admira peisajul.

— Ar trebui să rămân cu Sarita, Miguel, spuse ea şovăind.

— Dar tu ai altceva de făcut, mamă, şi Săritei nu-i e teamă să rămână cu mine câteva minute în plus. Nu e aşa, niña?

Ea se uită la doña Alicia. În ochii acesteia se citea nesiguranţa.

Miguel se încruntă, vizibil enervat.

— N… nu, răspunse ea în cele din urmă.

— Madre de Dios! exclamă Miguel ridicând ochii spre ea. îmi spui mereu că eşti femeie în toată firea şi cu toate astea te porţi ca un copil speriat când îţi cer să stai câteva minute fără ducña!

Simţi că i se înroşesc obrajii şi căută privirea doñei Alicia.

— Nu vă faceţi griji pentru mine, doña Alicia. O să mai stau puţin, dacă aşa doreşte don Miguel.

— Dacă eşti sigură că asta vrei, niña.

Doña Alicia cam stătea la îndoială, dar tânăra îi zâmbi.

— Sunt sigură. Vă mulţumesc.

— Muy bien.

Bătrâna doamnă se ridică şi se îndreptă spe uşă. Se întoarse ca să-i zâmbească încurajator lui Sarah.

— Ne vedem la masă, Sarita. Nu-i da voie lui Miguel să te lase fără cină!

— Nu, promise Sarah.

— Acum, putem să continuăm? o întrebă el cu o politeţe exagerată.

Sarah îşi aruncă pletele pe spate fără să-i răspundă.

După un timp, ea se ridică şi traversă atelierul. Picioarele îi amorţiseră şi simţea nevoia să facă puţină mişcare. Spre mirarea ei, Miguel nu spuse nimic, ci o urmări cu privirea şi zâmbi.

— Mi s-au pus cârcei la picioare, îi explică ea peste umăr. Am stat jos prea mult timp!

El dădu din umeri şi se opri din desenat.

— Încă nu te-ai obişnuit să stai nemişcată.

De fapt, bănuia că individul n-o prea compătimea.

— …După ce o să pozezi de mai multe ori, o să fie mai uşor. Te vei simţi… mai în largul tău.

— Apropo de acest subiect, cam cât timp crezi că vei avea nevoie de mine, don Miguel?

El ridică o sprânceană a mirare.

— De ce te interesează?

Ea şovăi. N-avea chef să-şi exprime aversiunea faţă de faptul că urma să-şi petreacă restul sejurului închisă într-un atelier, dar ţinea foarte mult să afle cât timp ar mai putea avea nevoie de ea.

— Într-un anumit sens, e important pentru mine să ştiu… Mi-au mai rămas şapte sau opt săptămâni de stat

aici şi, după părerea lui Michael, uneori e nevoie de luni în şir ca să se poată termina o lucrare de acest gen.

— Exact.

Privirea intensă cu care o fixa o făcu să-i sară inima din piept. Simţea că parcă i se pusese un nod în gât şi, din spirit de conservare, ea ridică mâna spre bărbie.

— Atunci, cum…

El scutură din cap şi buzele lui schiţară un zâmbet.

— Mi se pare că în Anglia proverbul spune că „Vom trece puntea, atunci când vom ajunge la ea", nu-i aşa?

— Da, dar…

Se uită la el, entuziasmată brusc, apoi lăsă ochii în jos.

— Ah, da, fireşte… spuse ea încet. Ai putea să foloseşti şi pe altcineva în locul meu pentru ultimele retusuri, nu-i aşa?

Ideea de a vedea pe altcineva că-i ia locul… printre care s-ar fi putut număra şi Ines Valdaquez… îi displăcea profund. Simţi că-i îngheaţă inima când înţelese cât de inutilă se va simţi după o asemenea muncă.

— As putea, e adevărat… Dar sunt sigur că nu ţi-ar plăcea să procedez aşa, Sarita. Ai prefera să mă vezi terminând tabloul, nu? E o chestiune de numai câteva săptămâni.

Ea rămase tăcută o bună bucată de vreme. Fiecare fibră a trupului ei îi striga să-i spună lui Miguel: Voi rămâne aici atâta timp cât este nevoie.

— De fapt, cred că aş putea să rămân. Dacă aşa doreşti, don Miguel…

— Serios? îţi mulţumesc, pequeña.

Tăcerea îi învălui în încăperea uriaşă şi tânăra încercă zadarnic să-şi domine emoţiile contradictorii care i se învălmăşeau în cap. Ochii lui negri o urmăreau în continuare, dar acum o făceau cu o oarecare blândeţe. Din

păcate, ea ştia deja cât de rapid putea să ia foc acest individ cu temperament latin.

— Mă consideri mai talentată pentru a-ţi servi drept model, decât ca pictoriţă?

El se încruntă şi-i răspunse pe un ton foarte serios:

— Mult mai talentată!

Ea râse nervos şi-i răspunse cu vocea tremurând de emoţie.

— Bine măcar că eşti sincer cu mine în privinţa asta! Dar, dacă aşa stau lucrurile, de ce mă certai atât de des?

El nu răspunse imediat, dar o privi de sus şi până jos. Această examinare atentă o făcu să-şi piardă controlul asupra ei însăşi. îşi muscă buza de jos.

— Te cert?

— Mereu.

— Nu mi-am dat seama. Poate că am fost aspru cu tine în mod inconştient.

— Oh, nu e vorba de asta… Voiam numai…

— Îmi pare rău dacă ţi-am părut dur. O să încerc să nu-ţi mai fac necazuri pe viitor.

— Dar nu asta e problema…

— Probabil că mama e de aceeaşi părere cu tine, spuse el neluând în seamă protestele ei.

Ea scutură din cap şi traversă încăperea, împins deodată de o forţă necunoscută… şi irezistibilă. Ridică ochii spre el şi strânse din pumni.

— Nu încercam să te fac să-mi ceri scuze. Nu mă plângeam de purtarea ta.

El stătea lângă şevaletul pe care aşezase un teanc de hârtie de desen. Ea înregistră vag liniile negre care-i reprezentau capul, faţa, sub unghiuri diferite. El ţinea degetele crispate pe pensulă, degete care se strânseră brusc şi rupseră coada acesteia. Sarah tresări.

— Curând va fi ora mesei, spuse el pe un ton ciudat

de aspru. Am promis că n-o să te fac să întârzii.

— Nu mă grăbesc.

Ea zâmbi. El se uita din nou peste schiţe.

Se uită la el cu ochii măriţi de uimire şi întinse o mână spre el.

— Fă ce ţi-am spus!... Te rog, Sarita, du-te la masă!

Ea ar fi vrut să protesteze. Nu-i plăcea modul cum înţelegea s-o expedieze, dar îi era teamă de propriile ei reacţii dacă mai rămânea... Inima îi bătea puternic în piept şi îşi căuta cu disperare cuvintele care refuzau să se lase rostite. În cele din urmă, lăsă pleoapele în jos şi, printr-o mişcare a capului, îşi aduse în faţă pletele lungi şi bogate, care-i ascunseră astfel o parte a feţei.

— Bine, sopţi ea, mă duc.

Nu făcu nicio misare ca să-l atingă, însă probabil că, fără să vrea, se apropiase prea mult de el căci, atunci când se întoarse, braţul ei atinse mâna stângă a lui Miguel. Acest contact avu efectul unei scântei care stârni în trupul ei o senzaţie de bucurie supremă. Scoase un strigăt şi simţi că Miguel o trage la pieptul lui.

Îşi lipi gura de a ei aproape cu cruzime. Mâinile lui se agăţau de fată ca şi cum ar fi fost furios pe ea şi pe el însuşi. Apoi o prinse de părul blond şi buzele lui îi căutară căldura cefei.

Ea nu făcu nimic ca să se opună senzaţiei de bucurie sălbatică ce punea treptat stăpânire pe ea. îl prinse după gât cu palmele, ca să-l apropie şi mai mult de ea. Nu se mai gândea decât la plăcerea de a fi în sfârşit în întregime a lui.

Vreme de câteva clipe nimic, nici măcar deschiderea violentă a uşii, nu-i tulbură starea de spirit. Deodată, Sarah simţi că în încăpere mai era şi o a treia persoană. Încerca să-şi recapete respiraţia ca să-i spună acest lucru şi lui Miguel care, cu capul vârât în părul ei des, îi şoptea

numele la nesfârşit.

— Miguel!

Vocea dură, imperativă nu putea fi decât a lui Ines Valdaquez. Lui Sarah îi sări inima din piept de spaimă atunci când o recunoscu.

Îl împinse pe Miguel şi se uită atentă la tânăra spanioloaică ce stătea în picioare la intrarea în atelier. Ochii ei negri scăpărau de furie. Sarah se înfioră şi se uită spre Miguel.

El îi dădu drumul încet, cu regret. Îşi recăpătă imediat calmul, dar ea îşi dădu imediat seama că se prefăcea. Şi ea s-ar fi lăsat înşelată, dacă n-ar fi fost atât de aproape de el în clipa aceea. Intensitatea pasiunii lui încă se mai simţea în jur, lucru care o făcea să tremure din tot trupul.

— Ce vrei, Ines?

Era evident că întrebarea lui, formulată pe un ton foarte liniştit, o surprinsese pe femeie. Sarah admiră stăpânirea de sine a lui Miguel.

Ines explodă într-un şuvoi de blesteme rostite în spaniolă. Ochii îi străluceau într-un mod foarte periculos şi pe buze avea o expresie feroce. Sarah se simţea din ce în ce mai stânjenită. Bănuise de mult că Ines Valdaquez îi va fi o duşmancă de temut. Cu siguranţă, va descoperi curând până unde…

Atunci când Miguel îi răspunse, Sarah se uită la el mirată. Vorbea în spaniolă. Totuşi, în general, atunci când se afla în prezenţa unuia dintre studenţi, se străduia întotdeauna să vorbească în engleză. Folosirea limbii materne o derută pe tânără. El părea să-i explice situaţia. Dar de ce era nevoit „să-i explice situaţia”? Era penibil… Şi în plus, folosea o limbă din care ea nu înţelegea nicio iotă.

— Eu cobor. Trebuie să mă schimb pentru cină şi deja am întârziat.

— No, Sarita!

El o reţinu, dar fata reuşi să scape şi se îndreptă în fugă spre ieşire. Însă, ca să poată ieşi, era nevoită s-o roage pe Ines să se dea la o parte, pentru că aceasta se afla tot în dreptul uşii.

— Te rog… începu să spună Sarah.

Nu înţelese înjurătura care-i fu aruncată în faţă, dar sensul era foarte clar… Ines o prinse de păr, o întoarse şi o trânti în genunchi.

— Ines!

Într-o fracţiune de secundă, Miguel traversă încăperea, cu faţa neagră de furie. Sarah nu-şi mai dorea decât s-o poată lua la goană.

— Nu, te rog, exclamă ea.

Coborî scările în fugă, după ce aruncase o privire peste umăr spre atacatoarea ei. O luă la goană pe culoarul îngust şi deodată îşi aduse aminte că mai fugise o dată aşa prin acelaşi culoar…

*

* * *

Nu-i spusese nimic lui Michael despre incident. În timpul cinei, îşi dădu seama că se afla într-o situaţie foarte neplăcută: de acum încolo, nu va mai putea rămâne niciodată singură cu Miguel în atelierul lui. Va trebui să plece odată cu doña Alicia.

Miguel nu lăsase să se vadă nimic din evenimentele petrecute. Deşi arăta ceva mai supărat şi mai trist, stătea, ca de obicei, în capul mesei. îi întâlni privirea şi-şi lăsă imediat ochii în jos…

Totuşi, a doua zi de dimineaţă, totul se schimbase. În timpul micului dejun, Michael părea a fi foarte informat în legătură cu un eveniment neobişnuit, pe care ardea de nerăbdare să i-l aducă la cunoştinţă. Sarah se întrebă deodată dacă nu cumva episodul petrecut cu o seară

înainte ajunsese la urechile membrilor personalului.

La acest gând, simţi cum stomacul i se chirceşte de spaimă. Se mai consolă puţin datorită faptului că Michael, deşi părea să ştie tot, nu era supărat peste măsură de ce aflase… Lucrurile n-ar fi stat aşa, dacă ar fi auzit despre sărutul lui Miguel.

Sărutul lui Miguel… La acest gând, simţi că obrajii i se înroşesc. Se întrebă dacă Ines îi povestise totul doñei Alicia. Era evident că bătrâna doamnă era mult mai tăcută în dimineaţa aceea. Poate să sperase ca Miguel s-o ia de soţie pe Ines…

Sarah aruncă o privire pe furiş spre tânăra spanioloaică. Aceasta părea tristă şi dezorientată. Probabil că plânsese, pentru că avea ochii umflaţi. Fără îndoială, Miguel o pedepsise cu asprime. Brusc, lui Sarah i se făcu milă de ea.

După ce terminară de luat micul dejun, venise vremea să facă o plimbare prin grădină înainte de cursul de dimineaţă. Lui Sarah îi plăcea foarte mult acel moment al zilei. Parfumul florilor şi susurul apei în fântâna arteziană aveau asupra ei un efect reconfortant. N-avea niciun chef să-l asculte pe Michael bârfind despre vestea care părea că era pe punctul de a-l face să explodeze.

Totuşi, n-avu încotro, căci o luă brusc de braţ, o conduse spre gardul din fier forjat şi o făcu să se aşeze cu forţa sub un palmier.

— Am să-ţi dau o veste, spuse el.

— Eram sigură. În timpul micului dejun stăteai să explodezi.

— Serios?

El râse şi o luă de mână.

— Señora pleacă, spuse el pe un ton solemn.

Sarah îl privi fix în ochi. Nu putea să-şi creadă urechilor.

— Ines?

— Da. Cu arme şi bagaje… A fost dată afară.

Sarah nu se simţea în stare să spună nimic, dar se uita în continuare la el. În cele din urmă îl întrebă:

— De unde ştii?

Îşi aminti faţa tristă şi ochii umflaţi de plâns ai acesteia. Era imposibil, absolut imposibil…

— Nu te bucuri că pleacă? Doar nu ţi-a plăcut niciodată de ea, draga mea. Ar trebui să fii încântată!

— E adevărat că nu-mi prea plăcea, dar nu voiam…

Îşi muşcă buza de jos. Cu cât va vorbi mai puţin, cu atât va fi mai bine. Poate că Ines Valdaquez avea alte motive să plece…

— În orice caz, continuă Michael, grăbit să-i povestească ce urmase… Dick, aşa cum ştii, vorbeşte perfect spaniola şi a auzit o ceartă mare aseară, între Miguel şi Ines. După câte se pare, a fost şi doña Alicia de faţă, dar ea n-a spus mare lucru, pentru că cei doi nu prea i-au oferit ocazia s-o facă!

— Şi Dick a ascultat toată discuţia?

— Nu putea să n-o asculte, spuse Michael, uşor jenat. Era, evident, interesat, aşa cum aş fi fost şi eu în locul lui. Vreau să spun… Te credeam mai curioasă…

— Treaba asta nu ne priveşte în niciun fel pe noi. Discuţiile dintre Miguel şi familia lui sunt exclusiv problema lor.

Michael se încruntă, enervat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Sarah, nu fi atât de pudică! Ştiu că nu-ţi place de Maestru… dar ăsta nu e un motiv să te prefaci că nu te interesează absolut deloc viaţa lui.

O sărută uşor pe obraz.

— Din câte am auzit, Maestrul a mai făcut o năzbâtie…

— Oh, Michael, te rog!

Când îl auzea vorbind cu atâta plăcere, simţea că-i stă inima în loc. Nu dorea să afle mai mult, dar nu putea spera să fie cruţată.

— Se distra cu o frumoasă domnişoară blondă. Evident, Ines Valdaquez s-a făcut foc şi pară.

Continuă cu un zâmbet complice. Sarah era din ce în ce mai jenată.

— Din spusele lui Dick, am înţeles că era cumplit de furioasă. Şi Maestrul i-a dat o lecţie să-l ţină minte!

Sarah îşi privi mâinile care i se odihneau în poală.

— Dick a reuşit cumva... ăă... să afle cine era domnişoara blondă?

— Deci până la urmă văd că te interesează subiectul! Eram sigur! Nu, dar după părerea lui Ines Valdaquez, domnişoara aceea are foarte multe păcate. Evident că a fost subiectivă. În orice caz, în cele din urmă Maestrul i-a spus să plece.

— Azi-dimineaţă se vedea că plânsese.

— Poate spera să fie iertată, după o noapte bună de somn. Dar eu îl cunosc pe Maestru, n-o să revină asupra hotărârii.

— Nu ţi-e milă deloc de ea?

El dădu din umeri.

— Nu, de ce?

— Pentru că... Ines este foarte îndrăgostită de don Miguel.

— În cazul ăsta, ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva! Nicio femeie cu scaun la cap nu-şi poate închipui că va reuşi să-l ţină lângă ea toată viaţa pe un om ca Maestrul! înainte de orice este un artist şi munca lui e mai importantă decât orice pe lumea asta!

Avea dreptate. Sarah ştia acest lucru, dar în acelaşi timp refuza să recunoască adevărul vorbelor lui. îşi duse

mâna la gât, în locul pe care Miguel Cordova îl atinsese cu buzele lui fierbinţi.

Probabil că oftase uşor, pentru că Michael se uită la ea cu un aer curios şi cu ochii lui albaştri aproape tristi. Se apropie de ea.

— Ce s-a întâmplat, draga mea?

Ea tresări, apoi scutură din cap zâmbind.

— Nimic, sunt doar puţin obosită şi nervoasă.

— Povestea asta cu pozatul pentru maestru te-a extenuat? Dacă aşa stau lucrurile, trebuie să renunţi.

— Nu pot.

— Apropo, cum a fost? N-am apucat să te întreb aseară. Păreai cam… tăcută. Nu voiam să te bat la cap. Credeam… mă rog, poate că v-aţi… certat.

— Nu. Cred că totul a fost în regulă. Deocamdată face numai nişte schiţe, dar a desenat destul de multe.

— N-a fost nicio problemă?

Bănuitoare, Sarah se uită la el, dar nu descoperi niciun alt subînţeles în privirea lui.

— Nu. Nicio problemă. Trebuie doar să învăţ să stau nemişcată ore în şir, ceea ce este cam obositor.

— Înţeleg. Ţi-a dat de înţeles cam cât timp mai are nevoie de tine?

Sarah se aplecă şi adună petalele căzute ale unui trandafir. Se uită la ele gânditoare înainte să răspundă.

— Cred că va trebui să stau destul de mult, Michael. Poate chiar peste durata sejurului nostru.

— Mă aşteptam la asta, dar cred că nu va avea nevoie de tine tot timpul. Doar nu e un portret al tău. În definitiv, poate să folosească mâinile altei fete, de exemplu. De obicei, aşa se procedează.

Ea nu-i răspunse imediat, ci mirosi parfumul trandafirului.

— Ştiu. Dar am promis deja că o să stau până la

sfârşit.

— Ai…

O privea, mult de uimire.

— De ce Dumnezeu ai acceptat aşa ceva? Ţi-ai pierdut minţile, draga mea?

Ea se înroşi puternic la faţă.

— Nu, nu sunt nebună, Michael, dar vreau să văd totul, de la început până la sfârşit. Nu vreau… să văd trupul alteia ataşat de chipul meu. Vreau să-i pozez până la capăt. Madona lui Miguel este şi Madona mea.

Michael o privi îndelung, ca şi cum nu-i venea să-şi creadă urechilor. Apoi clătină din cap.

— Ţi-ai schimbat părerea în legătură cu Maestrul, nu-i aşa? Dacă nu eşti foarte atentă, draga mea, doamna Explozibil te va mânca de vie!

Capitolul 9

Sarah se simţi mai uşurată atunci când văzu, la micul dejun, că doña Alicia se mai liniştise. Vorbea ca de obicei şi nu dădu niciun semn de supărare, dar îşi aruncă de mai multe ori privirea spre fiul său, aflat în capul mesei. Oare ce gândea în legătură cu cearta dintre el şi Ines Valdaquez? Sarah putea doar să-şi închipuie. Din fericire, bătrâna doamnă nu părea să-i poarte pică din cauza acelui incident.

— Eşti pregătită să vii din nou în atelier în după amiaza asta, Sarita? o întrebă ea, atunci când i se păru că atenţia lui Miguel este îndreptată în altă parte.

Sarah dădu din cap a aprobare. În felul acesta, se rezolva o problemă la care se gândea încontinuu de aseară.

— Desigur, doña Alicia.

— Sunt atât de bucuroasă, draga mea! Miguel credea că vei refuza.

Tânăra clătină din cap, neştiind ce atitudine să

adopte.

— Cred… cred că señora Valdaquez era foarte nervoasă. N-am fost rănită, doña Alicia.

— Oh! Părul tău minunat!… Ar fi trebuit să te întreb dacă te doare capul. Spune-mi, ai dureri?

— Deloc. Vă rog, nu vă mai faceţi griji pentru mine, doña Alicia.

— Ba da, îmi fac. Ieri am fost foarte supărată pe Miguel şi pe Ines. S-au comportat cu tine într-un mod inadmisibil.

— Vă rog, nu trebuie să i-o luaţi în nume de rău lui don Miguel.

— Nici ţie nu-ţi port pică, niña! Eşti aproape un copil. Nu suport să te văd rănită.

— Dar n-o să fiu… Adică, n-am fost rănită.

Sarah începuse să se întrebe dacă nu cumva mersese prea departe luându-i apărarea lui Miguel. Râse nervos, fără să se uite la bătrâna doamnă.

— (… ştiam. Lui don Miguel îi place foarte mult compania femeilor. Vă rog, de fapt n-a fost numai vina lui!

Ea fu conştientă de privirea albastră aţintită asupra ei.

— Sarita! Oh, mi cara, îmi pare rău!

— Doña Alicia…

Trebuia să lămurească neînţelegerea chiar acum! În niciun caz doña Alicia nu trebuia s-o creadă pe Sarah îndrăgostită de don Miguel!… De altfel, nici nu era adevărat. Nu era absolut deloc adevărat.

— Nu înţelesesem, spuse cu blândeţe doña Alicia. Te rog să-l ierţi, Sarita.

— N-am de ce să-l iert. Am fost trasă de păr, dar nici eu nu m-am purtat prea frumos. La şcoală am păţit-o de nenumărate ori!

Doña Alicia îşi concentră toată atenţia cojirii unei

piersici.

— Ines pleacă mâine, o anunţă ea deodată.

Sarah vru să se prefacă mirată, dar în adâncul sufletului, se simţea îngrozitor de vinovată.

— Îmi pare rău. Cred că vă plăcea s-o aveţi lângă dumneavoastră.

— Poate… O cunoşteam pe Ines de foarte mulţi ani. Ajungi să te obişnuieşti cu prezenţa anumitor persoane.

Nu era momentul potrivit să pună întrebări, dar Sarah era curioasă să ştie dacă Dick se înşelase sau nu. Într-un anumit sens, asta şi spera: dacă Miguel ar fi izgonit-o într-adevăr pe Ines, doña Alicia probabil ar fi trebuit să fie şi mai tristă.

— Señora Valdaquez se întoarce la ea acasă?

— Da. Are o reşedinţă încântătoare la La Rabida. Acum s-a restabilit după moartea soţului. O femeie se simte întotdeauna mai bine la ea acasă.

Să fi existat vreo divergenţă între cele două femei?

— Da, da, fără îndoială…

*

* * *

Sarah nu ştia exact când va avea Miguel nevoie de ea, aşa că, după micul dejun, se hotărî să se ducă să lucreze puţin împreună cu ceilalţi studenţi. De la o vreme îşi neglijase foarte mult propriile studii. Dar bunele ei intenţii nu se putură materializa, deoarece, în timp ce traversa curtea împreună cu Michael, fu strigată de cineva:

— Sarita!

Se întoarse rapid, ca şi Michael de altfel.

— Oh, la naiba! făcu el printre dinţi. Te-am şi pierdut!

Ea aproape nici nu-l auzi: se uita spre Miguel Cordova care venea spre ei. Ca de obicei, era îmbrăcat impecabil: pantaloni strânşi pe trup de culoare crem şi

cămaşă deschisă la gât. Nu se sătura niciodată să-l privească!

— Astăzi îmi pozezi, Sarita?

Privirile li se întâlniră pentru o secundă, dar ea lăsă rapid pleoapele în jos.

— Da, desigur, don Miguel.

Fu surprinsă să audă cât de calmă îi suna vocea, deşi Miguel era totuşi foarte aproape de ea.

— …Doña Alicia nu v-a spus?

Buzele lui schiţară un zâmbet.

— Nu eram sigur dacă am înţeles bine. Văd că avea dreptate. Mă bucur.

— Vreţi… să începeţi acum?

— Te rog.

Michael păru iritat de răspunsul ei.

— Draga mea, în felul acesta nu vei face niciodată progrese în pictură!

— Domnişoara Beckett nu-şi face nicio iluzie referitor la talentul ei, domnule Storer. Cu toate astea, este un foarte bun model pentru tabloul meu şi ţin să te asigur că nu avem de pierdut niciunul din noi. Am restituit deja costul sejurului domnului Beckett. Acesta o va informa destul de repede cred, pe fiica sa.

— Oh! Dar nu trebuia să faceţi aşa ceva! protestă Sarah nemaiînţelegând nici ea ce era în mintea acelui om…

— Asta e o problemă de rezolvat între bărbaţi, Sarita. N-are rost să-ţi baţi capul cu treaba asta.

— Ba da! Mă puneţi într-o situaţie… Mă simt…

Se opri brusc.

— Si, señorita!?

— Oh, nimic! Dacă aveţi nevoie de mine acum, sunt pregătită.

— Bueno!

O invită s-o ia înaintea lui, dar ea rămase pe loc când văzu expresia mohorâtă de pe faţa lui Michael şi clătină din cap.

— Doar o clipă, vă rog. Aş vrea să vorbesc cu Michael.

Oare o va refuza? Nu… El dădu din umeri şi le întoarse spatele. Sarah se uită după el cu ochii plini de mirare şi… admiraţie.

— Ducă-se naibii! spuse Michael.

Sarah tresări.

— De obicei nu vorbeşti pe tonul ăsta despre el. Ce s-a întâmplat, Michael?

— Asta aş vrea să ştiu şi eu… Am o presimţire ciudată…

— O presimţire?

— Oh, ştiu că probabil o să râzi de mine, dar, Sarah… Maestrul… ăăă… ţi-a făcut cumva avansuri?

Inima tinerei bătea înfundat. Căuta cu disperare un răspuns. Se gândi să mintă, în speranţa că nu-i va spune niciodată ce se întâmplase, dar ar fi fost inutil. Dacă nu-i spunea acum, oricum va afla de la alţii. Ar fi fost mai bine să dea totul în vileag…

Se depărtă puţin de el şi culese un trandafir parfumat.

— N-aş spune chiar aşa, spuse ea încet. Nu pot să-i port pică lui Miguel. A fost vina mea… Cel puţin prima oară…

— Prima oară?

Nu îndrăznea să se uite la el, dar tânărul nu era dispus să-i vorbească fără să-i vadă ochii. Tânărul o prinse de braţul drept şi o întoarse brusc spre el.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de câte ori s-a întâmplat?

— Numai de trei ori, mărturisi Sarah, înroşindu-se la

faţă.

— Numai?! Şi mai făceai şi atâtea fiţe! M-ai minţit tot timpul! Dumnezeule! Bănuiesc că totul s-a petrecut în atelierul acela blestemt!

Ea aprobă. Tot trupul îi tremura de ruşine. Nu mai avea decât o singură dorinţă, şi anume aceea de a fugi cât mai repede de lângă Michael. Oare simţea aşa din cauza furiei lui Michael, a iubirii lui pentru ea, sau mai degrabă din cauza propriei furii? Cum de se lăsase cucerită de acel individ versat într-ale amorului? Nu înţelegea, dar nu putea da ochii cu chipul lui acuzator.

— Dă-mi drumul, Michael!

El nu-i răspunse, dar mâna îi alunecă încet în jos, lăsând să cadă braţul tinerei. Începea să înţeleagă…

— Aşadar, tu erai! Tu eşti cea despre care vorbea aseară Ines Valdaquez! Ea ştia deja totul!

— Habar n-am. Poate că era vorba despre altcineva. Nu ştiu… Ines… Señora Valdaquez a intrat în atelier chiar în clipa în care…

— Te rog, scuteşte-mă de alte detalii! Şi pentru că l-a prins asupra faptului, o expediază! E de bună seamă, un adevărat gentleman!

Cât de dureroasă era acea descoperire pentru Michael! îl urcase pe don Miguel pe un piedestal şi într-o clipă, totul se prăbuşise. I se făcu milă de bietul Michael. Tânărului i se părea normal ca Maestrul să se distreze cu femeile, dar atunci când era vorba despre propria lui iubită, era cu totul altceva…

— N-a fost vina lui Miguel, insistă Sarah. A fost vina mea…

El se uită la ea cu ochii plini de tristeţe.

— Şi asta ar trebui să mă consoleze?

— Oh, Michael!

Era gata să izbucnească în plâns. Orice explicaţie ar

fi inutilă. Inutilă… ca şi dragostea ei pentru Miguel. Pentru că făcuse brusc această descoperire: îl iubea pe Miguel.

— Te-am iubit, spuse Michael cu o voce lipsită de orice intonaţie. Te-am iubit foarte mult.

— Michael, eu…

— Nu mai spune nimic, Sarah, şi mai ales nu spune „îmi pare rău”. N-aş putea să suport aşa ceva.

Rămase pe loc o bună bucată de vreme, slabă şi vulnerabilă, cu părul lung şi blond reflectând razele soarelui. Părea că e făcută din cap până-n picioare din aur, datorită rochiei galbene şi pielii bronzate. Apoi, fără să mai rostească niciun cuvânt, se îndreptă spre casă. Miguel Cordova avea nevoie de ea ca să-şi picteze Madona.

*

* * *

Sarah nu se întâlni cu nimeni, în afară de Ana, menajera, al cărei chip posomorât nu prea încuraja conversaţia. Sala de mese era pustie. Traversă încăperea răcoroasă şi deschise uşa care ducea la atelier.

N-avea nevoie de un ghid ca să-şi găsească drumul. Probabil că Miguel o aştepta deja şi începuse să devină nerăbdător.

Mireasma de trandafiri proaspăt tăiaţi şi aşezaţi în faţa crucifixului din bronz umplea coridorul. Fără să vrea, se opri în faţa micului altar şi atinse uşor crucifixul.

Îşi continuă drumul, mirată să simtă lacrimile prelingându-i-se pe obraji. Şi le şterse repede. Fu străbătută de un fior.

Paşii ei răsunau pe trepte, dar în atelier nu auzi niciun zgomot când bătu în uşă. Ciocăni din nou, dar nu-i răspunse nimeni. Întredeschise uşa şi-şi vârî capul înăuntru. Atelierul era gol şi părea ciudat de pustiu, în ciuda prezenţei obiectelor personale ale artistului. Sarah ezită câteva clipe, apoi intră şi închise uşa după ea.

Se auzea numai zgomotul produs de valurile care se spărgeau de stânci. Atmosfera era calmă şi pasnică.

Colile de desen se găseau tot pe şevalet. Sarah nu putu rezista tentaţiei de a arunca o privire asupra lor. Nu venea nimeni… Ridică hârtia care acoperea planşa şi se uită.

Clipi des din ochi. În faţa ei totul era alb, cu excepţia amprentei unui deget în colţul din stânga! Mută de mirare, luă colile în mâini şi le examină cu atenţie, dar câteva file căzură pe podea.

Cuprinsă de panică, vru să se aplece pentru a le ridica, dar rămase încremenită de mirare. O trăsătură alungită a chipului ei, emoţionantă prin simplitate, se distingea clar pe hârtie. Sarah simţi că inima îi stă în loc. Fu străbătută de un frison glacial. Colile de desen erau toate sfâşiate! Câtă ură provocase probabil un asemenea act de distrugere absolut inutil!

Începu să adune cu mâinile tremurânde hârtiile una câte una. Câte ore de muncă irosite!…

Interpreta gestul lui ca pe un atac personal, aproape fizic. Stătea în mijlocul camerei şi clătina din cap. Două lacrimi mari i se prelinseră pe obraji. Probabil că Miguel fusese profund jignit…

Miguel! Ridică brusc ochii şi fu cuprinsă din nou de panică. Îi recunoscu paşii pe coridor. Şi dacă el încă nu ştia că desenele lui fuseseră distruse şi o găsea acolo, cu hârtiile în mână? Acum nu mai putea să facă nimic…

El intră în atelier.

Sarah părea mică şi jalnică aşa cum stătea în mijlocul încăperii. Când o văzu, Miguel se opri. Oare cum va reacţiona? N-avea de unde să ştie. Traversă grăbit camera, luă desenele din mâinile fetei şi le puse pe şevalet.

— Nu… nu eu am făcut aşa ceva. Miguel… N-aş fi putut…

— Ştiu.

Avea vocea blândă şi serioasă. Ezită câteva secunde, apoi puse mâna pe creştetul lui Sarah. Această mângâiere o învioră.

— Ştiu foarte bine că tu n-ai putea face niciodată aşa ceva, porumbiţo.

— Dar e o crimă! Cum poate cineva… cine a fost?

El o privi îndelung.

— Eu… Dacă aş fi fost destul de nervos… încă nu înţelegi pe deplin temperamentul latin.

— Dar tu… nu le-ai distrus tu, nu-i aşa?

— Nu, dar înţeleg furia şi pasiunea care au dus la un asemenea gest. Tu nu poţi să înţelegi asta, Sarita.

— Dacă pasiunea te împinge să faci aşa ceva… atunci, într-adevăr, n-o să vă înţeleg niciodată.

Ea îşi serse obrajii plini de lacrimi.

— …Probabil ţi se pare că sunt ridicolă văzându-mă că plâng în halul ăsta.

— Nu. Lacrimile sunt şi ele o formă de exprimare a emoţiei, amada, şi, fiind spaniol, le înţeleg cu usurinţă.

— Desenele erau foarte frumoase.

— Şi te uitai la ele fără să-ţi fi dat voie? o întrebă el cu o voce blândă.

Această acuzaţie o făcu pe tânără să-l privească drept în ochi.

— Voiam… să ştiu în ce stadiu eşti.

— Deşi ştiai că nu-mi place să arăt rezultatul neterminat al muncii mele?

Ea îşi muşcă buza de jos şi îşi încrucişă braţele pe piept. Altă dată ar fi fost poate mai agresivă, dar acum rămânea calmă şi supusă.

— Nu… nu trebuia să mă uit. Îmi pare rău…

— Sarita!

Avu o senzaţie de ameţeală. El era foarte aproape de

ea. Putea să-l atingă fără să se clintească din loc, dar chiar în momentul acela, el făcu un pas înapoi şi se întoarse cu spatele la ea.

— Vom face nişte schiţe… În câteva clipe, mama, respectiv ducña ta, va fi aici. Deocamdată e cu Ines, dar a promis că va urca în atelier.

Ines Valdaquez… Sarah îşi aminti de plecarea iminentă a tinerei spanioloaice. Acum credea că ştie motivele. Ea era cea care rupsese desenele, într-un gest de furie excesivă. Tânăra făcu semn spre fragmentele de schiţe:

— Ines a făcut asta?

Se întrebă imediat cum de îndrăznise să spună aşa ceva. Miguel se întoarse spre ea încet, ochii lui negri căutându-i pe ai ei.

— Bineînţeles. De aceea i-am cerut să plece… Ştiai de plecarea ei?

— Da. Mi-a spus doña Alicia la micul dejun.

El zâmbi.

— Evident…

— Îmi… îmi pare rău.

— Serios? Eu credeam că te bucuri, Sarita.

Încă nu-l auzise niciodată râzând. Râsul lui sonor îi trezi simţurile. Fu străbătută de un fior.

— …Nu te cunosc prea bine, amada.

— Ea… vreau să spun că-mi pare rău pentru ea.

— Pentru că e văduvă?

— Nu. Pentru că e atât de…

Se opri, îngrozită de indiscreţia ei.

— Îndrăgostită de mine?

— Iartă-mă, Miguel. Nu voiam să…

— Nu putem obţine întotdeauna tot ceea ce vrem, îi răspunse el cu răceală în glas. Dragostea e un sentiment relativ care nu trebuie să ne întunece judecata asupra unor

probleme mult mai importante.

— Importante?

— Ines este văduva vărului meu. N-aş fi putut niciodată să mă însor cu ea, chiar dacă aş fi vrut.

— N-o iubeşti? îl întrebă Sarah aproape în şoaptă.

— Nu.

— Eşti… eşti îndrăgostit de altcineva?

El se încordă brusc, dar nu se întoarse spre ea. Rămase multă vreme tăcut, cu privire fixată asupra hârtiei albe de desen.

— Câţi ani ai, Sarita?

— Am… am douăzeci şi unu de ani. De ce?

El nu-i răspunse. În cele din urmă, Sarah întinse mâna şi o aşeză peste a lui.

— De ce mă întrebi, Miguel?

El îi lăsă o vreme mâna acolo unde era, apoi i-o respinse.

— Am făcut multe greşeli în viaţă. Soţiile prietenilor mei, amantele mele au…

Făcu un gest elocvent cu mâna.

— …Dar întotdeauna am fost discret. Femeile astea au existat, Sarita. Au fost nişte femei foarte experimentate.

În sfârşit, se întoarse spre ea.

— …Tu eşti un copil, Sarita.

Acum nu mai avea nevoie de nicio încurajare. Privirea lui Miguel îi era de-ajuns. Tânăra îl cuprinse cu braţele de mijloc şi îl trase spre ea. El scoase un geamăt uşor, ca un strigăt slab de durere, şi braţele lui o striviră de trupul său.

— Sarita!

O săruta pasionat pe gât, pe ceafă, cu o ferocitate nemaiîntâlnită.

Sarah lăsă să-i alunece mâinile pe cămaşa subţire a lui Miguel, simţindu-i căldura trupului.

— Oh, Miguel!

Ea îl privi în sfârşit, cu ochii strălucind ca nişte pietre preţioase.

— O să mă trimiţi şi pe mine acasă?

— Ar cam trebui… Dar, Madre de Dios! Mi-e imposibil când mă priveşti în felul ăsta!

— Nu poţi să mă expediezi înainte să termini de pictat Madona.

— E adevărat, dar încă nu sunt sigur. Poate că ar trebui totuşi să te trimit acasă. Ar fi în interesul tău.

— Nu, nu e în interesul meu. O să regreţi.

Miguel nu spuse nimic. O strânse şi mai tare în braţe.

— N-aş avea puterea s-o fac, amada. Te iubesc prea mult.

Oftatul de uşurare al fetei fu acoperit de gura lui fierbinte care o dorea pe a ei. Atunci când, în cele din urmă, o privi din nou, ochii lui negri străluceau de extaz.

— Tatăl tău îţi va da voie să te măriţi cu un spaniol, mi amada? Ea râse, cu capul lăsat pe spate, şi se uită la el cu un aer provocator.

— Încă nu l-ai întrebat? Parcă ştiam că obişnuiţi să faceţi planuri împreună fără să mă consultaţi şi pe mine înainte…

— Imprudencia! Mică obrăznicătură ce eşti! îi strânse mâna cu afecţiune.

— Vrei să ne căsătorim în Iglesia de la Virgen Dorada, mi pequeña?

Sarah aprobă.

— În biserica noastră. Poate că o vom face sub privirile Madonei?

Miguel zâmbi şi clătină din cap.

— Oh, nu, amada. Nu pot să aştept atât de mult!

— Miguel!

— Calla-te! îi porunci el… Taci!

O sărută din nou. După mult timp, Sarah îi răspunse:
— Şi, Miguel.
Sfârşit
*
* * *
*
* * *